N:r 5. 45 ÅRG. 10 MARS 1940 PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

EN FÖR ALLA OCH ALLA FÖR EN.

»Och han har döft för alla, på det att de som leva icke mer må leva för sig själva, utan leva för honom som har dött och uppstått för dem.»

(2 Kor. 5: 15)

Vid en noggrann genomläsning av de fyra evangelierna skall man finna, att lärjungarna ofta ansattes av tvivel och missuppfattning då det gällde vår Frälsares lidande och försoningsgärning. Sedan Herren Jesus hade kommit ned från förklaringsberget, sade han till lärjungarna: "Människosonen skall bliva överlämnad i människohänder", och vi läsa sedan: "Men de förstodo icke detta som han sade, och det var förborgat för dem, så att de icke kunde fatta det." (Luk. 9: 44, 45.) Längre fram i samma bibelbok står det, att han före sin himmelsfärd "öppnade deras sinnen, så att de förstodo skrifterna." (Luk. 24: 45.)

Gå vi sedan till apostlagärningarna och till de apostoliska breven, så skola vi finna, hurusom en helt annan ton ljuder oss till mötes. Inget spår av tvivel finnes kvar, allt andas trosvisshet och innerlig förtröstan på den för dem döde och uppståndne Frälsaren. Särskilt utmärker sig aposteln Paulus. Gång på gång återkommer han i sina brev till vad Jesus Kristus betydde för honom. Våga vi säga, att den genomgripande omvändelse, som han genomgått, och som helt visst till sin art är olik de övriga apostlarnes, bidragit till detta? Han hade på ett så mäktigt sätt fått erfara syndernas förlåtelse genom tron på Jesus Kristus och genom Jesu för honom utgjutna blod. "Han har älskat mig och utgivit sig för mig", skriver han så ödmjukt och älskligt till församlingen i Galatien.

Vi stå nu åter i begrepp att fira den stora Långfredagshögtiden. Helt naturligt gå då våra tankar till korset på Golgata. Vi äro på väg upp till Jerusa-

lem. I alla tider har Jesu kors varit den punkt, dit den kristna tron har vänt sina blickar och där den framförallt sökt sitt fäste och sin frälsningsgrund.

Vad vill då denna påskhögtid giva oss, sena tiders barn? Jo, samma glädje, som den skänkte Paulus, då han säger: Kristus har dött för alla, för mig, samma glädje, som den skänkte en Rutström, då han sjöng:

"Min blodige konung på korsträdets stam,
Föraktade Herre, oskyldiga Lamm!

För mig blev du sårad, för mig blev du träl;
Du smakade döden att rädda min själ;
Du hänger föraktad, men tänker på mig;
Du beder för andra, förgätande dig.

Din helga lekamen mitt påskalamm var;
Den bittraste galla för vällust du tar;
Att göra mig salig, du lider all nöd;
Att skänka mig livet du aktar ej död."

*

Även inom hednavärlden kan finnas en aning om det ställföreträdande lidandets kraft, men också om att ingen som blott är människa mäktar bära den bördan.

Från Indien omtalas följande urgamla sägen:

"Det var en gång en mycket god konung, som älskade sina undersåtar och bevisade dem mycket gott. Själv var han en ivrig dyrkare av Krischna och tillbad honom med stort allvar. Men Krischna ville lära konungen, att denna världen icke är den sanna verkligheten, att konungen alltså måste sätta sin lit till Krischna och icke till denna världen. Detta var dock en svår läxa för konungen, ty han var med många band fästad vid sina närmaste, sina ministrar och undersåtar.

Plötsligt drabbades konungen av en svår sjukdom. De skickligaste läkare tillkallades, men ingen kunde bota honom. Alla förklarade, att intet hopp funnes om hans vederfående. Omgiven av sin gemål, sina ministrar och många undersåtar, som vakade vid hans sjukbädd, låg konungen där.

Döden syntes nära. Då knackade någon på dörren. När tjänarna öppnade, funno de där en mycket fattig man, klädd i trasor. Tjänarna, som tänkte att han kommit för att tigga, sade till honom att gå sin väg. Men den fattige mannen sade: 'Jag har kommit för att lämna konungen ett medel, som kan bota honom.' Då släppte de in den fattige mannen i konungens sjukrum.

Den fattige mannen tog då fram en liten glasflaska. Vändande sig till konungen sade han: 'O konung! Här är ett läkemedel för dig. Men det skall icke tagas av dig själv. Om här finns någon, som är villig att taga det, skall han själv dö, men du skall strax därpå bliva frisk! Sedan han sagt detta, ställde han flaskan vid konungens sjukbädd.

Konungen såg sig nu ivrigt omkring, väntande att någon av hans många närvarande undersåtar skulle erbjuda sig att taga in läkemedlet. Men den ene efter den andre smög sig ut ur kammaren.

Då tänkte konungen, att åtminstone någon av hans ministrar, dessa som

han så helt och fullt litat på, skulle göra det. Men alla, den ene efter den andre, drogo sig undan. Då vände konungen sin blick mot sin gemål. Men hon älskade livet mer än konungen och svek honom just i det avgörande ögonblicket. Och konungens son önskade att själv bliva kung och ville icke heller han taga in medicinen.

Inom en kort stund hade alla givit sig i väg. Konungen och den fattige mannen voro ensamma kvar. Då sade den fattige mannen: 'O konung! Du har satt din lit till denna världen och dessa människor. Nu ser du, huru de lämnat dig utan hjälp i det avgörande ögonblicket. Men jag skall icke lämna dig hjälplös. Jag skall taga denna medicin och rädda ditt liv.' I det den fattige mannen så talade, tog han glasflaskan och tömde dess innehåll i sin mun. Men han dog icke. Något underbart och häpnadsväckande inträffade. Där fanns icke längre någon fattig man. I stället uppenbarade sig guden Krischna — ty den fattige mannen var han — i all sin härlighet och tog konungen med sig till sin himmel, till evinnerlig lycka."

"Denna indiska sägen kan ju jämföras med berättelsen om Jesus Kristus, den korsfäste. Likheten men ock den skarpa motsatsen framstår klar. Om Krischna kom för att rädda en god konung, så kom Jesus Kristus för att giva sitt liv på korset för alla syndare, på det alla skulle bliva frälsta genom honom. (Rom. 5: 7, 8.)

(Ur hälsning från Göteborgs prästseminarium).

*

Aposteln säger vidare, att de som leva, det vill säga, de som fått livet i Jesus Kristus, de ha sin tjänst och sin lidandesuppgift att fullfölja. Missionsarbetet är ju ett ringa försök att avbetala den stora skuld, varuti vi stå, vi som fått för intet.

Så vilja då även vi ånyo inviga våra liv och de gåvor, andliga och lekamliga, som vi mottagit av vår Frälsare, till helig böne- och offertjänst. Därtill give han oss sin nåd!

"Syndaoffret han själv frambar,
börja du där han slutat har."

August Berg.

Karin Wennerström 60 år.

Fru *Karin Wennerström*, Astreavägen 9, Lidingö, fyller den 20 denne 60 år. Hon är sedan 1922 ledamot av Svenska Missionens i Kina Kvinnokommitté och har på många olika sätt gett uttryck för sin kärlek till Missionen. Vi tacka Herren för vad han har givit oss genom sin tjänarinna, och vi förena oss på högtidsdagen med alla dem, som då vilja till henne frambära sitt tack och sin lyckönskan. Må Gud löna Fru Wennerström för trogen kärlek och offervilja och under kommande dagar giva henne lycka och välsignelse enligt sin nåds rikedom!

Den 14 mars.

Då missionsföreståndare Folke, som vi i år den 14 mars på ett särskilt sätt sakna, förra året skrev artikeln, som innehöll tacksägelse- och böneämnena, började han denna sålunda: "En på sista tiden mycket uppmärksammad författare har påpekat, att vi i närvarande stund 'leva mellan tiderna'. En dag i historien håller på att dala, en ny är i antågande, och dess förebud äro allt annat än ljusa." —

Den nya dagen, som missionsföreståndare Folke då angav såsom varande i antågande, har nu ryckt oss närmare, och dess förebud har för oss blivit mörkare än de tedde sig förra året. Därför komma nu hans ord med ännu större kraft än de gjorde då, och jag har ej kunna underlåta att erinra om dem. Missionsföreståndare Folke fortsatte sedan i sin artikel:

"Vilket rikes intressen äro vi som Guds folk kallade att bevaka och främja? Var samlas i denna tid våra skatter? Vilket vittnesbörd avgiva vi i våra liv och i vår umgängelse? Finner vår Frälsare oss redo att gå hans ärenden och att offra verkliga kärleksoffer för honom? Och ha vi blivit så lyhörda för hans kallelse, att inga främmande hänsyn, icke ens samfundsmässiga sådana, hindra oss ifrån att känna igen hans röst och göra hans vilja. Nu gäller det, att det i fullaste mening blir ett fårahus och en herde. Att nu gå i splittrade hopar är ytterligt farligt. Herren har sagt till sin lilla hjord att ej frukta, ty det har behagat Fadern att giva de sina riket; men han har manat oss att ej söka efter sådant som världens barn söka och att samla andra skatter än de göra samt att vara redo att möta Herren, då han kommer. (Luk. 12.)" — —

Guds rikes intressen vilja vi bevaka, också då vi samlas för att fira vår böne- och offerdag. Och vi känna behov av att många på många olika platser den dagen samlas för att med oss söka bevaka Guds rikes intressen på det arbetsfält, som anförtrotts åt Svenska Missionen i Kina. Vi sakna nu Missionens grundläggare och dess ledare under mer än 50 år. Vi behöva komma Gud och varandra nära för att kunna fortsätta det arbete, som vi fått såsom ett heligt arv från dem som började verket och som nu brutit upp för att vara hos Kristus. Vi behöva också samlas inför nådens tron för att våra sändebud och de, bland vilka missionärerna arbeta, må finna nåd till hjälp i rätt tid. I svårigheter av olika slag och i alla de många brydsamma lägen, vari de så ofta stå, behöva de för att vinna seger vår förbön och att Jesu Kristi Ande förlänas dem. (Fil. 1: 19.)

Låtom oss därför, så vitt möjligt, komma tillsammans och gemensamt träda fram inför Gud i bön med tacksägelse! Och om vi ej kunna samlas, må vi då en och en träda in i den heliga tjänsten, ihågkommande att "mycket förmår en rättfärdig mans bön". (Jak. 5: 16.)

Tacksägelseämnen:

Att vi ännu kunna samlas under fredliga förhållanden i vårt älskade fosterland och att tillfällen till helig tjänst alltfort ges åt oss.

Att Herren förmår låta allting samverka till det bästa samt att han är en säker tillflykt i tider av oro och nöd.

Att Herren visat sin rikedom genom deras liv, som nu gått hem i tron, och för allt vad han givit genom dem.

Att Herren giver våra vänner och understödjare nåd till trogen, uppoffrande och kärleksfull tjänst samt att han giver nya vänner.

Att Herrens kallelse till missionens gärning alltjämt kommer till de unga, och att de äro villiga att svara ja till Guds kallelse.

Att Herren hitintills fyllt våra ekonomiska behov och gjort det möjligt att utsända medel till Kina.

Att Herren i nåd berett oss tillfälle att utsända förstärkning till sändebuden i Kina och att de utresande lyckligt kommit fram dit.

Att Herren i Kina bevarat missionärerna inom S. M. K. från skada till liv och lem samt givit dem rikliga tillfällen till tjänst i Guds rike.

Att de kristna på vårt fält i Kina visat så stor offervillighet och varit så villiga att träda in i arbete och ansvar som meddelandena därutifrån visat.

Att många icke kristna blivit vunna för Gud och upptagna i de kristna församlingarna.

Böneämnen:

Att Herren i nåd må sätta en gräns för kriget och, om det överensstämmer med hans planer, förhindra att det ytterligare utbreder sig samt att han må giva frid och fred.

Att vi alltfort må få tillfällen till helig tjänst samt villighet och frimodighet att träda in däri.

Att Herren må giva oss nåd att tänka på våra hemgångna lärare, se huru de slutade sin levnad och efterfölja deras tro.

Att Herren må giva oss de medarbetare och understödjare, som vi behöva i vårt arbete hemma och i Kina, samt i nåd fylla alla behov.

Att Herren må giva vägledning ifråga om utsändande av våra missionärer samt i rätt tid öppna vägen för dem till det åt oss anförtrodda arbetsfältet.

Att vi alltfort må få tillfälle att utsända behövliga missionsmedel.

Att Herren må bevara missionärerna och de kristna samt giva dem tillfällen till helig tjänst, nåd och kraft för uppgifterna samt till ståndaktighet.

Att kärlekens, förbönens och försonlighetens ande alltfort må få råda bland Kinas kristna såväl som Japans, och att denna ande må växa sig allt starkare där och bland kristna i hela världen.

Att Herren i allt det som sker må förverkliga sina planer och förhindra själafiendens anslag.

Att Herren må leda ifråga om utvecklingen i Kina samt bistå och giva visdom och kraft åt dem, som vilja förverkliga Guds planer och som stå såsom folkets ledare.

Att den uppgift, som givits åt oss på fältet och härhemma, må bliva utförd i Jesu Kristi kärlek och i den Helige Andes kraft, så att Jesu Kristi namn i och genom oss alltid må bliva förhärligat.

Martin Lindén.

Våra kinesiska medhjälpare.

Under dessa tider, då missionärernas rörelsefrihet åtminstone tidvis och på vissa delar av fältet är begränsad, och då deras tid och kraft ej kan räcka till för alla de olika arbetsuppgifterna, gå tankarna ofta till våra kinesiska medhjälpare. Underrättelserna från fältet tala också ofta om dem, och vad vi på detta sätt få höra är i stort sett mycket uppmuntrande. Det är ett stort tacksägelseämne, att de kristna kineserna, och bland dem särskilt ledarne, visat sig vara trogna och goda medhjälpare, som villigt träda in under ansvar och arbetsbördor. På samma gång är det ett betydelsefullt böneämne, att skaran av goda och villiga medhjälpare må bliva ännu större. Behovet är mycket stort.

I detta sammanhang utgör behovet av underhåll för de kinesiska medhjälparna också ett viktigt böneämne. Deras löner voro icke höga under normala förhållanden, och under den dyrtid, som nu råder, torde de tillfälliga tillägg, som kunnat utbetalas, knappast vara tillräckliga. Somliga medhjälpare underhållas av de kristna församlingarna på vårt fält, under det att andra få sitt underhåll från Missionens medhjälparfond, vilken utgöres av gåvor givna för detta ändamål.

Församlingarna på S. M. K:s fält ha ofta under de senaste åren visat prov på uppmuntrande offervillighet, men vi förstå, att det under denna tid av krig och oro måste vara svårt för dem att ge tillräckligt för att behoven skola kunna fyllas. Gåvorna från missionsvännerna i Sverige för underhåll av evangelister,

bibelkvinnor och andra medhjälpare ha också under de senaste åren knappast räckt för att fylla behoven, såsom vi sett dem. Gud räknar ej alltid som vi, och han ser säkerligen också behoven på ett annat sätt än vi. Därför få vi i ödmjukhet och tacksamhet böja oss inför honom och från honom taga emot vad han genom sina skaffare giver. Men vi känna också behov av att få lägga fram denna angelägenhet såsom ett böneämne för våra vänner och understödjare.

Vi veta icke huru Gud ämnar fylla detta behov jämte alla andra, som göra sig gällande. Kanske blir det dels genom de kristna församlingarna på fältet och dels genom missionsvänner i hemlandet. Låtom oss emellertid göra detta till föremål för bön och på samma gång tacka för alla de uttryck för Guds godhet och nåd, som de ute på fältet och vi härhemma dagligen få mottaga. "Lova Herren, min själ, och förgät icke vad gott han har gjort." (Ps. 103: 2.)

Martin Lindén.

---

†

Fru Sanna Gustafsson.

En av våra trogna, kärleksfulla och uppoffrande vänner, Fru *Sanna Gustafsson,* Nässjö, fick den 21 sistlidne februari hembud.

Ett långt och välsignelserikt liv fick vid fru Gustafssons hemförlovning sin avslutning; och vi ha såsom missionsorganisation stor anledning till tacksamhet för vad Gud givit genom henne. Hon gav en av sina döttrar, fru *Judith Högman,* såsom en gåva till vårt arbete, och den gåvan följdes av många andra. Med kärlek mottogos Missionens sändebud i hennes hem, och vi fingo ofta påminnelser om hennes kärleksfulla intresse. Vid samtal med henne fick man också ett starkt intryck av att kärlek till arbetet för Guds rikes utbredande var en mäktig drivkraft i hennes liv. — Gud vare tack för allt vad han givit genom sin tjänarinna!

"Gud själv skall vara hos dem och skall avtorka alla tårar från deras ögon." (Uppb. 21: 3, 4.)

Martin Lindén.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Från Kina.

Familjen Aspberg anlände till Loyang den 2 jan. efter en spännande resa. Allt väl. Resebeskrivning inflyter i ett kommande nummer av vår tidning.

S. M. K:s årliga bönedag.

Vi erinra även här om vår tacksägelse- och bönedag den 14 mars. I Stockholm anordnas då möte på *K. F. U. M.,* Birger Jarlsg. 35 (ingång från Snickarebacken) *kl. 7 e. m.* Missionsföreståndare *Martin Lindén* leder detta möte, och missionär *August Berg* samt pastor *Petrus Hsi* komma att medverka såsom talare. Efter tacksägelse- och bönestunden följer sällskaplig samvaro med servering mot vanlig avgift. Varmt välkomna!

Bönemöten för S. M. K.

Bönemöten för Svenska Missionen i Kina hållas i Stockholm *varje tisdag kl. 7 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan,* Floragatan 8, samt *varje fredag kl. 2 e. m. på S. M. K:s expedition,* Drottninggatan 55. Välkomna!

Sommarens Bibel- och Ungdomsveckor.

Under sommaren innevarande år hoppas vi att få anordna två Bibel- och Ungdomsveckor. Den första bliver v. G. på *Holsbybrunn* i Småland den *21—27 juni,* med samling på e. m. den 21 och avresa på morgonen den 27. Den andra "veckan" bliver v. G. såsom vanligt på *Mauritzberg* i Östergötland *den 23—29 juli.*

Närmare meddelanden om dessa Bibel- och Ungdomsveckor inflyta i kommande nummer av vår tidning. Må de få vara inneslutna i missionsvännernas hågkomst i förbön!

Svenska Missionsrådets Finlandshjälp.

I detta nummer införes ett upprop från "Hjälp Krigets Offer", som vi varmt anbefalla åt vår läsekrets. Samtidigt vilja vi påminna om Svenska Missionsrådets Finlandshjälp för att stödja den missionsverksamhet, som bedrives av finska missionärer. Upprop därom var infört i vår tidning för den 10 febr., och gåvor för detta ändamål mottagas på vår expedition.

FRÅN MISSIONÄRERNA

»Herren Gud är vår väktare»

Kära alla vänner därhemma!

Jes. 46: 13.

Herren Gud är vår väktare. Om dessa rader nå hem någon gång, vill jag säga ett tack till alla, som kommit ihåg oss med julgåvor. Daggryningens gåvor till barnen (300 st.) räcka gott. Karamellerna äro snart färdiga. Jultidningar ha kommit och gåvor från ett flertal vänner samt brev. Trots all oro är det som om vi kände fridssus. Stilla, ljuvligt talar vår "evige Fader" till oss: "Jag kommer själv för att hjälpa eder." — —

Vi må bra. Vi hoppas att till jul få dela upp oss och fira högtiden på flera platser.

"Ditt ljus, o Helge Ande, tänd,
Låt det för världen brinna!
Din nåd för alla folk gör känd,
Låt livets dag upprinna!"

Sinanhsien i dec. 1939.

Maria Pettersson.

Julen i Yungtsi.

Yungtsi, Shansi, N. China via Peking.

Den 30 dec. 1939.

Kära vänner!

Jag ville gärna berätta litet om julfirandet här.

I år ha vi en kvinnoskola här med både gifta och ogifta kvinnor som elever. Vi hade först två avdelningar men hade inte tillräckligt goda läroböcker och lärarinnekrafter för den högre avdelningen, så den klassen slutade den första december. Emellertid hade vi en julfest för dessa inalles tjugo stycken flickor dagen före julafton, eller i lördags kväll. Själva hade de gjort i ordning en massa flaggor och pappersblommor, som hade hängts upp på ståltrådar kors och tvärs över de båda klassrummen. Och den cypress, som styrts ut till julträd, hade ställts in i det största klassrummet, där festen skulle gå av stapeln. I cypressen hade satts elva ljus och av "utlänningarna" gjorda julgranskarameller. Pappersgirlander hade flickorna också gjort och satt upp i "granen". Ni vet nog, hur sådana girlander göras, som se ut som långa dragspel nästan. Åke Haglund ledde festen.

Först var det en sång, och sedan talade Åke om, att denna fest hade kunnat åstadkommas tack vare svenska skolflickors samlande av pengar därför. Det var Daggryningen han syftade på. Vidare sjöngo flickorna, tre, fyra julsånger, som de inför under diakonens ledning. De voro riktigt trevliga, på kinesiska melodier.

Ja, jag skulle väl säga, att nästan allra först tändes "granen" av diakonen, men för vart ljus som tändes, måste någon av eleverna utantill läsa upp en bibelvers om ljuset. Åke H. spelade också en grammofonskiva för dem. Det var "Var hälsad, sköna morgonstund!" på den ena och "När juldagsmorgon glimmar" på den andra sidan. Vi, som visste vad som komma skulle, väntade under tiden otåligt på att diakonen

skulle komma och knacka på dörren och komma in som jultomte. Men Åke fick först be dem sjunga den ena sången efter den andra, — under ivrig väntan och pauser.

Till slut kom han, tomtefar, med bomullshår och bomullsskägg och bomullsmustascher och med bomullssnö över hela kroppen. Han var klädd i en röd rock, sådan som kineskvinnorna använda vid festliga tillfällen, och i stövlar, Åkes goda gummistövlar, som han klampade värre med, samtidigt som han stötte med en stav, som han höll i ena handen. Det hjälpte honom betydligt att verka gammal. Han delade ut en påse presenter till var och en, bl. a. fick varje elev en penna och en tandborste. På bordet där framme stodo även tre brickor, en med julgranskarameller, en med ett slags maltkarameller i stänger (tzu-ma-t'ang). Maltkaramellstängerna äro mycket goda, tycka nästan alla, och jag med!

På söndagen hade vi inte vanlig söndagsskola, fast vi samlades i kyrkan, där undertecknad inledde med några ord, och vi delade upp oss i klasser som vanligt. I klasserna lärde vi dem olika bibelspråk om ljus och "Ljuset". Det finns flera tiotal sådana i bibeln, många av dem mycket lärorika. Själv gick jag igenom ett tjugotal av dessa språk i min klass. Vid den efterföljande högmässan predikade Åke Haglund, även han om ljuset.

Därpå kom den av alla nästan med spänning emotsedda julbönen, då julcypressen, som nu hade flyttats till kyrkan, skulle tändas tillika med alla de vackra lyktorna. Den stiligaste, i mitt tycke, var en stor sexuddig julstjärna, som hängts upp istället för den gamla svenska fotogen-lampkronan just framför talarstolen. Bara *den* vore värd en ingående beskrivning. Men låt oss istället se på alla de andra julprydnaderna, grannlåten, kanske någon av Er skulle säga. Längst fram på talarstolsbalustraden äro sex tecken uppsatta, utklippta av guldpapper och inklistrade i var sin på kant resta kvadrat, också dessa av omväxlande mörkblått och mörkrött papper. Resten av botten är guld, och runt det hela en girland av cypresskvistar. Där står "Hell, Jesu heliga födelse!" (kung-ho Ye-su sheng-tan). Julcypressen har jag ju redan beskrivit, men se vi ut över salen, få vi se många lyktor, de flesta riktigt vackra. De äro alla hemmagjorda. Diakonens mor och systrar samt han själv ha haft bråttom med dem i över en veckas tid. Stommarna till dem göras av tunna bambustickor (stammen är späntad långs med i många delar), och dessa viras med pappersremsor, fogas samman och överklistras med silkepapper, som kan målas i olika färger. Ja, fru Shang är en duktig och händig kvinna, skall jag säga. Alla de unga kvinnorna gå till henne, då de vilja ha något mönster av en blomma eller fjäril eller dylikt att sätta som broderi på barnens skor eller mössor. Hon behöver blott ett papper. Så tar hon sin sax och klipper "på rak arm" ett det allra sötaste mönster. Vilken mor som helst kunde avundas henne en så säker blick, ja konstnärlig, och en så flink och färdig hand. Dessutom förstår hon att göra god, fin kinesisk mat. Men fin mat äter man inte i vardagslag i detta land, åtminstone inte i medelklassen. Omkring plattformen och de två främsta pelarna i kyrkan har man också bundit massor av cypresskvistar. De hålla sig gröna rätt lång tid utan vatten och det utan att barra. Så ha vi de stiliga, lotusformade lyktorna, just som stora, röda lotusblommor med sina mot kanterna skära kronblad, genomlysta av ljuset inuti och med kejsargrön pappersfrans under. Andra lyktor voro precis som stora fantastiska fiskar till formen. Och där, sannerligen svänger det inte ett par flygmaskinslyktor också, men märkta med korsets tecken under vingarna!

Under det "ljus-bibelverserna" läsas upp av något av söndagsskolbarnen, och här äro *alla*, stora som små, söndagsskolbarn, tändas ljusen, ett efter ett.

Sedan sjöngos julhymner, och diakonen talade riktigt gott över profetiorna om Jesu födelse, sjuhundra och femhundra och ett år innan Jesus kom till världen.

Därefter hade vi tre, fyra nummer på programmet till allas förnöjelse. Äldstens son hade lärt sig att spela "Hosianna" på munspel, och det gjorde han rätt bra, efter kinesiska fordringar (!). Några flickor i tonåren, som klätt sig i sina bästa men icke lysande kläder, sjöngo en julsång allt under gestikulerande med händerna och litet hoppande och svängande på kroppen. Men det roligaste var några småpysars prestationer. De voro fem småttingar, som ställdes upp på rad, och fingo se en stor församling i ögonen. Undra på om ett par fingo litet rampfeber, då de skulle uppträda en i taget. En sjöng en sång: "Gör bättring, gör bättring . . .", och det gick bra, då farbror diakonen sjöng med, men bara så länge. En annan, en liten flicka, sjöng "Vi måste bedja mera!", och det gick perfekt! En tredje skulle visst läsa upp en bibelvers, — men blev för blyg för att få fram ett ljud. En fjärde sade något som jag inte kunde höra och ringde i en liten klocka. Den femte parveln drog med bravur en japansk sång på japanska, varav han själv nog var den siste att begripa ett ord, och melodien, som man numera får höra överallt här i sta'n, var knappt igenkännlig. Men stolt var han att få sjunga den, och kläm var det, isynnerhet på de sista orden! Ja, så var det ett par herrar som sjöngo till orgelspel två prov på svenska julsånger. — — Sedan måste vi sluta. "Alla skulle gå tidigt isäng den kvällen, ty man måste upp klockan fem nästa morgon!"

Först hade dock tre utlänningar i ett hörn av Nordkina en liten julafton för sig själva. Det var risgrynsgröt och kaffe med julpepparkaksdopp till. Då öppnade vi också en del julpost, som Åke Haglund sparat några dagar, och några små julklappar. Det är kanske inte så mycket man kan åstadkomma i dessa tider, åtminstone inte jag, som bara har stannat hemma i gamla Yungtsi. Av Åke fick jag bl. a. en läkerolask, och det tyckte jag var väldigt fint. Den ätes nästan med andakt. Av husmor fick jag en metall-varmvattenflaska, som nattligen uppskattas. En pappersbordlöpare från Sverige, med skånskt frodiga tomtar på, kom och överraskade på själva julafton.

Men den bästa julgåvan glömde vi inte, honom som "kommer full av frid och hopp, de villade att söka opp." Och vi fingo på knä nämna för honom alla de kära, föräldrar, syskon och vänner, som vi tre ha spridda på olika platser, långt, långt borta. Naturligtvis blev det sent innan vi somnade den kvällen. Och tidigt, tidigt vaknade vi nästa morgon, långt innan hanen gol. Ty de små kinesbarnen voro alltför fulla av förväntan för att kunna sova mycket den natten, d. v. s. med undantag av de allra minsta förstås. Och månen var också uppe hela natten och gjorde sitt bästa för att förvandla den till dag. (Dessken är betydligt intensivare i Kina än hemma i Sverige.) Jag tror det var vid fyratiden, som barnen började springa omkring knutarna, — och roligt tycktes de ha. Men hundarna tyckte inte om dem. Åtminstone hjälpte de till att skrämma bort Jon Blund. Och klockan fem gick någon omkring på gårdarna med en ringklocka. För ovanlighetens skull hade jag redan fått nog av att ligga och dra' mig. Men tro inte att Åke och Frances Haglund voro senare av sig, isynnerhet inte husfrun. Jag skulle bara just till att raka mig, då Frances ropade att kaffet var färdigt. Det smakade härligt!

Julottan blev riktigt både givande och rolig. Fortfarande fick någon resa sig och läsa en bibelvers om ljus utantill för vartenda ljus som tändes i "gran" eller lyktor. Om ingen omedelbart kunde det, så fingo alla hjälpa till att sjunga en liten julsång i stället. Visserligen togo inte mindre än tre av lyktorna eld under gudstjänsten, men där

fanns också många som vakade över den röda hanen och som lugnt och raskt togo hand om de små eldungarna. Åke Haglund höll en alldeles utmärkt julottepredikan om honom som kom, som kommer, och som skall komma. Omedelbart efter det ottan var över, hördes en ljudelig dunkning på dörren, som kom några att hoppa till av rädsla, vilken dock genast övergick i munterhet, då jultomten uppenbarade sig i sin snöiga dräkt och röda luva. Trots att han gjorde sin sak så bra, att alla fingo sig ett gott skratt, var det dock något gott både i tomtefars ord och sång, ty där fanns hjärta och övertygelse bakom. Jag tror, att det är många som bedit för denne man. Vi hade förut bekymmer för vår käre lärare Li's skull, men jag tycker nu, att det ligger mera fasthet i viljan såsom ett salt i hans själ. Då Guds Ande fått syra degen, börjar det snart att märkas. Tomtefar gav de fem små barnen, som uppträtt kvällen förut, var sin påse med jordnötter och andra gotter. Och förtjusta voro de! Åke frågade den lille pojken, som sjungit en japansk visa, om han visste, vem jultomten var. "Jadå, det var Jesus!", svarade han. — Tomten gick just som det dagades, och den sedvanliga utdelningen av några kinesiska godsaker till varje kyrkobesökare vidtog. Till gotterna hörde förstås en handfull med jordnötter åt var och en. Att det se'n var behövligt att sopa grundligt i kyrkan, förstår nog varje husmor.

Under det alla tuggade, fick vem som ville det berätta något eller sjunga en sång. Vi fingo höra en vacker japansk sång sjungas av en som kunde den konsten ypperligt, och tillsammans med en annan sjöng han också en kinesisk sång på en underlig melodi.

Låt pastor Ho (= Haglund) berätta något, hördes en röst föreslå, och det blev applåder. Han lät be sig två gånger, men sedan kom han med en givande berättelse. Det bästa var, att den var sann, och det allra bästa var, att den blev en härlig illustration till vad han nyss nämnt i predikan: att vi skola, och hur vi skola vänta vår Herres och Frälsares återkomst.

Ja, då kommer han med makt och med ära, och icke i ringhet, och då blir det som vi sjöngo i en sång på norska (urspr. engelsk, finns på svenska): "Ham alle, — alle skal se!" Halleluja!

Med hjärtliga hälsningar till alla!

Eder ringe broder i Kristus

Gösta Goës.

Glimtar ur privatbrev från missionärerna.

Estrid Sjöström, den 23/1: Hon skriver bl. a., att hon var tacksam för att järnvägsförbindelsen med Yuncheng nu är återställd, så att de kunna göra den resan på 40 minuter i stället för att med vagn använda en hel dag. — Dagny Nordgren hade rest till Yuncheng för att hämta ett par lådor biblar, som efter ett helt års väntan ankommit. Det hade varit en ovanligt stor efterfrågan, ja, i ett hem hade de beställt 10 biblar, "ty där tro de nu alla på Gud", sade den som kom med beställningen.

Carl Blom, den 28/1: Under år 1939 hade å S. M. K:s fält omkring 800 personer blivit genom dopet förenade med församlingarna. Denna siffra motsvarar ungefärligen antalet döpta under 1938. Ett underbart bevis för att Guds ord får makt i själarna och vinner den ene efter den andre i dessa svåra krigstider i Kina.

Maja Lundmark, Shanghai den 21/1: Elna Lenell skulle påföljande vecka resa till Peking för att norra vägen söka komma till provinsen Shansi. För Hanna Wang, Ebba Vidén och Maja Lundmark var det ännu ovisst hur de skulle resa. — Allting var 3 à 4 gånger dyrare än under normala förhållanden. — För missionärer långt inne i landet var det ytterst svårt att få västerländska matvaror. "I norra Shansi hade några norska missionärer ej smakat sött på länge.

En dag funno de bland tomma burkar en med litet intorkad sirap. De föllo på knä och prisade Gud. O, vad vi vetat litet om det verkliga förhållandet."

Carl-Gustaf Nordberg, vid infarten till Nagasaki den 15/1: Han var då på resa via Amerika till Sverige och hoppades komma till Nagasaki den dagen brevet skrevs. Om allt gick efter beräkning, skulle han lämna Förenta Staterna i medio av mars för att via Norge resa till Sverige.

Carl-Johan Bergquist, Shanhsien den 5/12: Han berättar om strapatsrika resor till ett antal stormöten ute i Shanhsien- och Mienchih-distrikten i Honan. Genom otjänligt väder måste han stanna över i en by, där inga kristna funnos. Han slutar sin beskrivning om besöket i ett hem där: "Men när jag talade om Gud och Frälsaren, logo de och avlägsnade sig. Så gjorde de även följande morgon. Till slut kände jag mig ledd att läsa Lukas 15. Och Gudsordet grep dem, särskilt far och son i huset." — Den strapatsrika resan fick även bli medel till att föra den förut icke kristne kusken till tro på Frälsaren.

Ella Dahle, Shanhsien den 21/11: Fröken Dahle ger i detta brev uttryck för sin tacksamhet och glädje över att vara så bra efter den svåra ledgångsreumatismen. Hon kunde nu fritt resa omkring i byarna och hålla möten med kvinnorna.

Selfrid Eriksson, Ishih den 9/1: Han berättar bl. a. att i en större by några kilometer väster om staden hade en f. d. opierökare blivit vunnen för Gud med den påföljd, att platsen nu blivit öppen för evangelii predikan. — Vid en resa mellan Ishih och Yuncheng hade missionär Eriksson samt en diakon råkat ut för rövare. "Nu höjdes en revolver mot oss, och vi befalldes att komma närmare. Sedan blevo vi förhörda och undersökta, varefter jag fick befallning att ge mig av. Men diakon Wang skulle de inte släppa. Jag förstod, att om jag lämnade Wang, så var det ej stora utsikter till att han skulle slippa helskinnäd undan, varför jag stannade kvar och gjorde mig till hans advokat. Den ene av rövarna röt då åt mig, att jag, som ju fått deras tillåtelse att fara, borde begagna mig av den och genast ge mig av. Dock kunde jag ej lämna vår käre Wang i sticket. Till slut, när de ej sågo sig någon rimlig utväg, släppte de också diakon Wang! Tacksamma till Gud för hans räddning, fortsatte vi vår färd."

Missionärsparet Eriksson med dotter.

M. B.

Ur ett anförande av d:r T. Z. Koo.

Den från upprepade besök i Sverige bekante d:r T. Z. Koo bevistade den amerikanska studentfrivilligrörelsens konferens i Toronto de första dagarna av innevarande år. Han anlände icke förrän på konferensens sista dag och hade då färdats i flygmaskin från Chungking till Filippinerna och vidare till Buffalo och Toronto. I ett anförande började han med att tala om nutidens samfärdsmedel, som gjorde det möjligt att på mindre än en vecka förflytta sig från Filippinernas tropiska värme till Kanadas is och snö. Men han erinrade om att dessa flygmaskiner även kunna användas till att sprida död och förödelse. Själv hade han varit i en stad i Kina då flygvarning gavs och

människorna flydde hals över huvud för att taga betäckning. För egen del fann han en tillflykt på en begravningsplats. Folkets vidskepliga fruktan för en sådan gjorde att han hade gott utrymme medan andra tillflyktsorter voro överfyllda. Där låg han i två timmars tid mellan ett par gravkullar. Han hade god tid till eftertanke. "Mina tankar", sade han, "sysslade icke med den kristna kyrkan eller den organisation, i vars tjänst jag verkar, icke med kristendomens läror och skilda meningar, utan mina tankar dröjde hela tiden vid orden i den 23 psalmen: 'Om jag ock vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag intet ont, ty du är med mig'. En sådan förtröstan på Gud är vad vår tids människor behöva."

D:r Koo anförde många bevis på att Kinas folk, ej minst dess studenter, vända sig till Gud och söka honom. Bl. a. omtalade han, att professorerna och studenterna vid ett universitet i östra Kina vandrat den 1.500 eng. mil långa vägen till en liten ort i västra delen av landet och fortsatt sitt arbete under de torftigaste förhållanden. Då d:r Koo besökte dem under några veckor infunno sig ungefär 200 på mötena, medan studenterna under de tidigare bekväma förhållandena icke velat lyssna till det kristna budskapet eller tillåta att en kristlig förening bildades.

K. F.

Hell, Golgata hjälte, som seklernas hopp
Med blödande offer fullkomnat!
Den förste Du var, som ur döden steg opp,
Sen' korsfäst Du bleknat och somnat.
Min Herre och Krist,
Trots svaghet och brist
På Dig jag förtröstar och hoppas,
Ty även åt mig
Du öppnat den stig,
Där evighetsfröjderna knoppas.

C. B—g.

»Hjälp Krigets offer!»

Krigets stormvåg fortsätter att rulla fram över Europa. Den sopar med sig hundratusentals oskyldiga, fridsamma människor och föröder deras hem, hotar hela deras existens. I läger för krigsfångar och internerade finnas tiotusentals unge män instängda.

De krafter, som söka lindra nöden, bli aldrig för många, aldrig nog starka. Kristna samfund och organisationer i Sverige ha genom sin hjälpaktion "Hjälp Krigets Offer!", som varit i verksamhet i det tysta under några månader, velat göra sin insats i samarbete med de internationella kristna organisationerna.

Nu påkallar den allmän och kraftig hjälp, ty uppgifterna ökas dag för dag.

Vad göres nu?

1. *I Finland* underhåller "Hjälp Krigets Offer!" sju finska arbetare bland de evakuerade.

   Därjämte ha tre svenska K. F. U. M.-sekreterare utsänts för dylikt arbete. Medel ha ställts till fältprostens förfogande, som möjliggöra utgivande i stor upplaga av en fältandaktsbok för svenskspråkiga soldater. Ytterligare medel sändas månatligen till en kristlig tidning för de evakuerade.

   2.000 Nya Testamenten och bibeldelar ha anskaffats för de ryska krigsfångarna.

2. *I Tyskland* har en representant fått börja arbeta bland de polska, engelska och franska krigsfångarna. Honom understödja vi månatligen.

3. *I Litauen* börjar i dagarna en lettisk sekreterare, underhållen av de nordiska kristna, ett liknande arbete bland 75.000 civila flyktingar i yttersta nöd och bland ett stort antal internerade soldater och officerare. Även hans arbete understödja vi.

4. *I Rumänien och Ungern* stödja vi

det omfattande arbetet bland de 10.000-tals polska flyktingarna.

För detta hjälparbete behövs varje månad avsevärda summor. Vad vi hittills fått räcker bara några månader framåt.

Och nya uppgifter ropa på oss. Vilka?

1. *I Finland* behöver man medel till flera arbetare i evakueringslägren. Man ville gärna få en del litteratur, småskrifter, traktater, tidningar m. m. Principiellt tillstånd till arbete i krigsfångelägren har lämnats, men tidpunkten för dess igångsättande har ännu ej bestämts. *Här kommer att krävas mycket pengar!*
2. För arbetet *i Tyskland* äro de ekonomiska behoven mycket stora. Ytterligare en arbetskraft behöves från 1 maj.
3. *Litauens* flyktingar äro ej i längden hjälpta med en enda mans insats. Flera behövas och behövas snart.
4. *I England och Frankrike* ha vi, utan att ännu äga medlen, beslutat giva vårt stöd till arbetet bland tyska krigsfångar och internerade.

Kraven äro stora, uppgifterna hart när överväldigande.

Vi måste sätta in alla vår kraft på att hjälpa.

Gåvorna kunna insättas på Hjälp Krigets Offer! postgirokonto 157700 eller eljest insändas under adress "Hjälp Krigets Offer!", Biblioteksgatan 29, Stockholm, med angivande, om så önskas, av det särskilda ändamål gåvan avser.

Stockholm i mars 1940.

Erling Eidem
Ordförande.

Hugo Cedergren
Ordf. i Arbetsutskottet.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under febr. 1940.

Allmänna missionsmedel.

220.	Sv. Sjuksköterskors Mfg. koll. 1/2	13:60
221.	Gåva till klichéer	15:—
222.	N. W., Stockholm	7:75
223.	L. L.	20:—
224.	D. S., Arboga	2:75
225.	L. D., Huskvarna, "rabatt å H. S. Ö."	4:78
226.	"En Länk", gm. d:o	5:—
227.	Koll. vid gudstjänst i Solmyra 28/1, gm. G. S., Färnabruk	7:—
228.	E. B., Stockholm	5:—
229.	M. & A. L., Stockholm, "en blomma på fru Elin Holmgrens bår	5:—
230.	L. & H. B., Stockholm, d:o	5:—
232.	A. B., Älvsjö	10:—
233.	O. B., Duvbo, "en blomma på fru Elin Holmgrens bår"	3:—
234.	H. P. med familj, Stockholm, d:o	20:—
235.	R. L. B., Skelleftehamn	15:—
236.	Kulla Mfg., gm. S. P., Nässjö	75:—
237.	J. H. & K. W., Stockholm, "en blomma på fru Elin Holmgrens bår"	10:—
238.	H. & E. O., Gbg., och J. B., Stockholm, d:o	15:—
239.	H. L., Stockholm	3.000:—
240.	I. B., Katrineholm	5:—
241.	E. A., Värnamo, "Herren förser"	100:—
242.	L. B., Björköby, till Elna Lenells underhåll, "ett tack för lycklig resa"	5:—
243.	E. G., Ankarsrum	10:—
244.	M. H. och G. L., Uppsala, "till minne av fru Elin Holmgren"	8:—
245.	Från Missionshemmet, Duvbo, "i stället för blommor till fru Elin Holmgrens bår"	30:—
246.	A. N., Duvbo, d:o	5:—

247. Restitution å arvsskatt 790:85
248. J. & M. M., Stockholm, "i stället för blommor till fru Elin Holmgrens bår" ..... 20:—
250. J. A., Uppsala, d:o "med tack för mångårig affärsförb. vid Fjellstedtska skolan, Uppsala" 20:—
251. I. & I. R., Stockholm, "i stället för blommor vid fru Elin Holmgrens bår" ..... 10:—
250. M. B., Stockholm, d:o ..... 5:—
252. Från Prästerna i Bromma, "med anl. av fru Elin Holmgrens bortgång" ..... 25:—
253. E. E., Joeström, till Hanna Wangs underhåll ..... 10:—
254. Kinakretsen i Alingsås, 1/2 1940, gm. E. E., Alingsås ... 120:—
255. A. & K. L., Ekenässjön ..... 50:—
256. E. & B. C. ..... 20:—
258. M. G., Medalby, "till missionär Folkes minne" ..... 10:—
259. Galtås Mfg., gm. A. J., Klevshult ..... 50:—
260. G. L., Pengsjöby, till Elna Lenells underhåll ..... 15:—
261. G. G., Gbg., "en liten blomma på Elin Holmgrens bår" 2:50
262. L. T., Storängen, "i stället för blommor till den kära Elin Holmgren" ..... 5:—
263. I. B., Duvbo, "Herrens" .... 10:—
264. "Missionskrans vid fru Elin Holmgrens bår", gm. S. J., Sjömarken ..... 20:—
265. B. & K. L., Stockholm ..... 30:—
266. A. C., Stockholm, "i stället för blommor vid fru Elin Holmgrens bår" ..... 5:—
267. M. H. & E. v. F., "till vår vän Elin Holmgrens ljusa och välsignade minne" ..... 5:—
268. J. C., Piteå, "med tack för sommaren och kursen 1939. 2 Kor. 9: 8" ..... 15:—
269. E. & N., "en blomma på fru Elin Holmgrens bår" ..... 15:—
270. O. M., Stockholm, "till Elin Holmgrens minne" ..... 5:—
271. "Några Kinavänner i Uppsala, i stället för blommor till kära Elin Holmgrens bår", gm. S. N. ..... 45:—
274. Elevkåren vid Fjellstedtska skolan, Uppsala, "i stället för blommor till fru Elin Holmgrens bår" ..... 25:—
275. E. K., Drottningholm, d:o ... 5:—
276. D. S., Blidsberg ..... 5:—
277. L. H., Uppsala, "älskade Judiths minne, till Ebba Vidéns underh." ..... 20:—
278. E. B., Niemisel ..... 7:—
279. C. V. S., Lindesberg ..... 20:—
280. "Tre föredrag" ..... 50:—
281. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. ..... 50:—
283. A. H., Karlskrona, "en tacksamhetens blomma på kära Elin Holmgrens grav" ..... 10:—
284. "L" ..... 10:—
285. M. S., Mora ..... 30:—
286. Värne Mfg., sparb.-medel, gm. A. B., Medalby ..... 20:—
287. "Onämnd" ..... 200:—
288. O. & O. v. M., "en blomma på fru Elin Holmgrens bår" ... 10:—
289. S. F., Kramfors, gm. J. V. F., Kramfors ..... 5:—
290. J. V. F., Kramfors ..... 5:—
291. L. H., Kiruna ..... 10:—
292. I. K., Linköping, till Ebba Vidéns underhåll ..... 10:—
293 a. Årsbidrag från Månstorps Mfs., gm. A. W., Åskekärr .. 75:—
293 b. M. Ö., Stocksund, till minne av fru Elin Holmgren .... 10:—
294. K. N., Stockholm ..... 50:—
295. Himlaarvet, det blir ändå över" ..... 100:—
296. H. och I. J., Gbg ..... 20:—
297. Efterskörd till sparb.-tömning i Flisby missionshus 7/1, gm. E. B., Flisby 22:70
298. G. H., Gbg., "i stället för blommor vid fru Elin Holmgrens bår" ..... 5:—
300. N. E., Gummark ..... 25:—
301. Hakebo Mfs., gm. B. C., Linderås ..... 25:—
302. Mörteryds Mfg., gm. G. W. K., Stensjön ..... 50:—
303. G. K., Stensjön, gm. M. H., Stensjön ..... 7:—
304. "Länkarna", Malmö, "radiokollekt 19/2", gm. R. W., Malmö 52:50
307. L. L., Norderön ..... 25:—
308. M. R., Apelvik ..... 12:—
309. M. E., Stockholm 2:75
310. K. G., Stockholm ..... 10:—
311. L. H., Umeå ..... 10:—
312. K. och B. F., Storängen, "i stället för blommor vid fru Elin Holmgrens bår" ..... 10:—
313. M. N., Uppsala, överbet. på H. S. Ö. 2:65
314. E. S. H. ..... 100:—
315. "Tack, från S. J., Rug" ..... 10:—
316. "I stället för blommor vid en kär väns bår", Hova 18/2 .... 5:—
317. S. E., Edane ..... 200:—
318. Östra Distriktet av Sveriges K. F. U. M., till M. Ringbergs underh. ..... 250:—
319. M. J., Göteborg, "i stället för blommor till fru Elin Holmgrens bår" ..... 10:—

320. Länkarna i Lund, gm. A. Å., Lund ..... 25:—
323. M. W., Hässelby Vst. 12:75
324. "Onämnd", Bjärnum, till Hanna Wangs underh., gm. A. N., Bjärnum ..... 10:—
325. "Blanka pengar, i Herrens Jesu välsignade namn", H. K., Lund ..... 20:—
326. Koll. på Mörön 11/2, till S. och H. Erikssons underh., gm. E. E., Mörön ..... 35:—
327. I. K., Katrineholm ..... 100:—
328. H. S., Östersund 4:75
329. C. N., "ett tack för Guds godhet", gm. A. B., Skellefteå ... 10:—
330. M. och R. T. S., Skellefteå, gm. d:o ..... 10:—
331. K. F. U. K., Ystad, koll. gm. A. V. 6:80
332. J. N., Kläckeberga ..... 10:—
333. "En Länk" ..... 30:—
335. "Ett tack till Herren", till Hanna Wangs underh. ..... 5:—
336. L. E. P., Ödeshög ..... 100:—
337. B. N., Hoverberg ..... 50:—
338. Vid försäljningen på expeditionen 22/2 ..... 460:75
339. H. A., Ö. Ryd ..... 10:—
340. N. W., Stockholm ..... 5:—
341. Koll. i Domkyrkan, Luleå, gm. G. H., Luleå 34:42
342. Kinakretsen i Luleå, gm. d:o 97:25
343. K. D., Piteå ..... 50:—
344. E. E., Skellefteå, "till Hanna Eckhells minne" ..... 5:—
346. "En Lindesockenbo, Anna" i stället för blommor vid fru Elin Holmgrens grav ..... 10:—
347. J. G., Äng ..... 200:—
348. O. P., Avesta 2:75
349. A. O., Mölnbo 7:75
351. E. A., Duvbo, "till min älskade vän Lovisas minne" ... 5:—
352. Källeryds arbetsförening, Äng 75:—
354. "Koll. i Ersnäs" 12/2 ..... 1:—
355. Koll. i Hjoggböle, gm. A. B., Hjoggböle ..... 27:—
356. "Tacken Herren, ty han är god". T. B., Fahlmark ..... 70:—
357. E. G., i st. för blommor till G. Säfström, gm. A. B., Skellefteå 3:—
358. A. A., "min söndagsbössa", gm. d:o 20:40
359. M. och P. W., Skellefteå, "Vårt påskoffer" ..... 50:—
360. Bureå Kinakrets, inkomna gåvor under W. Berglings bibelvecka ..... 150:—
361. E. N., Holfjärden, till Selfrid och Hanna Erikssons underh. 5:—
363. Torsås Kyrkliga Missionssyförening ..... 50:—
364. Mamrelunds Mfg., Alseda ... 50:—
365. E. O., Karlskoga ..... 25:—
366. F. B., Sollefteå ..... 10:—
367. "Radiokollekt" ..... 5:—
368. A. och A. B., Duvbo, "i st. för blommor till fru S. Gustafssons bår" ..... 3:—
372. K. F. U. M:s Scoutkår, Hästveda, till Martin Berglings underh. ..... 10:—
373. "Onämnd, till S. M. K:s offerdag", gm. A. N., Bjärnum ... 100:—
374. A. N., Bjärnum, till d:o ..... 15:—
375. C. G., Lerum, i st. för blommor vid vännen Elin Holmgrens bår ..... 5:—
376. "A. N., Malmö" ..... 10:—
377. M. och B. B., Duvbo, i st. för blommor vid fru S. Gustafssons bår ..... 5:—
378. "Bidrag till försäljningen från Erstalänkar" ..... 15:—
379. Kollekter: Ystad 47:50; Kristianstad 55:59; Karlshamn 52:—; Kävlinge 15:08; Lund 25:—, till Martin Berglings underhåll 195:08

Kronor 8.503:53

Särskilda ändamål.

231. A. och A. B., Duvbo, till Ingeborg Ackzells verks. i Tali .. 10:—
257. "Strängt onämnd", till de nödlidande och Barnhemmet i Sinan. G. Doll. 500:— ..... 2.100:—
272. Jkpgs Kristl. Yngl.-förening, vecko-missionsbidrag från medl. inom föreningen, till H. Linder, att anv. efter gottf. 161:50
273. Edsbyns Kyrkl. syförening, till Barnhemmet i Sinan, gm. A. E., Norr-Edsbyn ..... 150:—
282. Kinakretsen i Boden, till J. Aspberg, att anv. efter gottf. i verks., gm. E. J., Boden ... 173:—
299. R. C., Danderyd, till H. Linder, att anv. efter gottf. ..... 50:—
305. Kinavänner i Åsaka, till Maria Petterssons barnh., gm. K. A. G., Åsaka 45:31
306. Söndagsskolbarnen i Åsaka, till d:o, gm. d:o 4:69
321. L. K., Klintemåla, till Maria Pettersson, att anv. eft. gottf. 50:—
322. E. J., Vetlanda, till Gerda Carlén, att anv. efter överensk. ..... 15:—
334. J. B., Malåträsk, "hälsning till H. Wang, att anv. eft. gottf. 10:—, till E. Lenell, d:o, 10:—, till M. Lundmark, d:o, 10:— ..... 30:—

345. E. L., Tyringe, till de nödl. i Kina ..... 180:—
350. Barnhemsvänner i Älgarås, till Maria Pettersson, att anv. eft. gottf. ..... 17:—
353. J. B., Malåträsk, till Ebba Vidén, att anv. eft. gottf. ... 10:—
362. H. H., Stockholm, till Dagny Nordgren, att anv. eft. gottf. 100:—
369. G. J., Skellefteå, till Thyra Lindgren, att anv. eft. gottf. 50:—
370. G. J., Umeå, till d:o för d:o 30:—
371. Länkmöte i Umeå, till Maria Petterssons barnhem ..... 25:—

Kronor 3.201:50

*

Allmänna missionsmedel 8,503: 53
Särskilda ändamål 3,201: 50

S:a under febr. mån. 1940 Kr. 11,705: 03

Med varmt tack till varje givare!

Lofven Herren, ty Herren är god, lovsjungen hans namn, ty det är ljuvligt." Ps. 135: 3.

REDOVISNING

över gåvor influtna till *Svenska Missionsrådets Finlandshjälp* under febr. mån. 1940.

A. och A. B., Duvbo, 5:—; K. G., Stockholm, 10:—; P. A. H., Valla, 200:—; J. N., Kläckeberga, 30:—; J. G., Hälsingborg, 15:—; "G. E." 10:—; N. W., Stockholm, 5:—; J. A. V. P., Mönsterås, 10:—; E. E., Mörön, "tack till Gud för fred i vårt land hitintills", 5:— ..... 290:—

Kronor 290:—

Med varmt tack!

"Saliga äro de barmhärtiga, ty dem skall vederfaras barmhärtighet." Matt. 5: 7.

Missionstidningen Sinims Land.

Organ för *Svenska Missionen i Kina,* utkommer 1940 i sin 45:e årgång.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90.

Till utlandet kostar den kr. 2:75 pr år.

Prenumeration kan verkställas på posten men ställer det sig fördelaktigare för Missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

En för alla och alla för en. — Karin Wennerström 60 år. — Den 14 mars. — Våra kinesiska medhjälpare. — Fru Sanna Gustafsson. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ett anförande av d:r T. Z. Koo. — »Hjälp krigets offer!» — Redovisning. — Missionstidningen Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Stockholm 1940. Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

N:r 6. 45 ÅRG. 25 MARS 1940 PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

Frimodiga och brinnande hjärtan.

Mark. 16: 6; Luk. 24: 32.

Evangelietexterna på påskdagen och annandag påsk, som i år ju även äro högmässans predikotexter, innehålla bl. a. ett par sanningar, vilka synas vara särskilt betydelsefulla nu, i vår tid, och äga särskild tillämpning på missionsvännerna och deras gärning.

I påskdagens högmässotext läsa vi: 'Varen icke förskräckta. I söken Jesus från Nasaret, den korsfäste. Han är uppstånden." — De orden mana lärjungarna till att icke vara förskräckta, och de ange såsom orsak till frimodighet att Jesus, den korsfäste, var uppstånden. Jesu lärjungar och vänner behövde ej vara förskräckta, då Herren Jesus uppstått från de döda.

Påskens budskap manar alltså till frimodighet grundad på Jesu uppståndelse. Och denna maning gäller Jesu lärjungar under alla tider, den gäller alla, vilkas hopp grundar sig på Jesu uppståndelse från de döda. "Om Kristus icke har uppstått, så är eder tro förgäves." — "Men nu har Kristus uppstått från de döda, såsom förstlingen av de avsomnade." — "Han måste regera, till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter!" (1 Kor. 15: 17, 20, 25.) Kristi uppståndelse är en borgen för Herrens Jesu slutliga seger och för deras seger, som äro hans lärjungar samt följa honom. Varen icke förskräckta!

Huru väl behöva vi icke såsom missionsvänner just nu frimodighet! — Jag har nyligen läst n:o 1 och 2 av Missionstidning för Finland för innevarande år. N:o 1 börjar med en artikel, som har till rubrik: "Gud är vår tillflykt", och n:o 2 med en under rubriken: "Frukta icke, tro allenast!" Då jag läste dem, fick jag ett så starkt intryck av att våra trossyskon i Finland

känna behov av frimodighet och vilja hjälpa varandra till frimodighet i Gud. Säkert känna vi i Sverige också samma behov. Även vår frimodighet prövas. Även vi behöva söka hjälpa varandra till verklig och väl grundad frimodighet. Må då påsken komma till oss med maningen: "Varen icke förskräckta!" — "Han är uppstånden." — "Han måste regera till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter." — Jesu fiender ha orsak att rädas. Jesu vänner ha anledning att vara frimodiga.

*

Annandag påsk få vi genom högmässotexten påminnelse om huru bedrövade, hopplösa hjärtan bli frimodiga, ja, brinnande. Den uppståndne frågade dem: "Måste icke Messias lida detta, för att så ingå i sin härlighet?" Och lärjungarna sade sedan till varandra: "Voro icke våra hjärtan brinnande i oss, när han talade med oss på vägen och uttydde skrifterna för oss?" — Herren var redan uppstånden, då vandringen till Emmaus började. Grunden till frimodighet var då redan lagd, men lärjungarna gingo med ögonen tillslutna, så att de icke kände igen Jesus, icke sågo anledningen till glädje och frimodighet. Jesus stannade emellertid kvar hos dem och öppnade deras ögon, så att de kände igen honom och kunde gå och tala om huru Jesus hade blivit igenkänd av dem. Så fingo de bekräfta de andra lärjungarnas frimodiga påstående: "Herren är verkligen uppstånden." — Må Jesu lärjungar under denna påskhögtid också få göra denna upplevelse! Vi behöva ej minst i missionsarbetet lärjungar, som av Jesus från Nasaret, den korsfäste och uppståndne, fått frimodiga och brinnande hjärtan.

Martin Lindén.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Senaste nytt från Kina.

Flera brev från Yuncheng Sha. ha anlänt under de senaste dagarna, bl. a. ett från missionär *Carl F. Blom,* som var avslutat så sent som den 15 febr. Missionärerna voro då friska och arbetet pågick såsom vanligt. Missionär Haglund hade rest för att möta fröken Lenell, och man hade fått meddelande om att hon avrest från Peking för att resa till vårt fält i Shansi.

Missionär *Joh. Aspberg* skriver i ett brev från Loyang, Ho., daterat den 9/2, att han fått tillåtelse för fröknarna Wang, Vidén och Lundmark att passera genom frontlinjen in i det så kallade fria Kina, och att han väntade dem till Loyang i slutet av februari. Fröken Lundmark synes komma att stanna där, under det att fröknarna Wang och Vidén skulle fortsätta till Shensidelen av vårt fält.

Missionärsparet *Nils* och *Olga Styrelius* skriva i ett brev av den 9/2, att de den 10 skulle avresa från Vancouver. De ha alltså nu troligen anlänt till Kina, ehuru vi ej ännu fått meddelande därom.

Bönemöten för S. M. K.

Bönemöten för Svenska Missionen i Kina hållas i Stockholm *varje tisdag kl. 7 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan,* Floragatan 8, samt *varje fredag kl. 2 e. m. på S. M. K:s expedition,* Drottninggatan 55. Välkomna!

Sommarens Bibel- och Ungdomsveckor.

Under sommaren innevarande år hoppas vi att få anordna två Bibel- och Ungdomsveckor. Den första bliver v. G. på *Holsbybrunn* i Småland den *21—27 juni*, med samling på e. m. den 21 och avresa på morgonen den 27. Den andra "veckan" bliver v. G. såsom vanligt på *Mauritzberg* i Östergötland *den 23—29 juli*.

Må dessa möten få vara inneslutna i missionsvännernas hågkomst i förbön!

FRÅN MISSIONÄRERNA

En resa Shanghai—Loyang 1939.

Då vi lämnade Sverige med våra fyra små för ett år sedan, var det många som tyckte, att det skulle bli en lång och besvärlig resa med så många småttingar. Men då jag nu jämför resan Stockholm—Shanghai med resan Shanghai—Loyang, blir den förra en lustresa bara, och inte heller tog den längre tid än den senare. Vi lämnade Stockholm den 21 januari och anlände till Shanghai den 24 februari 1939. Den 28 november 1939 lämnade vid Shanghai och anlände till Loyang den 2 januari 1940. Vad som ligger mellan dessa data är omöjligt att här gå in på. Men bl. a. rymmer den tiden omkring tre månaders skilsmässa från min make, då jag var ensam i Shanghai med barnen, medan han reste hit upp till Loyang. Den tiden var dock för mig — och jag tror även för barnen — mer påfrestande än den resa jag nu skall beskriva.

Den 28 november gick vi ombord på en japansk båt, som skulle föra oss till Tsingtao. Vi hade tidigare hoppats att kunna resa med tåg från Shanghai till Kaifeng, men då vi inte på det sättet kunde få våra saker med oss, återstod bara denna väg. Min make såg dock även i detta en ljuspunkt. — Sedan han kommit ner till Shanghai för att hämta oss, for han omkring och köpte upp alla biblar han kunde komma över. Nu skulle han kanske kunna få fler i Tsingtao. Det är nämligen omöjligt att få in biblar hit, utan att någon tar dem med sig. — Det såg ut som om vi skulle få en god sjöresa, men snart började den ej alltför stadiga japanska båten att kränga betydligt. En del vidriga luktångor var nästan värre att uthärda än båtens krängningar. Den kvällen kunde ingen av oss ta av kläderna. Natten var oerhört stormig, och båten blev åtskilligt försenad. Men då Kina Inlandsmissionens missionär i Tsingtao mötte oss vid hamnen, var alla besvärligheter glömda. Vi hade inga svårigheter i tullen, och ett ljust, varmt rum och ett dukat bord väntade oss på missionshemmet. —

Från Tsingtao skulle vi fara vidare med tåg, men här mötte en ny svårighet. Man fick bara ha små lådor, som inte vägde mer än 50 kg., på tåget som resgods. Allt måste packas om och lådorna sågas sönder. Vår järnspis, som vi hade med från Sverige, skruvades sönder i bitar och fördelades på olika lådor! — Så stod vi då återigen färdiga att resa. En morgon armbågade vi oss fram till ett tåg, som var mest fyllt med militär. Luften var tjock av damm och rökångor, och golvet var snart likt en avstjälpningsplats för skräp. Soldater med gevär och tunga rustningar knuffades och trängdes om varandra. Där tillbringade vi hela dagen. Sent på kvällen skulle vi byta tåg. Det blev en lång väntan, innan nästa tåg kom. Och då det äntligen kom var det packat med militär. Där stod barnen och jag inträngda bland bagaget i en trång gång sent på kvällen, medan min make förgäves sökte en plats för oss. Äntligen var de vänliga nog att åtminstone delvis utrymma en kupé. O, vad vi var tacksamma att få sjunka ner på en bänk, och det dröjde inte länge innan barnen sov! Då måste vi försöka att få ut det

värsta av skräphögen från golvytan, som var liten nog utan den. Sedan fick vi "blunda" för det övriga, och det gjorde vi också snart ordentligt och sov gott hela natten. Ett armerat tåg gick en stationslängd före oss. Allt emellanåt händer det, att det tippas över, och järnvägen rives upp. — Nästa morgon skulle vi byta tåg igen, men nu var vårt tåg försenat, och tåget vi skulle ha fortsatt med for ifrån oss. Så fick vi en extra vilodag på ett värdshus. Några bärare tog hand om vårt bagage och bar det tills stationsområdet var slut. Där måste vi hyra rickshaws för sakerna. Det var ingen brist på sådana. Och där blev en vild strid om våra saker. De kunde ha rivit väskorna i stycken. — Kärrorna guppade iväg på de gropiga, leriga gatorna, och snart låg våra fina äpplen, som vi hade med oss från Tsingtao, i den svarta leran! Och en termosflaska med varmt vatten lyckades de också krossa, innan vi hunnit in till värdshuset, som låg rätt nära stationen. Men sedan hade vi en lugn dag, åt kinesmat, tvättade äpplena och lät dem oss väl smaka, köpte en ny termosflaska och vilade oss. — Nästa morgon gav vi oss tidigt till stationen för att vara säkra om en plats på tåget. Men då vi kom till stationsområdet, mötte en ny svårighet. Inga bärare funnos. Vi hade en man med från värdshuset, men han nekade bestämt att stanna och se till sakerna, medan min make följde barnen och mig till tåget. Vi började frukta att tåget skulle gå ifrån oss. Då äntligen kom bärare. Den dagen var den sista och bästa resdagen med tåg. Vi fick då sällskap med en missionär och hans två söner, som också skulle till Kaifeng. Vi besatte då en hel kupé och hade det gott och trevligt tillsammans. Allt omkring oss vittnade dock om krig. Stationerna var starkt befästa. Överallt vimlade det av miltär. Vid en station kom en soldat bärande en urna i en bindel på bröstet. Den innehöll tydligen askan av en högre officer. Soldater samlades utanför tåget, och långa entoniga ritualer lästes. Vid de följande stationerna hedrades också den döde av soldatavdelningar.

Då vi kommit till Kaifeng mötte oss vänner från Kina Inlandsmissionen, som var lyckliga över att kunna ta oss med till missionens sjukhus, som just då återlämnats till missionens amerikanska missionärer, efter det att de brittiska tidigare drivits därifrån.

Med Kaifeng skulle vi lämna det av japanerna besatta området och genom "ingen mans land" fortsätta in på kinesiskt territorium. Här måste vi också säga farväl till tåg och fortsätta med kärror, då järnvägen mellan Kaifeng och Loyang är uppbruten. Men först gällde det att få ett pass att komma över floden. Efter att ha väntat nästan två veckor på detta pass, kom ett telegram, som bad oss vänta ytterligare, då inget pass kunnat erhållas. — Kaifeng var inte någon särdeles fridfull plats. Kanoner och maskingevär hördes nästan dagligen. En natt vaknade vi vid ett förfärligt skjutande och fällande av bomber alldeles intill oss. Huset och fönsterrutorna skakade. Men tänk, att ingen av barnen vaknade! Min make och jag låg i var sitt rum, och jag vågade inte röra mig och gå till honom, då barnen kanske skulle ha vaknat då. Vi hade naturligtvis inte vågat tända några lampor, och barnen hade kunnat bli skrämda. Jag låg alldeles stilla, och såg hur natten lystes upp av eldsken vid skottlossningarna. Fram emot morgonen blev allt tyst igen, och jag somnade gott. På morgonen frågade jag barnen om de inte drömt något under natten. (Jag tänkte att de i sömnen hade hört något.) Erik lyste då upp och berättade förtjust, att han drömt, att de blivit bjudna på två julfester på en gång! — Vi hade berett oss på att få fira jul i Kaifeng, då vi den 21 december fick ett telegram, som sade: "Res omedelbart. Passet utgår den 23:dje." Vi hade intet val. Vi måste resa fast julen stod för dörren, men vi hoppades få fira jul i Chengchow bland amerikanska missio-

närer. Barnen hade bett Gud, att de skulle få fira jul i "ett riktigt hus" och inte på kärran eller i ett värdshus, och vi hoppades att deras bön skulle bli hörd. Vi satte genast igång med anskaffande av de kärror, som nu användas i dessa trakter: en tvåhjulig kärra (ej rickshaw), dragen av en man. Snart hade vi fått ihop över trettio sådana kärror. — Som jag nämnde i början, hade vi sökt att få med oss så många biblar som möjligt. Vi hade omkring 700 Biblar och Nya Testamenten och 1.000 sångböcker med oss, förutom annat. Medan kärrorna lastades började en väldig kanonad. Det avfyrades skott från en plats strax intill oss, så jorden ramlade av väggarna och fönsterrutorna skakade. Vi undrade vad det gällde, men ingen visste vad det var. Jag försökte hålla barnen inomhus, då det var omöjligt att fatta varifrån skotten kom, och man var rädd för att skärvor kunde flyga i luften. Men de ville vara ute och se på när kärrorna packades. — Nästa morgon skulle vi resa. — På kvällen kom Carl-Gustav Nordberg och överraskade oss. Han hade då kommit över floden och talade om, att allt var lugnt där. Likaså talade han om, att han sett vårt pass, och att det gällde till den 31 och ej endast till den 23:dje, som telegrammet angav. Vi hade nu emellertid kärrorna packade och männen hyrda, och de hade redan fått en del av betalningen, så vi tyckte inte vi kunde ändra oss då. Nästa morgon startade vår långa karavan. Carl-Gustav Nordberg följde oss ganska långt på väg. — Snart fick vi emellertid annat sällskap. En trupp japanska soldater kom samma väg som vi. — Nå, då var vi åtminstone säkra på, att de inte skulle skjuta med kanoner från staden åt vårt håll! De frågade efter en by och lämnade oss i fred. Så småningom tog de en annan väg. Men en del lastbilar med soldater gjorde oss misstänksamma. De försökte komma fram på samma oländiga vägar, som vi, och körde fast nu och då. — Skulle de till samma plats, som vi ämnade oss? var den stora frågan. — Äntligen hade vi då lämnat alla soldater bakom oss. "Det finns inte en enda japansk soldat framför oss", försäkrade någon. — Men plötsligt stannade karavanen. — "Pappa talar med ett par japaner", sa en av pojkarna. Och snart kom min make och sade, att vi måste vända om till Kaifeng. Japanerna hade sett vår karavan från sitt läger och sänt ut ett par män. De tog noga reda på vår nationalitet och vårt ärende på vägarna dessa dagar. Till all lycka hade min make i sin ficka ett pass, som japanerna hade utfärdat åt oss från Tsingtao till Kaifeng. Sedan de fått se detta pass, sade de till oss att återvända till Kaifeng, då de skulle ut och bekriga just den stad, dit vi ämnade oss den dagen. För ett ögonblick undrade vi, om vi skulle stanna där vi var och fira jul i ett mörkt, kallt värdshus, men japanerna sade, att vi skulle vända om. Det skulle också ha kostat oss lika mycket att stanna som att resa tillbaka. Dessutom befann vi oss mitt i "ingen mans land", och det var åtskillig risk med att stanna där. — Det var med underliga känslor vi vände om. — Vi hade inte gått långt på vägen tillbaka, förrän vi mötte väl omkring 1.000 japanska soldater i full rustning med lastbilar och kanoner o. d. Också de förhörde oss och fick se det nyss nämnda passet. Vägen var så oländig just där, så det var omöjligt att möta dem. De tog också våra män en timmes tid till hjälp att ta loss lastbilar, som fastnat i gyttjan. Vi hade således inte annat att göra än att vänta. Under tiden passade Erik och David på att bekanta sig med soldaterna. De trängde sig in bland kanoner och beväpnade män, beundrade deras rustningar och såg noga efter hur stora kanonmynningarna var! De bistra japanska soldaterna lyste upp och klappade om pojkarna. — Vi blev emellertid på detta sätt fördröjda, så det var alldeles mörkt, när vi nådde Kaifeng igen. — Soldaterna stod där på sträng vakt, då de kunde frukta uppror, då så många av

deras egna soldater hade lämnat staden. Det såg troligen misstänkt ut, när vi kom med alla våra kärror, så en soldat kom rusande med sitt gevär, och stack bajonetten rakt in mot kärran, där jag satt med de två minsta barnen. Jag blev bara rädd för att Anna-Brita skulle få en chock, men hon tog det lugnt. En soldat passade emellertid på att genomborra en del av bagaget med sin bajonett. — Det kändes gott att få komma in i ett varmt rum igen. Och trots allt var vi tacksamma, att vi var välbehållna, och att vi slapp komma mitt in i en kanonad. —

Nästa dag var lördag och dagen före julafton, så vi skyndade oss att få reda på några julsaker och gjorde lite jullikt i vårt rum. Den lilla cypressbusken, som vi köpt tidigare med tanke på att få fira julen i Kaifeng, var kastad på en bakgård, men fick nu komma in och bli "julgran". Och barnen fick en riktig, om än kort jul. På julafton predikade min make hos Augustana-Synodens missionärer i Kaifeng, och vi var alla bjudna dit den dagen, så vi fick en riktigt trevlig julafton. På juldagen hade vi en mycket festlig eftermiddag med julljus och julmat och t. o. m. jultomte och "klappar" (enligt engelsk sed) hos Kina Inlandsmissionens missionärer.

Redan annandag jul cyklade min make ner till floden (3½ svenska mil) för att se hur läget var. På kvällen kom han hem och sade: "Imorgon reser vi!" Allt var då lugnt igen vid floden, och det gällde att passa på innan nästa attack. I en hast kom juldekorationerna ner, och på natten packade vi ihop våra saker, och nästa morgon startade vi på nytt. Även denna gång träffade vi på japansk militär, som var rätt misstänksam mot vår långa karavan. Min make visade passet från Tsingtao och talade om, att det mesta som vi hade var biblar. Och så drog vi vidare tills vi mötte en ny grupp militär, då detsamma upprepades. Vi skyndade så fort vi kunde tills vi var riktigt inne i "ingen mans land". Då först rastade vi. Men vi tyckte, att det hördes motorsurr bakom oss, och barnen och jag kom upp i våra kärror i en väldig fart — min make cyklade — och vi skyndade vidare, så att vi skulle komma utom japanernas räckhåll. — Natten måste vi tillbringa i "ingen mans land" med japanerna omkring en mil öster om oss och kineserna omkring en halv mil väster om oss. Vi låg i ett rum, som hade varit fyllt med torrt gräs förut, men som utröjts för japanerna, då de kom på sin krigsstråt den dagen, då de sände oss tillbaka till Kaifeng. Det var stora hål i taket, och inga riktiga träkol fanns att få, men vi kröp ner i täckena med ytterkläderna på och sov gott. Mitt i natten vaknade jag en gång vid hundskall. Det kändes lite underligt. Vi låg ju där värnlösa mitt i "ingen mans land" i den mörka natten. Men jag somnade straxt tryggt igen. — "Ringaste barn, som beder, lever oändligt tryggt" — — —

På vägen dit mötte vi en man, som blivit sårad i axeln av en kanonkula. Han bad att min make skulle skriva och rekommendera honom till sjukhuset i Kaifeng, vilket han också gjorde. Han talade också om den fruktansvärda kanonaden mot staden, dit vi ämnade oss den dagen vi fick vända om. En hel del av befolkningen hade flytt, och de som var kvar då beskjutningen började, vågade inte fly, då kanonkulorna exploderade överallt. Det var bara Guds nåd, att vi inte var där då. Hade vi den gången tagit en annan väg, skulle japanerna inte ha sett oss, och vi skulle ha kommit mitt in i kanonaden. Å andra sidan kunde de ju ha låtit bli att varna oss, då attacken ju var en strategisk hemlighet. I allt se vi Guds goda hand över oss. —

Efter en god natts vila i "ingen mans land" startade vi tidigt nästa morgon för att den dagen hinna över tre floder. Gula floden har ju nämligen ändrat riktning, så att den nu flyter mellan Kaifeng och Chengchow. Hela det området

har tidigare varit översvämmat, och en hel mängd småfloder påminner ännu om översvämningen. Den dagen skulle vi gå över två mindre floder och den stora huvudfloden. — O, vad vi kände oss lätta om hjärtat, då vi bara hunnit över de små floderna och träffade kinesiska soldater! — Ännu återstod den stora floden. Hade vi förut haft det trångt, så fick vi nu en kunglig överfart. Vi hade pass härifrån Loyang, som nu är provinshuvudstad, och militären vid floden hade order från generalen här om oss. Fyra båtar kom för att möta oss. Allt folk sändes bort, så att ingen skulle kunna ta tillfället och smyga sig med oss över floden, och soldater ställdes ut på vakt. Trots allt hoppade dock en kines på en av våra båtar, strax efter det den hade lagt ut från land! —

Då vi stod på denna sidan floden med alla våra saker, kände vår tacksamhet inga gränser. Nu var vi "hemma" på kinesiskt område. Ännu en natt fick vi tillbringa i ett mörkt, kallt värdshus, varpå följde en dag med ideliga "flodövergångar". Det märktes tydliga spår av den stora översvämningen, då Gula floden ändrade riktning, och de små floderna var lämningar av den. Vid en av dessa "floder" måste våra små kärror lyftas upp på oxkärror och dras över till andra sidan. Den kvällen nådde vi den mycket bombarderade staden Chengchow och tog in hos en amerikansk läkaremissionär. Vi stannade där en natt och en halv dag. Under den tiden hade vi inte mindre än två flyglarm. Jag ropade: "Flyglarm" till barnen och bad dem skynda på med ytterkläderna, men de tog det mycket lugnt, fast de visste vad det betydde. För att få fart på dem ropade jag: "Japanerna kommer!", men det tog de ännu lugnare. Inte var de rädda för sina vänner från den andra sidan floden! — Emellertid kom kläderna på, och vi skyndade ut för att ta reda på de hål, som där användas istället för grottor. Jorden där är nämligen inte lämplig för grottor, så man gräver istället hål i marken, i regel endast stora nog för en person. Skulle en bomb falla just där, vore man emellertid utan skydd. Gropen ger endast skydd mot kringflygande skärvor. Vi stod där tysta och lyssnade efter flygmaskinerna, men de kom inte åt vårt håll. Men längre bort hördes dova nedslag. Så blåstes klarsignalen, och vi kunde gå in igen. Detsamma upprepades ännu en gång, innan vi hunnit lämna staden.

Så fortsatte vi vår färd med kärror på dammiga vägar. Denna gång fick vi tillbringa tre och en halv dagar på vägarna, för det mesta i motvind och sandstorm. En dag passerade vi det ena sällskapet flyktingar efter det andra. Vad det var ömt om dem! Vi hade varma kläder och täcken att krypa in i. De trampade vägarna, dåligt klädda och utan det nödvändigaste. Vad det kändes gott att ha lite pengar att dela ut åt dem, och den ena gruppen efter den andra fortsatte sin väg något gladare sedan de träffat oss. Då stötte vi på en grupp flyktingar: man och hustru och ett barn, som satt vid vägkanten och grät högtljutt. Min make stannade och frågade varför de grät. De talade då om, att deras nioårige son just dött, och de hade fått lov att lämna honom efter på vägen utan möjlighet att begrava honom. De fick fem dollars, men pengarna kunde inte stilla deras sorg, och de fortsatte att gråta högljutt. — Då vi hunnit till en by, träffade vi skaror av dessa hemlösa. Det fanns inga möjligheter att ge dem pengar. Någon upplyste om, att det var 800 flyktingar. Allt vad vi kunde göra var att ge dem ett bröd var. —

Den 2 januari kom vi lyckligt hit till Loyang, alla friska och krya och med alla våra saker i behåll — en stor Guds nåd. Våra biblar ha delats upp på olika håll. Hade vi haft tio gånger så många biblar med, skulle de snart ha blivit slut. — Ett stort tacksägelseämne är, att vi haft det fullkomligt lugnt här, alltsedan vi kom hit. Det har inte varit ett enda flyglarm här på tre veckors tid. Vad detta lugn betyder, förstår vi

inte. Inte heller vet vi, hur länge det kommer att vara, men vi tackar Gud för varje lugn dag. Vi är dock alltid beredda på grottbesök, om det skulle behövas.

Jag är oändligt tacksam över att vara här på vårt Honanfält igen bland våra egna kineser. Bed för oss att vi, stora och små, måtte få bli till välsignelse här! Och tack för de förböner, som omslutit oss under vår långa färd!

Så ha vi då fått gå trygga på Konungens bud.

Blott en dagsled i sänder — vi sågo ej mer,
men i molnstoden följde oss — GUD.

Ingrid Aspberg.

Från olika missionsfält.

Svenska Missionsförbundet. Från Kina meddelas att en stor del av Missionsförbundets predikanter och församlingsmedlemmar på grund av kriget måst fly längre västerut in i det fria Kina. Kinesiska Missionsförbundets styrelse beslöt i september 1938 att upptaga ett nytt fält. En pastor Sten, som uppkommit med förslaget, samt tre evangelister utsågos att uppsöka lämplig plats. Sådan fanns även i staden Wushan i provinsen Szechwan, där arbetet i oktober 1938 kunde taga sin början.

Svenska Alliansmissionen. Missionens årsmöte firades den 3 och 4 mars. Fem missionärer beräknade att den 8 mars lämna Genua med ångaren "Conte Verde" för att resa till Alliansmissionens Indiafält. Gud skydde dem på resan och give dem rika frukter för evigheten under den kommande verksamhetsperioden!

Helgelseförbundet. Tre av förbundets missionärskandidater för Afrika ha på grund av förhållandena i världen ej kunnat resa ut, utan fortsätta sina språkstudier vid Bibelinstitutet i Kortebo. — Missionären fröken Ester Månsson kommer dock i början av april att resa till Afrika. — Fyra missionärer hoppas kunna resa till Kina i höst. De ämna försöka resa över Sibirien. Må Gud välsigna dem under väntetiden och använda dem till rikaste välsignelse både hemma och sedermera på missionsfälten.

M. B.

INNEHÅLL:

Frimodiga och brinnande hjärtan — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Från olika missionsfält.

Expedition: **Drottninggatan 55** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15**

Stockholm 1940. Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

N:r 7. 45 ÅRG. 10 APRIL 1940 PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

ANDLIG KRAFT.

Strax före sin himmelsfärd sade Jesus till sina lärjungar: "Men när den Helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och sedan intill jordens ända." Om vi vilja frambära levande vittnesbörd åt Herren och bli i stånd att strida mot Satan, då måste vi först bedja om den nåden att bliva fyllda med den Helige Ande. Först då få vi kraft att arbeta för människors frälsning.

Skaran av dem, som bedja om att bli fyllda med den Helige Ande, ökas dag för dag. Men vad är motivet? Kanske somliga bedja om detta för att vinna berömmelse inför andra och njuta därav för egen del. Det är också många, som längta efter Andens kraft för att de lättare skola kunna påverka människor. De önska, att så snart de tala, skola människorna falla till fota, och de själva därigenom slippa en svårare kamp. Vi måste vara på det klara med varför vi egentligen önska att bliva fyllda med den Helige Ande. Om motivet ej är enligt Guds vilja, så kan vår bön naturligtvis ej bliva hörd.

Vi veta att korset kom före pingsten. Den Helige Ande kommer i sin fullhet ej över den, som ej har erfarit korsets kraft. Vägen, som leder till salen i övre våningen i Jerusalem, går ovillkorligen över Golgata. Endast de som blivit korsfästa med Kristus ha förutsättningar för att få Andens kraft. Där korsmärkena ej finnas, ser man ej heller denna kraft. Vår gamla människa måste dö med Kristus (se Rom. 6:6). Därför väntade Gud med att giva den Helige Ande tills efter Kristi död. Man kan ej hoppas att få Andens kraft, om man ej har dött med Kristus. Och det är dåraktigt att tänka, att en troende som ej är villig att vara död med Kristus skall få kraft att verka för Herren. Om vi ej äro överlåtna åt honom, kun-

na vi ej bli fyllda med den Helige Ande. Ibland tror man sig vara överlämnad åt Gud, men så låter kanske Herren svåra omständigheter komma i vår väg, för att vi skola komma underfund med att icke allt är väl beställt med oss. När vårt arbete har misslyckats och vi få dåligt namn och rykte och människor förakta oss, då kanske vi kunna avgöra, om vi äro helt avskilda för Herren. Var och en, som vill användas av Herren, måste gå korsets väg.

Det finns troende, som ej ha klart fattat och helt mottagit korsets frigörande nåd. De ha till synes kraft att verka för Herren och få även se en del resultat. Bibeln säger oss, att förutom den heliga smörjelseoljan kunde det också finnas sådan, som liknade den äkta men dock ej var äkta (2 Mos. 30: 32, 33). Vi behöva vara på vår vakt mot att arbeta i egen kraft. Andligen upplysta troende (sådana som ha gått genom förlåten och in i det allra heligaste) veta, att ett sådant arbete ej för arbetaren har förblivande värde (1 Kor. 3: 14, 15).

Den som har dött med Kristus och lyder och följer Andens ledning, han kan i sanning få Andens kraft. Därför måste en troende å ena sidan ha korsets djupa erfarenhet och å andra sidan ha erfarenheten av att vandra i Anden, för att helt kunna fyllas av hans kraft.

Varje troende bör bedja om att få den Helige Andes kraft. Det betyder ej att vi måste förstå denna sanning utan att vi få uppleva denna djupa erfarenhet. Den Helige Ande söker en kanal hos de troende men finner ofta ingen sådan. Och många äro orsakerna som hindra, t. ex. högmod, ljumhet, kärlek till världen, olydnad mot Anden, självupptagenhet — allt sådant som täpper till kanalerna och hindrar Guds Ande att flöda in. Må vi därför låta Guds ljus rannsaka oss och våra liv samt uppenbara hurudana vi verkligen äro.

I denna bön om den Helige Andes kraft måste vi vara på det klara med att vårt uppsåt bör vara fast och icke vacklande, så att vi kunna undvika att bliva offer för fiendens falska förespeglingar och lockelser. Dessutom måste vi låta Herren taga bort den gamla naturen. Allt som tjänar synden, all orättfärdighet och allt tvivel måste bort bit för bit, så att hela vår varelse blir överlåten åt Gud.

Vi erhålla den Helige Ande genom tro (se Gal. 3: 14) i stillhet inför Herrens ansikte, i tro att han i enlighet med sina löften ger oss det vi bedja om. Om Herren, när vi få kraften, låter oss känna något, så skola vi glädjas däröver. Men om vi ej känna något, så skola vi dock tro, att han redan har uppfyllt sina löften.

Käre läsare: Om du genom tron har fått den utlovade Andens fullhet, hur du än känner det, så se blott till att din ande är fri, så att Herrens Ande fritt får verka genom dig.

Gud give dig det du längtar efter i överensstämmelse med hans vilja och fullborde han med dig sina planer!

Petrus Hsi.

»Den 14 mars.»

Det var en säregen stämning, som i år vilade över vårt 14-marsmöte på K. F. U. M. i Stockholm. Denna dag hör ju oupplösligt samman med Erik Folke — och nu var han icke med oss. I stället fick han, ansikte mot ansikte, tacka Gud, som så underbart lett hans liv och arbete.

Missionsföreståndare *Martin Lindén* inledde mötet med att som välkomstord läsa Ps. 86: 10—13, ett ord, vilket sänts som en hälsning till mötet. Han stannade särskilt inför den 12 versen: "Då vill jag tacka dig, Herre, min Gud, av allt mitt hjärta och ära ditt namn evinnerligen". Gud give oss, sade han, ett verkligt tacksägelsemöte. Tänk om Gud finge uppenbara sin härlighet, så att våra hjärtan fylldes av tack för allt vad vi äga i honom! Vi behöva få den nåden alldeles särskilt i denna tid.

Missionär *August Berg* talade därefter. Jag är säker på, började han, att jag uttalar allas känslor, då jag låter minnet gå tillbaka ett år, till förra 14-marsmötet, då vi hade Erik Folke med oss, och säger något därom. Jag minns, att han då talade över Apg. 4 kapitel, om hur Petrus stod inför rätta, blev fri och fortsatte sin predikan. I kväll äro vi samlade för att tacka för de gångna 53 åren, vi äro samlade till en tacksägelse-, bön- och efterstund. I 1 Mos. 8: 20 läsa vi om hur Noa byggde ett altare åt Gud, och i det 12 kap., verserna 7 och 8, talas om Abraham, huru också han byggde altare åt Gud. Jag föreställer mig, att Noa stod långt efter Abraham i kunskap om Gud. Han hade ej kommit så långt, men han följde sitt hjärtas maning, han tackade Gud för hjälp. Abraham offrade och åkallade Herrens namn. Är det ej så, att vi ej alla stå på samma ståndpunkt, och vi få ej förbliva där vi äro, utan vi böra växa till i nåden. Gud vill giva oss nåd till att såsom Noa bära fram offer och till att efterlikna Abraham då vi offra och åkalla Herrens namn. Vi ha den stora glädjen att ha ett Herrens vittne, en frukt av missionen i Kina, bland oss. Hans förkunnelse är: Jesus Kristus och honom korsfäst. Må vi få nåd att lyssna och mottaga hans budskap oss till välsignelse!

Pastor *Petrus Hsis* anförande, tolkat av missionssekreterare Martin Bergling, följer här i kort sammandrag. Hans text var hämtad ur 1 Tess. 1: 2, 3. — Vi äro samlade för att minnas den dag, då pastor Folke kom till Kina, och för att jag fått tillfälle vara med, tackar och lovar jag Gud. Jag kan ej låta bli att tänka på det lydaktiga sinnelag, som fanns hos pastor Folke, då Gud kallade honom att gå till ett land som han ej kände. Han lydde Guds kallelse. Han kunde lämna sina egna och sitt land och resa till Kina. Han hade hört Guds kallelses röst, och fast han ej hade någon missionsorganisation bakom sig, ej visste vart det skulle föra eller vilken nöd som skulle möta, lydde han Gud. Vi skola komma ihåg, att han i sitt hjärta litade på Gud. Jag önskar, att den tro, som Gud lade i pastor Folkes hjärta, bleve bofast i våra hjärtan, att vi lärde oss tro så, att Gud finge föra oss dit han vill. Missionär Folke fick börja att bryta ny mark. Vi skola minnas denna begynnelsens tid. Jag vet inte hur mycket han svettades och grät, men under svåra strider förde han evangelium vidare. Och hade ej Guds kärlek varit, skulle han ej kunnat stå ut. Men Kristi kärlek drev honom, och han hade ett stort hopp. Hoppet var att få lönen i himlen. Han hade offrat allt för Gud, och Gud skulle icke bedraga honom utan ge honom lönen. Nu har han fått den! Nu får han vila där, och med säkerhet ser han dem, som han fått föra till Gud. Jag undrar huru många han kommer att möta där hemma, därför att han förde evangelium till Kina. Han hade tro, hopp och kärlek, och därför kan han nu få vara i Guds härlighet.

Vad är det största och yppersta på jorden? Jo, det är att få förkunna evangelium och föra människor till liv ge-

nom tro på Jesus. Ha vi tagit emot den underbara frälsningen, huru skulle vi då kunna bevara glädjen i Gud, om vi ej gjorde bruk av den? Varför har Gud frälst oss? För att genom oss föra frälsningen till andra. Gud sände icke änglar för att föra frälsningens budskap vidare, utan denna rika uppgift gav han åt sina barn, åt oss som tro på Jesus Kristus. Nyss talade jag om Erik Folke, och jag frågar nu: Varför förkunnade han evangelium? Det var emedan Guds kärlek rört vid honom. Han hade tagit emot Guds nåd för intet och sökte giva något igen. Emedan han var köpt med Kristi blod, ville han giva sitt liv för sin Herre och Gud.

Herren Jesus har givit sitt blod för oss, han har lidit smärta för oss, och vi äro friköpta. Skulle vi då leva för oss själva, eller vilja vi, som pastor Folke, leva för Jesus, som köpt oss med sitt blod? Må den frågan komma till oss, då vi i kväll tacka och lova Gud för Erik Folke, som förkunnade evangelium, och för denna mer än 50-åriga verksamhet i Kina såväl som för all kärlek, förbön och offer här hemma!

Missionsföreståndare *Martin Lindén* talade om, att för 30 år sedan fick han vid ett 14 mars möte i Småland nåd att lägga sitt liv på Missionens altare. Jag minns, sade han, hur det var då böneämnena lästes upp. Det som särskilt grep mig var bönen om flera personliga krafter, och det blev så levande för mig, att jag ej kunde bedja därom utan att vara villig att själv bli bönesvar. Det blev en stunds kamp, men sedan fick jag nåd att bedja om flera krafter. Det var ingen mer än Gud och jag som visste, att det i den bönen var ett löfte att träda in i tjänsten, om Herren ledde det så. — Skulle vi ej nu, då vi förena oss i tacksägelse och bön, också överlämna oss själva åt Gud och säga: Herre, här är jag, sänd mig!

De föreslagna tacksägelse- och böneämnena upplästes och en stunds bönemöte följde härpå.

Ett offerbord var dukat och vandringen gick fram — och förbi. Vad lades månne därpå? En dag skall det bli uppenbarat och till välsignelse. Det synliga resultatet blev 430:— kronor.

Efter samkvämet avslutades mötet med bön av kandidat Gustaf Österberg.

"O Jesus, blir när oss, Bliv när oss alltfort
Och sköt oss och bär oss, Som alltid du gjort!
Ja, amen, din trohet skall bringa oss fram:
Lov, pris, tack och ära, Lov, pris, tack och ära,
Vår Gud och vårt Lamm!"

H. B.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

S. M. K:s årshögtid.

Svenska Missionens i Kina årshögtid vid Kristi himmelsfärdsdag infaller i år ovanligt tidigt. (Kristi himmelsfärdsdag är ju i år redan den 2 maj) och vi känna behov av att redan nu få rikta en varm inbjudan till Missionens vänner att deltaga med oss i denna högtid. Det skulle för oss vara en stor glädje och uppmuntran om vi vid årsmötet finge se en stor skara vänner från olika platser samlad, och vi behöva också komma tillsammans för att stärka varandras händer för det verk, som blivit oss anförtrott. Må därför så många som möjligt komma till högtiden, och må vi alla, även de som ej kunna personligen närvara, förena oss om att nedbedja Guds välsignelse över samvaron då!

Missionärsparet Styrelius framme i Shanghai.

Missionärsparet *Nils och Olga Styrelius* anlände enligt mottaget brev den 27 februari till Shanghai. I detta nummer av vår tidning införes ett brev från dem, skrivet efter ankomsten till Shanghai. Må de alltfort få vara inneslutna i missionsvännernas förböner! Vi veta ej om de ännu kunnat resa till fältet, och även om de nått fram dit behöva de så-

väl som våra övriga missionärer där mycken visdom, nåd och kraft från Gud för att kunna anpasa sig efter förhållandena och utföra sin uppgift. Må vi därför bedja för dem!

Hemkommen missionär.

Missionär *Carl-Gustaf Nordberg* anlände till hemlandet den 29 mars, och vi hälsa honom varmt välkommen samt tillönska honom nåd till att under hemmavistelsen själv bliva välsignad och till välsignelse. Han vistas f. n. hos sina föräldrar i Jämtland men kommer v. G. att deltaga i årshögtiden vid Kristi himmelsfärdsdag.

Kinalänkarna i Stockholm

samlas torsdagen den 11 april på Svenska Missionens i Kina expedition, Drottninggatan 55, kl. 7 e. m. Alla hälsas varmt välkomna.

Sommarens Bibel- och Ungdomsveckor.

Under sommaren innevarande år hoppas vi att få anordna två Bibel- och Ungdomsveckor. Den första bliver v. G. på *Holsbybrunn* i Småland den *21—27 juni,* med samling på e. m. den 21 och avresa på morgonen den 27. Den andra "veckan" bliver v. G. såsom vanligt på *Mauritzberg* i Östergötland *den 23—29 juli.*

Pastor Petrus Hsi

talar tolkad av missionssekr. Martin Bergling i Lutherska Missionskyrkan, Vasagatan 2, *Göteborg,* torsdagen den 18 april kl 7.30 e. m.

"De Ungas Daggryning"

i Stockholm anordnar försäljning på K. F. U. M:s Centralförening den 19 april med början kl. 11 f. m. — Kl. 2 e. m. hålles andaktsstund, då fru *Birgit Bergling* talar. Kl. 7.30 e. m. anordnas aftonunderhållning i hörsalen med föredrag av doktor *Gunnar Agge* över ämnet: "Som ambulansläkare i Finland". Avslutning av pastor *Petrus Hsi.*

FRÅN MISSIONÄRERNA

Brev från Juicheng.

Juicheng Nyårsdagen 1940.

Kära förebedjande vänner!

Ett av Herren rikt välsignat 1940 med överflödande nåd för varje dag och för alla livets omständigheter tillönskas Eder alla! "Och rättfärdighetens frukt skall vara frid och rättfärdighetens vinning vara ro med trygghet till evig tid. Och mitt folk skall bo i fridshyddor, i trygga boningar och på säkra viloplatser." Jes. 32: 17, 18. Dessa dyrbara löften har Herren givit, och vi behöva dem, inte minst i dessa orosfyllda tider. Han har tagit ansvaret för oss och vill bereda trygghet för oss mitt under all otrygghet, som råder. Frid trots all ofrid. O, vilken stor Gud vi hava!

Innerligt tack för allas Edra förböner under året, som gått. Och tack för att Ni, även i fortsättningen, vilja bedja för mig. Herren skall själv löna Eder. Det är ljust för oss Guds barn, huru mörkt det än må vara runt omkring oss. Inte har det blivit någon ändring till det bättre i vårt distrikt, utan det är lika oroligt som för två år sedan. Stackars folket, de ha det svårt! Allting är uppe i förfärliga priser. Och det är ej så underligt, då det är tredje krigsåret. Men ju svårare det blir desto större blir offervilljan i församlingen.

I höst har det varit fem bibelkurser, varav tre varit i staden. Den sjätte blev framflyttad till i början av januari i år. Herren har berett stora tillfällen och alla kurserna ha vi haft utan att bli störda. Vilken stor Guds nåd!

Julförberedelserna började tidigt med stöpning av ljus, målning av flaggor o. d. Dessutom köptes röda, vackra ljus. De kostade 1 dollar pr 600 gram. Evangelisten här i gästrummet och våra tjänare gjorde lyktställningar av ståltråd och flickorna i skolan dekorerade dem

förtjusande vackert. En föreställde en flygmaskin, en annan en lotusblomma, en tredje en hare, en fjärde en insekt, en femte en trumma och en sjätte en blomma. Dessa lyktor hade flickorna med till julbönen, och de hängdes upp i kapellet. Sen ha de hängt i gästrummet.

Det är ju sex små barn här. De hade en underbar tid, medan julförberedelserna pågingo. En e. m. flätade skolflickorna korgar, som skulle delas ut åt kindergartensbarnen vid julfesten.

Äntligen kom Julen. Barnen frågade gång på gång: "Är det Jul i dag?" Det var spänning och förväntan i luften.

Julafton var det två långa möten, och sedan tog jag efter middagen de fyra småbarnen ut på en lång, härlig promenad. De voro alldeles vilda av glädje. Jag sade: "Då solen går ned, ska vi gå till kapellet på Julbön." — "Nu har solen gått ner", ropade lärarinnans flicka, och de rusade mot stadsporten. Men det var ännu god tid. I kapellet var det fullpackat med folk, och glädjen var stor. Julen hade kommit. Mycket ljus i granen (= cypressträdet), i fönsterbågarna och i de trearmade ljusstakarna. Och dessutom ljusen i alla de vackra lyktorna! Det var fest och feststämning. På kvällen samlades vi här i gästrummet, och det var högtidligt och vackert. Eleverna sjöngo och vi alla sjöngo med.

Julottan var kl. 8, ty vi vågade ej ha den medan det var mörkt. Och samlas här i gästrummet var omöjligt med så mycket folk. Under flera av Julens möten var det omkring 400 deltagare, trots det att man ej kommit från utstationerna. Det var nämligen julmöten på tre utstationer. Juldagens programmöte var trevligt med mycken sång av eleverna och vittnesbörd samt berättelser. Alla blevo bjudna på knäck och nötter.

Juichengs kapellgård med »julgranen» ännu stående mitt på gården.

Annandagen samlades medarbetarna och skolungdomen till julfest. Det var en glad eftermiddag med ett rikt program och mycket godsaker (Flottyrkransar, billiga klenätter, nötter och knäck). Det var över hundra deltagare med.

Nästan hela onsdagen voro vi på examen i kvinnoskolan. Det är roligt att de göra framsteg. Lilla Tsui-ü — slavflickan, som passade f. d. rika fru Chen till hennes död och, som på fru Chen's begravningsdag, blev vigd med sonen, enligt fru Chen's önskan — var riktigt duktig. Det har varit bra för henne att vara här. Hennes man är elev i gossskolan. Båda äro i skolan gratis.

Lördagen den 30 dec. var det avslut-

ningshögtid i kapellet för goss- och kvinnoskolan. Först hade pojkarna gymnastikuppvisning. Många goda tal höllos, och representanter för eleverna talade också. Flickorna hade lärt en sång för avslutningen, som de sjöngo.

I går kväll hade vi så trevligt här. Åter tändes alla ljusen och efter en sångstund spelade vi grammofon. Barnen voro stormförtjusta, och även eleverna tyckte det var mycket roligt. Efter bön skildes vi. Den sista dagen av det händelserika 1939 hade snart svunnit hän.

I dag på morgonen uppvaktade flickorna med sång liksom juldagsmorgonen. De hade också gjort blommor till oss. På f. m. var det nyårsmöte i kapellet. Och så skingras eleverna. Lille Shang-hsioh frågade mig, om jag skulle resa hem, nu då skolan slutade.

Ja, så har Gud berett mycket julglädje mitt under alla yttre svårigheter. Och vi prisa honom därför.

Nu få vi börja 1940 förvissade om att Guds nåd är nog för varje dag. Kanske vi snart få fara hem. Saliga hopp! Vi kristna äro ett sällt folk.

Innerliga fridshälsningar.

Gerda Carlén hälsar varmt och tackar för förböner.

Eder

Astrid Håkansson.

Hälsning från missionärsparet Styrelius.

Shanghai den 29 febr. 1940.

"I som skolen ropa till Herren, given eder ingen ro. Och given honom ingen ro, förrän han åter har byggt upp Jerusalem och låtit det bliva ett ämne till lovsång på jorden." (Jes. 62: 6—7.)

Kära missionsvänner!

Frid i Herren Jesus! —

"Min frid giver jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver." —

Den 27 dennes anlände vi till Shanghai efter en mycket stormig och kall resa från Vancouver. Trots yttre obehag ha vi haft frid i vår själ, och det är värt mer än allt jordiskt gott. — Här överraskades vi av att träffa våra reskamrater från Sverige: fröknarna Wang, Lundmark och Vidén. Fröken Elna Lenell hade ett par dagar tidigare rest med något sällskap till Peking på väg mot Shansi. I dag ha våra tre systrar också börjat färden till Honan, där vi kanske träffas igen. Dagen för vår avresa är ej ännu bestämd, men vi hoppas att inte behöva ligga här så länge som systrarna fått göra. Vi ha ju dock en hel del att ordna med, innan vi kunna bli färdiga för resan till fältet. Vi få taga en dag i sänder och gå, då Gud öppnar vägen, ett steg i taget.

Tack för förböner under den tid som gått! Vi ha haft en vilosam tid i Amerika, men vad man vann där i det avseendet har man förlorat under den svåra sjöresan. Åtminstone har Nils gjort det. —

I dag är det riktigt Sverige-väder. Det snöar så att marken är vit. Gott är det för dem som rest, ty inga "fåglar" kunna vara i luften i ett sådant väder som vi nu ha. — — — Herren bevare alla, som äro på resa i dessa tider!

Vi tänka på Eder hemma i vårt kära fosterland och bedja dagligen för Eder. Bönen i Jes. 62: 6—7 behöva vi *alla* göra till vår i denna tid, ty endast så kan fred bli rådande på jorden. —

Tack kära vänner landet runt för Eder kärlek, förbön och intresse, som vi fått vara föremål för i dagar som gått och få äga i stund som är inne! — I sinom tid skolen I ock skörda om I icke förtröttens.

Fridshälsningar från

Nils och Olga Styrelius.

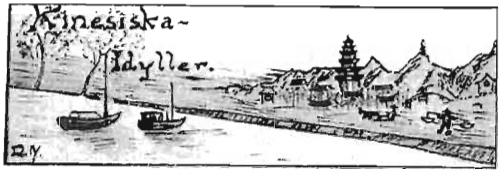

Blodet.

Det var en tidig måndagsmorgon. Den i tjänsten grånade missionärsveteranen var i sitt arbetsrum upptagen i ett innerligt samtal med sin Himmelske Fader, när gamle fattige Hsu oanmäld kom in till honom. Hsu var ingen talför man, och det skulle aldrig fallit honom in att börja ett samtal. De, som voro närmare bekanta med Hsu, påstodo att han var dum och slö i sin tankegång. Var han en sådan i Jesu ögon också? "Det som för världen var ringa — dåraktigt — det utvalde Gud . . ."

Hsu var en kristen och församlingsmedlem. Han klarade långt ifrån sitt dopförhör, men pastorn och de övriga församlingsledarna tyckte, att *livet* betydde mera än kunskaperna, och säga vad man ville om Hsu, men aldrig hade någon kunnat bevisa, att han var annat än en kristen i allt sitt arbete och i sina gärningar. Ja, Hsu var ett levande Kristusbrev. Varje söndagsmorgon kom han troget till kyrkan och intog tyst och stilla sin plats på en av de första bänkarna. Han ville höra allt, om han än ej kunde förstå allt.

"Käre Hsu, vad har du på hjärtat i dag?" frågade missionären, sedan han rest sig från sin knäböjande ställning och hälsat: "Frid!" — "Pastorn, jag förstod hela din predikan i går." Missionärens ansikte lyste upp, och broderligt slog han sin hand på Hsus axel under det han yttrade: "Broder, vad jag är glad! Nå, vad handlade min predikan om?" "Jo, om Jesu dyrbara blod. Pastorn sa' också, att utländska läkare bruka ibland ta' blod från friska patienter och överföra det på sjuka, och då kunna de bli alldeles friska. (Missionären hade använt sig av den bilden för att bevisa huru Jesu blod räddar de andligt döende och frälsar syndare.) Jag har hört, att pastorn reser till Peking i morgon, till sjukhuset, där pastorns fru, vår kära lärarinna, ligger svårt sjuk efter den svåra kärrolyckan." — "Ja, jag kom hit allenast för konferensen." "Jo, se pastorn, saken är den, att sedan jag hörde predikan i går, har beslutet mognat inom mig, att jag vill rädda frun, så att hon snart kan återvända till oss. Jag är stark, och doktorerna må taga så mycket blod de behöva. Vill du icke taga flaskorna med dig? Hälsa vår lärarinna, att detta är det enda gamle Hsu kan göra för henne."

Missionären var tyst en lång stund. Tårar rullade nedför de rynkiga kinderna. Han tyckte sig se en gloria omkring den av människor ringaktade, och han hörde tonen från himlen. "Det som för världen var svagt, det utvalde Gud."

Nen.

Ett resebrev.

Käre läsare!

"Det finns icke några f. d. missionärer!" Detta yttrande fällde jag vid ett av förliden sommars möten i Holsby. Några av åhörarna nickade på huvudet och smålogo, ingen motsade mig. Min mening var ju den, att en missionär bör vara en sådan hela sitt liv, och att han med Paulus må kunna säga: "Sedan jag undfått hjälp av Gud står jag här *ännu i dag.*"

Vår tidning innehåller ju brev från våra missionärer, som äro i aktiv tjänst. I dag skulle jag vilja sända dig ett brev från en som fått den nåden att tjäna Gud i hemlandet, *för* Kina om ock icke *i* Kina.

Tid efter annan ombedjas vi att deltaga i möten på olika platser för att uppväcka och underhålla missionsintres-

set. Det är om några sådana, jag i dag ville berätta litet, viss som jag är att det skall intressera dig att få följa med vårt arbete, hemma såväl som ute på fältet.

Den 14:de mars är, som du ju vet, en ständigt återkommande högtidsdag inom vår mission. Vi samlas då på flera ställen i vårt land för att ihågkomma den dag, då Erik Folke för första gången landsteg i Kina. Det var 1887, alltså för femtiotre år sedan.

fädernesland, utan han predikar det gamla enkla evangeliet om synd och nåd, om frälsningen genom Jesus Kristus. Man känner att man får behållning av vad han har att förkunna, och man kan ej värja sig från en underlig känsla av det märkvärdiga uti att en frälst kines skall komma den långa vägen för att uppmana oss i ett s. k. kristet land, att omvända oss och tro på Jesus Kristus. Kristendomen är i sanning universell. "Vilket folk han än må tillhöra",

»Vetlanda Flickförening» innan de första medlemmarna hunnit bli gamla till åren.

I Stockholm högtidlighölls dagen med ett möte på K. F. U. M. då pastor Hsi och några andra talade. Dessförinnan (den 9) reste han och undertecknad till Vetlanda, där missionsintresset ju under alla dessa år varit mycket starkt, icke minst för Kina.

I den nu ombyggda missionskyrkan samlades kl. 8 på aftonen en ansenlig skara intresserade vänner till tacksägelse, bön och offer.

Pastor Hsi ådrog sig ju de närvarandes stora intresse. Han kommer icke med något nytt, ej heller med intressanta skildringar av förhållandena i sitt

var ett av de ord Petrus yttrade till Kornelius. Offergåvorna i Vetlanda uppgingo till omkring 500 kronor.

Klockan fyra påföljande morgon, som var söndag, avled en gammal Herrens tjänarinna, f. d. lärarinnan Helena Stéen, 88 år gammal. I mer än femtio år har hon varit medlem av den lilla kinamissionsföreningen. Med starkt intresse har hon följt dess arbete, och nu, då vi firade ett nytt jubileum, fick hon hembud. Frid över gamla Lenas minne!

Den s. k. "kärleksbilen" förde sedan pastor Hsi och mig till Eksjö, där ett femtioårsjubileum skulle firas. Så länge

var det sedan kinesernas vänner i Eksjö slöto sig samman, och nu skulle det bliva högtid. På vägen stötte vi samman med fröken Lisa Blom, som icke deltagit i Vetlandamötet utan tjänat på andra platser. Framkomna till Eksjö möttes vi av vår missionär Arvid Hjärtbergs syskon och fördes först till broderns hem, där kaffebordet stod dukat. Sedan foro vi till föräldraheminet, Dallunda, där vi skulle bo under mötesdagarna. Modern, den kära, varma missionsvännen Amanda Hjärtberg, hade för ungefär ett år sedan slutat sin jordevandring, men med huru mycken kärlek och med huru stort intresse hade hon ej motsett denna dag! Vi undrade nog litet var om hon nu kunde följa oss? Hennes likasinnade make hade förut fått hembud.

Alla hennes barn vandra i hennes fotspår, en stor nåd av Gud. Kl. 11 samlades vi till gudstjänst i missionskyrkan. Talare var, förutom undertecknad, pastor Hsi. Församlingens pastor ledde mötet.

En stor skara hade samlats, och det kändes gott att få förkunna det eviga livets sanningar. Eftermiddagens möte samlade så mycket folk, att extra anordningar måste vidtagas för att bereda alla plats. Församlingens sångkör medverkade. Hsi talade med förståelse om den kinesiska församlingens tacksamhet för vad som i vårt land göres för att förkunna evangelium i det behövande Kina. Ledsamt nog behärskar vår vän icke något annat språk än sitt eget modersmål, men det var ingen annan råd än att låta honom ta sig fram bäst han kunde med alla som ville hälsa på honom, och bäst det var fick jag se honom "i livligt samspråk" med än den ene, än den andre!

Påföljande dags e. m. hade alla stadens syföreningar inbjudits till ett samkväm i missionskyrkan. Icke mindre än åtta sådana sades vara representerade, och det är ju icke så litet för en stad av Eksjös storlek. Vid festligt dukade småbord sutto alla ned, och under några timmars tid hade vi ett givande möte, då sång, ordets betraktande och underrättelser från missionsfältet utfyllde tiden. Det var ett i bästa mening ekumeniskt möte. Femtio år är ju en ganska lång tidsperiod, och med oförminskat intresse ha våra kära vänner på denna plats följt med vårt gemensamma arbete. En av stadens egna söner, Arvid Hjärtberg, är ute i Kina, och vår avsomnade syster Judith Hultqvist såväl som de två systrarna Elsie Bergquist och Carola Bergling, födda Rudvall, ha sina djupa rötter i den lilla staden. Den ekonomiska behållningen uppgick till omkring ett tusen kronor, ett synnerligen glädjande resultat.

Innan jag lämnar Eksjö, måste jag hälsa dig från våra till över ett hundratal uppgående vänner på vårdanstalten Nannylund. Vi bruka alltid gästa detta hem, och vid mötena voro en hel del av barnen närvarande. De stå ju på så olika utvecklingsstadium. Till sist en hjärtlig hälsning från våra kära gamla vänner, Samuel och Sofie Johansson. De voro båda med för femtio år sedan, då det började väckas intresse för missionen i Kina. Troget ha de stått vid vår sida, understödjande och förebedjande. I deras hem ha vi ofta fått gästa. Nu äro de båda mycket över de åttio åren. Sitt guldbröllop ha de firat. Krafterna tillåta dem icke mera att gå ut, men vill du se ett vackert och lyckligt gammalt par, som gemensamt åldras, så gå upp och hälsa på dem! Ibland händer det att de sända av ett lyckönskningstelegram till några vänner, och då bruka de visst avfatta det på följande sätt: "Bli så lyckliga som vi, önska Samuel och Sofie!"

Efter besöket i Eksjö och några dagars vila i hemmet bar det av till Jönköping, huvudstaden i mitt "hertigdöme". Ynglingaföreningen brukar varje år vid denna tid anordna en s. k. insamlingsfest, och i år hade jag ombetts att medverka. Som du kanske minns var jag i min ungdom under en tid ordförande i föreningen. Starka band binda

oss tillsammans. För några år sedan blev jag högtidligen invald till hedersledamot i föreningens gossavdelning och dekorerades med dess nål, något som jag satte stort värde på. På lördagsaftonen voro föreningens medlemmar samlade till samkväm. Påföljande dag hölls gudstjänst på för- och eftermiddagen å föreningens lokal, den i mitt tycke vackraste Ynglingaföreningslokalen i vårt land. Manskören och det utmärkta "Evekapellet" presterade utomordentligt vacker sång och musik. Ynglingaföreningen har under alla åren kraftigt bidragit till Hugo Linders underhåll i Kina. Ett tusental kronor blev nog intäkten vid mötena denna gång. Jönköping är ju en i många avseenden märkvärdig stad. Om vi nu bara skola hålla oss till Ynglingaföreningen, så skola vi finna, att från väggen i dess samlingsrum icke mindre än fyra apotekare, som alla varit föreningens ordförande, blicka ned på oss. Apotekare Elis Rydberg var den förste, efter honom kom jag, efter mig apotekare Efraim Sandblom och efter honom apotekare Karl Nilenius.

Det är en heder att hava fått stå i så nära förbindelse med den skara unge män, som under årens lopp haft sitt hem inom denna förening och fått utföra ett icke ringa arbete för sin Herre och Mästare i sin hemtrakt. Ty det är en skara präktiga, helhjärtade män och ynglingar som tillhöra Jönköpings Kristliga Ynglingaförening, det må du veta! Besök dem och gör dig bekant med dess nuvarande nitiske ordförande, folkskollärare Thure A. Carlsson och dess erfarne sekreterare C. G. Voss! Du skall bliva den som gör den största vinsten.

Innan vi lämna Jönköping, vill jag blott omnämna, att det gjorde ett vemodigt intryck att vid ankomsten dit finna hurusom det allmänt flaggades på halv stång. Under tre dagar var så förhållandet. Orsaken var, att länets hövding, som själv deltagit i det förra finska kriget, på detta sätt ville visa det tappra, lidande grannlandet sitt eget och sitt läns djupa deltagande i dess stora landssorg.

Ja, så bar det av hem igen, men blott för att efter några dagars vila fara ner till den goda staden Mariestad. Martin Lindén och jag hade fått en vänlig inbjudan att tillbringa de tre påskdagarna i denna stad, där vår mission under en följd av år haft förmånen att få frambära ett budskap. Sent på påskaftonen anlända vi till det kära hemmet, Katrinelund, till vännerna Ekberg, vilkas hem alltid står öppet för Herrens vittnen. Under de tre helgdagarna hade vi tillsammans sju möten, varav ett i Hassle missionshus. Mötena voro väl besökta, och det kändes gott att få komma med ett budskap om den seger, som vanns på Golgata och som beseglades på tredje dagen "enligt skrifterna". Vi kände, att vi hade framför oss en bedjande församling, och i densammas föreståndare, pastor Asp, funno vi bekräftelse på vad vad vi förut genom erfarenhet visste, att han är en man med ett varmt, broderligt sinne, som sätter Guds ära och människors frälsning i främsta rummet. Tiden mellan mötena tillbringade vi ofta hos vänner, som vänligt inbjödo oss till sina hem för sällskaplig samvaro. Sådana stunder ha sin stora betydelse. Man kommer varandra närmare än vad man gör då man står på en predikstol, men de äro nog ganska påfrestande för de kroppsliga krafterna. Vi ville dock icke vara dem förutan.

För jämt femtio år sedan sade jag farväl till vännerna i Mariestad, strax innan jag reste ut till Kina för första gången. Mycket har förändrats sedan dess, men ännu leva i minnet de aktade namnen Odhner, Hemberg, Degerholm och andra namn, som buros av dem som då utgjorde den lilla stadens ledande personligheter på det andliga området.

"Vänner — det svåraste att vinna, det käraste att äga, det vemodigaste att förlora!"

Mitt resebrev är nu slut. Du har fått en liten inblick uti vad som upptager tid och intresse för oss härhemma och fat-

tar nog orsaken till att den lille gossen, som blev tillfrågad vad han en dag ville bliva, svarade: "Jag vill bliva en missionär som är hemma på semester."

Din tillgivne vän
August Berg.

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

Vi ha nyligen firat påsk och stannat för det strålande minnet av vår Frälsare. *Liv åt döda* och *kraft att leva* äro två av de största gåvorna han genom sin korsdöd och uppståndelse ger oss. Och vi som tro på honom få lov, ja ha t. o. m. order om att föra dessa sanningar vidare. Det är detta vi med glädje vilja göra på det sätt som Herren leder oss var och en.

I hemarbetet. Rikligt med uppgifter ha mött oss på sistone, varför många resor företagits. August Berg och Martin Lindén besökte under påsken Mariestad. Missionär Berg har tidigare under månaden medverkat vid möten i Vetlanda, Eksjö och Jönköping. Lisa Blom var under början av månaden på omkr. 14 dagars resa i Småland, därvid bl. a. besökande Kalmar och Eksjö. Gerda Gustavsson besökte i slutet av månaden Grycksbo och Ovanmyra. Erik Malms resor under månaden ha gällt Karlskoga, Uppsala, Göteborg och fr. o. m. den 25 mars 14 dagars resa inom Östra Distriktet av K. F. U. M. Wilhelm Bergling reste före påsk upp till Östersund för ett par veckors möten i Jämtland.

Vår kinesiske gäst. Pastor Petrus Hsi, som troligen stannar i Sverige till in i maj månad, har under mars villigt tjänat vid större och mindre möten, huvudsakligast i Stockholm. I Betlehemskyrkan höll han under påskveckan 12 evangeliska möten, som Gud fick använda till välsignelse. Den 29 mars reste han på tio dagar till Edsbyn, Delsbo, Umeå, Piteå och Skellefteå. Till alla möten har han som tolk varit åtföljd av Martin Bergling.

Missionärerna på fältet. Av de brev som kommit under senare hälften av mars äro de flesta daterade någon gång i januari och berätta om hur de fått fira julen ostörda av bombplan eller skärmytslingar. Mötena ha varit väl besökta, ej endast av de kristna, utan även av hedningarna, som i de kristnas jul mötts av frid och glädje, som de själva saknat. Brev skrivna i medio av februari ha även kommit från både Shensi och Shansi. Vi få tacka Gud, som bevarar och uppehåller missionärerna och låter dem få vara levande vittnen om vår uppståndne Frälsare, som giver liv och kraft. Vi få fortsätta att i förbön stödja våra vänner där borta i det sargade Kina. —

Kina Inlandsmissionen har för närvarande 1.319 missionärer, av vilka 434 tillhöra 14 nordiska eller tyska associerade missioner. Bland dessa nordiska missioner äro tre svenska: Svenska Alliansmissionen, Helgelseförbundet och Svenska Missionen i Kina. På de områden inom 20 av Kinas provinser, där Kina Inlandsmissionen arbetar, fanns år 1939 en befolkning på över 361 millioner. Mellan 7—8 tusen människor blevo under samma år genom dopet förenade med de kristna församlingarna.

Svenska Missionsrådets insamling av medel till understöd åt Finlands missionärer i hednaland har lämnat mycket gott resultat. Omkring 90.000:— kronor ha redan insamlats, och detta synes f. n. täcka de mest trängande behoven, varför denna insamling nu förklarats avslutad.

Svenska Israelsmissionen firade den 31 mars och 1 april sin 65-årshögtid. Som talare medverkade bl. a. prins O. Bernadotte och biskop Ysander.

Svenska Kyrkans Mission. Vid missionsstyrelsens sammanträde den 1/2 antogs till missionär för Indien fröken Dorothea Oppenheimer. — Fröken Ruth Nathorst har efter tre månaders resa från Sverige till Kina nått sitt mål och befinner sig sedan slutet av december på Tung-ping missionsstation.

Evangeliska Fosterlandsstiftelsen. Från det inre av Abessinien ha märkliga nyheter kommit. Det är skaror, som ha vänt sig till den sanne Guden och äro lyckliga i tron på Frälsaren, Jesus Kristus. I ett brev nämnas om sju platser, där sammanlagt ej mindre än 1.600 personer regelbundet samlas till gudstjänst. I en av dessa lokaler, som är 6×12 meter, samlas var söndag omkring 450 personer. De ämna med det snaraste utvidga kyrkan. — På nästa plats, där de själva byggt sin kyrka, kan den ej rymma de omkring 470 personer, som om söndagarna där samlas till gudstjänst. — På flera håll ha möten hållits i hemmen, som ej rymma deltagarna, varför kyrkors byggande planeras. — På en av de nämnda sju platserna ha de kristna kastats i fängelse. Men med Guds hjälp ha de senare frigivits, lovande Gud för glädjen att få lida för sin tro. — Lovad vare Herren för dessa underbara bönesvar.

Pinstväckelsens mission. Missionär och fru Carl Spira hoppas att i början av april månad via Norge och Amerika kunna resa tillbaka till Kina.

I Manchukuo har nyligen antagits en lag, som godkänner kristendomen vid sidan av de andra "stora" religionerna. Den kristna missionen i landet har kunnat utvidgas och är mera förhoppningsfull än på länge.

M. B.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under mars 1940.

Allmänna missionsmedel.

381.	K. S., Vinslöv, "Åt Herren"	25:—
382.	A. G., Beted	15:—
383.	A. G., Östersund, "Missionsoffer"	10:—
384.	E. A., Borås, "14 mars"	20:—
385.	K. E., G:la Uppsala	20:—
391.	Koll. i Valla 3/3	45:05
392.	P. H., tillägg till koll. i Valla	4:95
393.	Koll. i Katrineholm 3/3	89:72
394.	"Ingeborgs Vänner", Katrineholm	30:95
395.	K. L., Katrineholm	5:—
396.	"Ett sönderrivet testamente"	1.000:—
397.	M. S., Mora	30:-
398.	Brobacka Mfs.	75:—
399.	M. L., Hjoggböle	10:—
400.	I. P., Skillingaryd	13:75
401.	A. o. M. L., i st. för blommor vid fru Sanna Gustafssons bår	5:—
402.	d:o, d:o vid fru Matilda Gustafssons bår	5:—
403.	B. o. E. C., "ett bevis på vår tacksamhet och glädje"	30:—
404.	K. K., Björköby	20:—
406.	E. S., Rödjenäs	30:—
407.	"En Länk"	15:—
408.	T. K., Storbrännan, "14 mars"	30:—
409.	G. P., Hovra	5:—
410.	E. A. R., Delsbo	5:—
413.	J. C., Piteå, till Thyra Lindgrens underh.	5:—
414.	L. Ö., Piteå, till d:o	5:—
415.	E. J., Boden, till Johannes Aspbergs underh.	50:—
416.	I. K., Linköping, till Ebba Vidéns underh.	10:—
417.	N. P. P., Klippan, till Hanna Erikssons underh.	50:—
418.	N. N., Stockholm	10:-
419.	B. o. K. L., Stockholm	30:—
420.	Koll. i Kristinebergs kapell 7/3	24:12
423.	E. F., Herrljunga	10:—
424.	S. N., d:o	7:75
425.	O. F., d:o	10:50

426. E. B., Niemisel ..... 5:—
427. Lillgårdsfolkets sparb., gm. L. R., Adelsö ..... 20:—
428. "Till Fars minne, 11 mars" .. 5:—
429. F. S., Vetlanda ..... 25:—
430. "Wrigstad" ..... 10:—
432. I. P., Vejbyslätt, till H. Wangs underh. 50:—, till E. Lenells d:o, 50:— ..... 100:—
433. E. A. ..... 10:—
434. O. E. N., Piteå ..... 50:—
435. "Benedetto" ..... 15:—
436. R. o. L. B., Skelleftehamn ... 40:—
437. M. R., Malmö 2:75
438. M. B., Hejde ..... 70:—
439. Skolbarnens sparb.medel, gm. d:o ..... 12:—
440. Koll. vid kvinnornas bönedag i Göteborg 81:37
441. M. S. ..... 10:—
442. S. W., Lund ..... 10:—
443. M. L., Lund, "offerdagen" .. 10:—
444. Möröns sykvinnor, till Hanna o. Selfrid Erikssons underh. 6:—
445. Möröns syförening, till d:o .. 9:—
446. M. L., Östersund ..... 15:—
447. E. o. J. R. ..... 100:—
448. L. U., "ett tackoffer 14 mars" 25:—
449. M. B., Umeå, "14 mars, tack för Erik Folke" ..... 25:—
450. Malmö Länkarnas sparb.tömning 9/3 1940 ..... 73:—
451. O. H. "En liten tacksägelsegåva för Herrens uppehållande nåd" ..... 10:—
452. Koll. i Oscars församl.hem 13/3 67:77
453. H. E., Stockholm ..... 40:—
454. A. E., "En liten tacksägelsegåva. Herren gav och Herren tog, lovat vare hans heliga namn". ..... 10:—
455. I. B., Duvbo, "till kära Sanna Gustafssons minne" ..... 5:—
456. Offer vid 14 mars möte å K. F. U. M., Stockholm ..... 430:—
457. Hägerstads Mfg. ..... 50:—
458. A-L. L., Kristianstad ..... 50:—
459. "Två Söderköpings-Länkar på offerdagen" ..... 10:—
460. O. J. A., Ö. Ryd, "Ett tack till Gud för fred i vårt fosterland" 10:—
461. "Rom. 8: 31" ..... 200:—
462. "En Kinalänk 14 mars" ..... 14:—
463. E. S., Strömstad, "till farbror Eriks minne" ..... 15:—
464. G. B., Kristianstad ..... 5:—
465. B. o. N. S., Laxviken, "tackoffer 14 mars" ..... 25:—
466. Ö. H. K. U—d: till M. Lindéns underh. Boda-Stensjöns Ungdf. 125:—; Korsberga d:o, 50:—. Till Bloms underh. Korsberga Ungdf. 100:—. Till S. M. K., Vetlanda Ungdf. 14 mars offer 504:30; Nye Ungdomsf. 200:— = ... 979:30
467. Koll. m. m. Kläckeberga, vid Lisa Bloms besök ..... 50:—
468. d:o i Kalmar församlingshus, vid d:o ..... 70:—
469. D:o i Torsås, vid d:o 28:50
470. D:o i Appleryd, vid d:o 28:35
471. D:o i Örsjö, vid d:o ..... 10:—
472. Offer i Naglarp, 14 mars möte, vid d:o ..... 127:—
473. Missionskyrkans juniorer i Eksjö, t. A. Hjärtbergs underh. ..... 50:—
474. Offer vid Eksjö Kinakrets 50-årshögtid, till d:o 1.120:74
475. "Alma och Annas gåva 14 mars" ..... 100:—
476. Offer vid 14 mars möte i Björkeryd, vid Lisa Bloms besök . 85:75
477. Kinamissionens Vänner, Vetlanda, i st. för blommor vid H. Stéens bår ..... 35:—
478. E. J., Vetlanda ..... 25:—
479. Koll. i Ekenässjön, vid Lisa Bloms besök 38:35
480. "Tackoffer", till Ebba Vidéns underh. ..... 150:—
482. "Gud är trofast" ..... 10:—
483. S. F—m, till "Anna Spiras minne" ..... 10:—
484. O. L., i st. för en blomma på Hulda Sundlings grav, gm. A. B. Skellefteå ..... 5:—
485. R. O., till Dagny Nordgrens underh. 1:50
486. "Fru O", till d:o ..... 1:—
487. H. J., till d:o ..... 1:—
488. K. H. J., till d:o ..... 1:—
489. L. L., Brattåker, till d:o .... 15:—
490. Kinavänner i Östersund, "14 mars" ..... 10:—
536. d:o i Mariestad under påskhelgen ..... 171:—
537. E. o. E. E., Mariestad, "födelsedagsblommor" ..... 46:—
538. E. B., Hemse ..... 5:—
539. E. o. W. L., Skellefteå ..... 75:—
540. E. G., Boden ..... 40:—
491. "14 mars", Kinakretsen, Malmö, gm. V. W. ..... 325:—
492. Linneryds Mfg. ..... 25:—
493. F. B., Sollefteå, "Missionsoffer 14 mars" ..... 100:—
494. S. S., Birkekärr, '14 mars" .. 10:—
495. "Silverpengar i brevlådan 17/3" 126:—
496. A. A., Smål. Rydaholm, till Astrid Håkanssons underh. .. 20:—
497. A. N., Vistträsk ..... 25:—
498. "14 mars", från Länkarna i Piteå ..... 100:—
499. "14 mars" Alliansmöte å Frälsningsarmén, gm. A. B., Klippan ..... 20:—

500. Böneringen i Karlskrona, 14 mars ..... 53:—
502. O. L., Skövde ..... 10:—
503. Från avl. fröken Kristina Olsson, Kristianstad, del av livförsäkr. ..... 1.000:—
504. Hälften av offret vid missionsmöte i Edsberg, vid Ingrid och Erik Malms besök ..... 75:—
505. Testamentsmedel efter avl. fröken Maria Lovisa Ek, Jönköping 814:62
506. M. L., Linköping, "Tack, 14/3" 25:—
507. A. M., Stjärnarve ..... 10:—
508. A. O., Norderön ..... 45:—
509. V. P., Norrköping ..... 25:—
510. E. J., Skärblacka, "i st. för blommor på Mors grav 14/3" 5:—
513. M. N., Rönnbäck ..... 15:—
516. B. o. K. F., Storängen ..... 200:—
517. Koll. vid Erik Malms besök i Vedum den 16/3 ..... 38:33
518. Kinakretsen i Lund, "i Herrens Jesu välsignade namn" . 28:—
519. Göteborgs Kinakrets, till Gösta Goës och Carl-Gustaf Norbergs underh. ..... 600:—
520. T. S., Sala 7:75
521. Kinespojkarnas Vänner i Storbrännan, gm. T. K., Storbrännan 28:10
522. "På den 14 mars" ..... 50:—
525. Bergviks syförening, gm. J. Th. S., Bergvik 115:40
526. Sunnanå d:o, gm. d:o 37:46
527. Kollekter gm. d:o 49:75
528. A. U., Skelleftehamn, "tackoffer på 60-årsdagen", gm. A. B., Skellefteå ..... 10:—
529. E. C., Stockholm, "14 mars" 50:—
530. J. B., Malåträsk, "En blomma vid Mors bår 12/3 1940" ..... 10:—
531. Karlstorps Västra Mfg. ..... 25:—
532. Från en hednamissionsvän i Öja församl., gm. F. T., Öja 100:—
534. A. L., Mariestad, "födelsedagsblommor" ..... 12:—
535. Kollekt i Hassle 25/3 ..... 36:—
541. A. M., Lannabruk, "tacksam hågkomst av Elin Holmgren" 5:—
542. d:o d:o "Guds pengar" ..... 5:—
543. F. P., Björklinge ..... 20:—
544. Agda och Elvira ..... 10:—
548. "Tack på 60-årsdagen" ..... 60:—
549. K. K., Björköby ..... 20:—
550. Uppsvenska Distriktsförbundet av K. F. U. M. 208:05
551. B. P., Kusmark ..... 15:—
552. "Ps. 65: 6", till Wille Berglings underh. ..... 1.200:—
553. Kinakretsen, Luleå ..... 34:—

Kronor 12.506:63

Särskilda ändamål.

380. K. F., Njutånger, t. E. Vidén för en skolflickas underh. ... 20:—
386. A. o. A. B., Duvbo, till I. Ackzells verks. i Tali ..... 10:—
387. Kinasyföreningen, till d:os arb., gm. E. Pettersson, Ljungby ..... 300:—
388. S. K., Obbola, till Dagny Nordgren, att anv. enl. överensk. ..... 50:—
389. E. L., Uppsala, till Lisa Gustafssons verks. ..... 25:—
390. "Ingeborgs Vänner", Katrineholm, till I. Ackzells verks. .. 42:65
405. Till Gerda Carlén, för bibelkvinnan fru Jang ..... 40:—
411. G. H., Luleå, till medhjälparfonden ..... 10:—
412. G. J., Umeå, till Hanna Wang, att anv. eft. gottf. 10:—; till Arne Bendtz, för bibeldelar 10:— = ... 20:—
421. Småskolebarnen i Bjärnum, till barnh. i Sinan ..... 5:—
422. S. F., Herrljunga, till d:o ... 21:25
431. "A—e, mars 1940", till Lisa Gustafssons arb. i Ishih ..... 30:—
481. E. K., till Ebba Vidén, att anv. eft. gottf. ..... 10:—
501. I. A. M., för deras tre evangelisters underh. ..... 300:—
511. D. P., Tingsryd, "14 mars, till kinesiska medhjälpare" ..... 10:—
512. Söndagsskolbarn i N. Ärnäs, till fattiga kinabarn, gm. E. S., Sorsele 7:75
514. E. B., Adak, till Hanna Wang, att anv. eft. gottf. ..... 5:—
515. "Till flyktinghjälpen i Kina" . 10:—
523. "På den 14 mars", till Gerda Carlén, att anv. eft. gottf. ... 25:—
524. Jönköpings Kristl. Yngl.-fören. Missionskoll. 14 mars, till H. Linder, att anv. eft. gottf. 233:35
533. S. T., Nockeby, för bibelkvinna i Yungtsi ..... 50:—
545. N. A., Svanvik, till J. Aspberg för arb. i Loyang ..... 10:—
546. Barnhemsvänner i Älgarås, till M. Petterssons barnh. gm. H. I. ..... 10:—
547. S. S., till d:o ..... 10:—

Kronor 1.255:—

Allmänna missionsmedel 12,506:63
Särskilda ändamål 1,255:00

S:a under mars mån. 1940 Kr. 13,761:63

Med varmt tack till varje givare!

"Allt härintill har Herren hjälpt oss." 1 Sam. 7: 12.

Redovisning för influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo Jan.—Mars 1940.

Kontant:

Malmö syförening, 5:—; K. L., Stockholm, 10:—; E, J., "till kyrkoherde C. Olssons minne", 5:—; S. G., Nässjö, 20:—; Hemmets bössa, 47:—; H. E., Stockholm, 10:—; Onämnd, 10:—; Hemmets bössa, 28:44; E. A., Vetlanda, 30:—; Hemmets bössa, 47:55; H. A., Nockeby, 10:—.

In natura:

"Delfinen", Göteborg, medicin; A. D—n B., Svenska Dagbladet; Sanningsvittnets redaktion, "Sanningsvittnet"; Göteborgs Veckotidning, dess tidning; N. B., Tranås, en korgstol; A. J., Spöland, vetebröd, kakor, choklad.

Med varmt tack till varje givare!

"Om I bedjen om något i mitt namn, så skall jag göra det." Joh. 14: 14.

August och Augusta Berg.

Redovisning över gåvor influtna till *Svenska Missionsrådets Finlandshjälp* under Mars månad 1940:

H. och H. T., 10:—; Eva och Filip, 10:—; "Benedetto", 15:—; M. L., Östersund, 20:—; E. och J. R., 20:—; A. M., Visby, 15:—; I. B., Duvbo, 5:—; G. B., Kristianstad, 10:—; K. N., Göteborg, 25:—; E. och W. L., Skellefteå, 75:—. = ... 205:—

Kronor 205:—

Med varmt tack!

"Herren skaffar rätt åt sitt folk, och över sina tjänare förbarmar han sig." Ps. 135: 14.

Missionstidningen Sinims Land.

Organ för *Svenska Missionen i Kina,* utkommer 1940 i sin 45:e årgång.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90.

Till utlandet kostar den kr. 2:75 pr år.

Prenumeration kan verkställas på posten men ställer det sig fördelaktigare för Missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

Andlig kraft. — »Den 14 mars» — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Kinesiska idyller. — Ett resebrev. — Från När och Fjärran. — Redovisningar. — Missionstidningen Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Stockholm 1940. Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

N:r 8. 45 ÅRG. 25 APRIL 1940 PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

ÅRSBERÄTTELSENUMMER.

Svenska Missionens i Kina 53:e verksamhetsår.

Jämförande svenska avstånd: Karlstad — Eskilstuna — Stockholm

FRID.

"Frid lämnar jag efter mig åt eder. Min frid giver jag eder. Icke giver jag eder den såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda." (Joh. 14: 27.)

Hur världen giver frid ha vi fått se på ett skrämmande sätt. Var och en av de krigförande stormakterna förkunnar oavlåtligen att deras mål är att åstadkomma världsfred. Den skall upprättas därigenom att vederbörande vinner en avgörande seger och lyckas underlägga sig alla de andra. Men vägen till denna fred går fram över miljoner människors lik och över förstörda boningar och anläggningar. Och under tiden "uppgiva människor andan av förskräckelse och ängslan för det som skall övergå världen". Sådan är den frid som världen har att giva.

I avgjord motsats härtill står vår Frälsares sätt att giva frid. Han kan med full myndighet mana: "Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda". Det är icke ett tomt ord utan täckning i verkligheten. Själv gick han den smärtfullaste död till mötes med bibehållet jämnmod, ja med full segervisshet. "Stunden är nära, då Människosonen skall bliva överlämnad i syndares händer. Stån upp, låt oss gå. Se, den är nära som förråder mig." "Ännu en liten tid, och världen ser mig icke mer, men I sen mig. Ty jag lever; I skolen ock leva." Och då krigsmännen kommo för att fängsla honom, sade han till dem: "Jag har sagt eder att det är jag. Om det alltså är mig I söken, så låten dessa gå." Han tänkte på sina vänner mer än på sig själv. Han gick in i lidandet för att de skulle hava frid, och vi få gå in i arvet efter dem. I oss själva äro vi icke några fridens människor. Paulus betecknar oss såsom av naturen Guds ovänner, men han säger att, då vi hava blivit rättfärdiggjorda av tro, hava vi frid med Gud. Gud bevisar sin kärlek till oss däri att Kristus dog för oss, medan vi ännu voro syndare.

Men om vi så hava fått frid för egen del och förts in i Guds fridsrike, böra vi vara fridstiftare, människor som både i sitt eget förhållande till medmänniskor så vitt möjligt är hålla frid med dem och även använda sitt inflytande i världen till att främja frid och endräkt mellan individer, klasser och folk. "Gud har kallat oss till att leva i frid" heter det ju. Men skall frid bli rådande i världen, måste början ske med den enskilde, med hemmen, grupperna, sammanslutningarna av alla de slag. Liksom en enda människa kan där införa en ande av självviskhet, grälsjuka och bitterhet, så kan också en enda människas inflytande i positiv riktning göra sig gällande, kanske inte så hastigt eller påtagligt, men dock i längden på ett omotsägligt sätt, om vi icke "förtröttas att göra vad gott är".

Det är ett ord av Paulus som ofta återkommer i mina tankar, då jag står inför svåra situationer: "Låt dig icke övervinnas av det onda, utan övervinn det onda med det goda" (Rom. 12: 21). Detta var vad vår Frälsare gjorde. Aldrig har väl det goda synts lida svå-

rare nederlag än då han dog på korset, men aldrig har en större seger vunnits. Och då han lovar sina lärjungar den frid som övergår allt förstånd, inlägger han däri också löftet om seger över all ondskans makt. Det kan se hopplöst ut, vare sig vi blicka ut över Kina i dess kamp mot våldet och maktlystnaden eller vi se på läget i vår närmaste omgivning, där samma makter göra sig breda. Men låtom oss icke giva hoppet förlorat! "Så kasten nu icke bort eder frimodighet, som ju har med sig stor lön. I behöven nämligen ståndaktighet för att kunna göra Guds vilja och få vad utlovat är. Ty ännu en helt liten tid, så kommer den som skall komma, och han skall icke dröja, och min rättfärdige skall leva av tro." (Hebr. 10: 35—38.)

Till sist en apostolisk önskan i en ofridens tid: "Fridens Herre själv give eder sin frid alltid, på allt sätt. Herren vare med eder alla" (2 Tess. 3: 16).

Karl Fries.

Svenska Missionens i Kina Årsberättelse för dess 53:e verksamhetsår.

Årsberättelse från fältet för 1939.

"Bären varandras bördor; så uppfyllen I Kristi lag. Ty var och en har sin egen börda att bära." Gal. 6: 2, 5.

Vid det nyligen hållna sammanträdet av Shansi presbyteriums råd utgjorde ovanskrivna ord själva stödjepunkten för tillämpningen av den betraktelse, varmed sammanträdet började. De uttryckte också egenarten av det årsarbete, varpå vi nu ha att blicka tillbaka. Framtiden, om Herren ger oss någon sådan, kommer nog också att ge oss rika tillfällen att praktisera dessa förmaningens ord. Att bära åt och för varandra, så att de tunga bördorna av synd och sorg, nöd och arbete kunna lättas och avlyftas, och att under tiden aldrig undandraga sig den egna bördan, som kärleksplikten eller ämbetsplikten lägger på, det är Kristi lag, samma konungsliga lag, som drev honom till självutgivelsen i hans frälsaregärning. Först när han kallar oss att lägga ned bördan med sitt "Väl gjort, du gode och trogne tjänare. Gack in i din Herres glädje", först då kunna vi med tillfredsställelse lämna ifrån oss alla bördor, som han lagt på.

Härom ha vi särskilt påmints genom att Herren behagat kalla sin tjänare Erik Folke att ingå i vilan, sedan han alla dessa år varit ej blott vår föregångare, utan en trogen hjälp och ett föredöme i tjänsten. Fastän vi nu sakna honom djupt, kunna vi ej annat än av hjärtat unna honom vila efter ett långt och rikt dagsarbete, samt taga till oss maningen: "efterföljen deras tro!"

Ställningen i allmänhet.

Ställningen på fältet har i stort sett varit densamma som vid slutet av föregående år, så att intet samarbete kunnat förekomma mellan de två delarna av vårt område. Däremot ha postförbindelserna förbättrats och det har blivit möjligt att i någon mån hålla varandra underrättade om våra egna förhållanden och arbetets fortgång.

Några fullständiga statistiska uppgifter ha dock ej kunnat erhållas, utan vi få nöja oss med en allmän översikt, i vilken säkerligen stora luckor förefinnas. Sådant, som hör samman med trupprörelser eller politiska förhållanden, kan ju i alla fall av naturliga skäl ej offentliggöras. Det är dock underbart, att så gott som över hela fältet så stor rörelsefrihet medgivits både åt missionärerna och i ännu högre grad åt de infödda medarbetarna. Härigenom har tillfälle beretts för såväl evangeliserande som församlingsvårdande verksamhet i oväntat stor utsträckning och ofta nog med större intensitet och mera mottaglighet än under lugna förhållanden, emedan arbetet i stort sett blivit av mera personlig art.

Evangelisationsverksamheten.

Det evangeliserande arbetet har till stor del måst omläggas, så att tälten ej tagits i bruk, utan i stället lämpliga lokaler tillfälligt hyrts eller lånats, där predikan, mest om kvällarna, hållits en eller två månader i sträck för bybefolkningen. I sådana fall ha under dagens lopp en eller flera grannbyar besökts och folket där ur hus i hus inbjudits till kvällspredikan. Att under pågående krig folket, både män och kvinnor, kunnat och velat samlas dag efter dag och uppmärksamt lyssnat till en fortskridande framställning av frälsningens väg, är en märkvärdig företeelse. Det är ej på grund av nyhetens behag, ty på de flesta platserna hade det predikats förut, utan emedan förkunnelsen fyller ett andligt behov, om vilket den pågående nöden först gjort flertalet riktigt medvetna. För arbetarna själva har det ordnats gemensam morgonandakt och i samband därmed bibelstudier, till vilka byns kristna och även de nyomvända varit välkomna.

En annan form av verksamheten, som tagits mer än vanligt i bruk, har varit husbesöken i stad och på land, detta särskilt i distrikt, där förut flyktingläger funnits. Medarbetarna, ej blott bibelkvinnorna utan även evangelisterna, ha sökt upp de till sina hem återvända flyktingarna och vanligen mottagits med öppna armar. Grannarna ha kommit in att se på, och så var åhörarskaran färdig. Flera grupper för veckomöten och bibelklasser ha sålunda bildats och, som vi hoppas, i somliga fall en kärna uppstått till framtida församlingsbildning. Ej sällan ha också de hemflyttade sedan begärt handledning för att vid förekommande vigsel och begravning följa kristlig ordning. På detta sätt har förbindelsen med den kristna församlingen stärkts och dess samhällsbevarande principer ådagalagts inför omgivningen.

Församlingsvården.

Som av ovanstående framgår har den egentliga församlingsvården förenats med den evangeliserande verksamheten mer än vanligen är förhållandet. Detta gäller även om utstationsverksamheten, som till stor del, frånsett de regelbundna söndagsgudstjänsterna och medarbetarnas besök vid andra tillfällen, bestått av samlingar på tio dagar till en månads tid för bibelundervisningar, vilka ofta hållits i byar, där förut ingen permanent verksamhet bedrivits. Hunger efter Guds ord är ett bland de mest betecknande kännemärkena på denna tid. Vi ha ännu ej lyckats tillnärmelsevis anskaffa nog biblar för de många, som önska köpa, och detsamma gäller församlingens sångbok. Ett ytterligare glädjande tecken är de många, som lärt sig den fonetiska skriften för att kunna läsa den dubbelradiga bibeln, och man kan knappast föreställa sig den glädje och det intresse, varmed dessa nylärda själva läsa och börja förstå bibelns berättelser och forska i dess undervisning.

Församlingarnas vår- och höstmöten ha samlat stora skaror, även där de på vissa delar av fältet på grund av flyglarm ej kunnat förläggas till sta-

tionerna, utan måst hållas i byar under ganska prövande förhållanden. Inga långväga talare ha kunnat kallas, utan våra egna medarbetare ha fått tjäna med att dela sanningens ord. Det är för övrigt slående att se, hur Herren behagat använda våra anspråkslösa evangelister och bibelkvinnor att uppehålla det omfattande verk, som trots allt är i gång på Missionens fält, och ej minst att en betydlig del av dessa arbetare utföra frivilligt arbete eller, helt eller delvis, underhållas av de olika församlingarna. Missionens inkomster för medarbetarnas underhåll skulle annars varit helt otillräckliga, trots den förmånliga växelkursen.

Också på stationerna ha vid olika tillfällen hållits längre eller kortare bibelstudiekurser, med eller utan missionärernas insats. Sådana kurser behandla vanligen särskilda ämnen eller, där historiska böcker studeras, avse att framhålla vissa synpunkter, så att varje kurs har ett definitivt mål, dit deltagarna skola ledas. Det är självklart, att de därvid ställas inför ett personligt avgörande, och vi tacka Gud, att många också tagit emot Frälsaren som sin Herre och sin Gud. Vid ett tillfälle tackade en frigjord ung människa Gud, som så underbart lett hennes väg, att hon av nöden tvingats från provinsens huvudstad ända hit ned för att komma i besittning av frälsningens glädje.

Organisationen.

Fastän synoden ej varit i tillfälle att sammanträda eller fungera, ha de olika presbyterierna kunnat hålla sammanträden och avhandla sina respektive ärenden till arbetets fromma. En bland de viktigaste uppgifterna är att granska de val av församlingsäldste, som av de olika distriktsråden underställas dem. Under året ha flera sådana val godkänts och även några äldste avskilts till sitt ämbete, men en del val ha också återförvisats till församlingsråden eller bordlagts, emedan antingen de valdas lämplighet ifrågasatts eller några oregelbundenheter förekommit vid valen. Det är ett glädjande tecken, att i presbyterierna dessa frågor tagas på allvar, så att granskningen ej är av blott formell art. Överhuvud taget synes ansvarskänslan ha vuxit under nödtiden och självverksamheten tilltagit, ej minst där Missionens insats förhindrats.

I Shansi presbyterieområde hade det på en trakt framträtt tecken till bristande samhörighetskänsla, delvis framkallad genom propaganda i ytterlig självständighetsriktning och litteratur av söndrande art. Presbyterierådet utsände med anledning därav en rundskrivelse till församlingarna med maning till sammanhållning, och gav även ett par av ledamöterna i uppdrag att besöka så många som möjligt av höstens stormöten för att i mån av tillfälle förklara vår församlingsorganisations syfte och metoder samt dess skriftenliga uppgift i förhållande till lokalförsamlingarna. Vi hoppas detta genom Guds nåd skall motverka splittringen och tjäna församlingslivet och det helas uppbyggelse.

Församlingarnas tillväxt genom dop har ungefär motsvarat förra årets, cirka 800, men fullständiga uppgifter saknas ännu. Man får dock minnas att en ej oväsentlig del av de nydöpta ej äro bofasta inom vårt fält, utan förr eller senare komma att återbördas till sin hemtrakt eller avflytta till annan ort, om de ej redan gjort så. Vi bedja att de, varthän de än må komma, skola omhändertagas av den kristna församlingen på platsen och själva bli en andlig kraft där. Meddelande om att så varit fallet med några ha vi redan till vår glädje fått mottaga. Den ene sår och den andre får skörda, men Gud ger växten.

Offervilligheten.

Offrandet har visat en betydlig ökning i många fall, trots de stora förluster, som de troende såväl som andra

utan undantag fått göra, och de dryga pålagor, som av myndigheterna från båda sidor utkrävas. Osäkerheten beträffande de jordiska ägodelarnas besittning och livet självt, samt den ovissa framtiden i allmänhet, synes ha lösgjort många från ej blott girigheten utan även den onödiga omsorgen för kommande dagar. På detta sätt har det blivit möjligt för församlingarna att underhålla ett ej ringa antal av de infödda medarbetarna, vilka samarbeta med Missionen, och deras omkostnader i arbetet, bära större delen av och stundom hela ansvaret för gossskolorna, bestrida omkostnaderna för verksamheten på de flesta utstationerna och dessutom samla in hjälp åt de nödlidande, till Bibelsällskapet och andra särskilda ändamål. Det är rörande att se gamla gummor t. ex., som råkat komma försent att lägga sitt bidrag i korgen, då kollekten upptogs, under Gudstjänsten smyga sig fram till bordet för att lägga dit sin gåva. Den hör till offret och är redan given åt Gud, så att den kan ej bäras hem igen.

Skolverksamheten.

Skolverksamheten har ej behövt nedläggas, fastän även den delvis fått arten av flyktinghjälp. En del av gossskolorna ha förlagts till landet för att vara mindre utsatta för störande ingrepp, men överallt har undervisningen fortgått och trots flyganfall och andra krigiska farligheter ha varken barn eller lärare lidit skada till liv eller lem. Inom både goss- och flick-skolorna har det varit en god anda, och många av barnen ha kommit till ett helt avgörande för Herren. Kvinnoskolorna äro avsedda för mera utvecklade elever, och även bland dem ha vi sett avgjorda framsteg på det andliga livets område. Under det att evangelistskolan legat nere, har bibelkvinnoskolan varit i gång, fastän också den på grund av luftkriget måst flytta ut på landet.

Medarbetarna.

Vi böra alldeles särskilt tacka Gud för våra infödda medarbetare av alla slag. Både missions- och församlingsanställda ha fått draga sig fram på efter levnadskostnaderna minimalt underhåll. Då det sett och alltjämt ser så osäkert ut angående medel från hemlandet, ha vi ej vågat ge en förhållandevis beräknad löneförhöjning, utan blott med vissa mellanrum gett dyrtidstillägg. Affärs- och regeringsanställda däremot få sina löner fördubblade eller mer, så att det är en ständig lockelse för de våra att övergå till annat arbete. Hela deras tjänst blir i mer än vanlig bemärkelse en offertjänst. Måtte vi kunna behålla dem och ge dem nödtorftigt uppehälle!

För en del av våra medarbetare har förblivandet i arbetet även betytt långvarig skilsmässa från deras familjer. Detta är ju särdeles prövande, när de äro på olika sidor av stridslinjen, och medför ej blott saknad utan oro, särskilt när månader gå utan meddelanden. Jag talade med en av de våra om denna smärtsamma skilsmässa för hans egen del med mor och syskon, hustru och barn där på andra sidan. Han svarade: "Fars och mors (syftande på mig och min hustru) föredöme har varit en hjälp för mig." Det är en glädje att vår försakelse även i det avseendet kan vara andra till hjälp. Överhuvud taget är det också ett synnerligen gott och hjärtligt förhållande mellan oss missionärer och medhjälparna, Gud vare lov!

Hjälpverksamhet.

Med undantag av att en del flyktingar fått bo på stationerna och en del av dem eller andra utblottade undan för undan erhållit understöd, har ingen egentlig nödhjälpsverksamhet varit möjlig, utom beträffande underhåll för ett antal frielever i skolorna. — Barnhemmet har ju måste intaga många flera skyddslingar, och det är ett ständigt böneämne att dessa hundratals

små må få sina behov fyllda samt fostras för Guds rike. Till en del ha behoven fyllts av kinesiska bidrag. Under den varma årstiden gingo barnen antingen på dagarna ut på landet, där det hölls skola med dem, och sedan tillbaka på kvällen, eller också blevo de uppdelade i smärre grupper och inhysta i några byar längre bort. När det blev kallt, återvände alla till Hemmet. Lyckligtvis äga de goda skyddsgrottor, där de kunna taga sin tillflykt i fall av flygangrepp. — Sjukvårdsarbetet har ökats på ett par stationer och blivit en värdefull hjälp i evangelisationsverksamheten. Särskilt i sjukhuset i Yuncheng, där två kinesiska läkare ge frivillig tjänst, äro också dagliga predikningar anordnade för patienterna. En ej ringa del av dessa äro sådana, som vilja avvänja sig från bruket av opium och andra narkotiska njutningsmedel.

Ekonomien.

Fastän, som ovan antytts, levnadsomkostnaderna stigit så mycket beträffande inhemska varor och för en del utländska till mångdubbla priset, ha Missionens tillgångar genom förmånlig växelkurs gjort det möjligt att i betydlig mån anpassa missionärernas personliga underhåll efter omständigheterna. Beträffande utbetalningar i utländsk valuta, såsom i samband med hemresor, har dock den stigande kursen tvärtom betytt väsentlig förlust å förut för ändamålet avsatta medel, varjämte också själva biljettpriserna höjts med omkring halva summan. Dock har Herren alltfort försett, så att intet har fattats oss.

Missionärskåren.

Under året ha två av missionens barn, Lars Eriksson och Gunnar Malm, fått lägga ned sina liv, mycket saknade, men med förvissning om att de äro hos honom, som sade: "Låten barnen komma till mig!" Bland missionärerna har hälsotillståndet varit ganska gott, men enstaka fall av feber- och reumatiska sjukdomar samt svaghet beroende av bristen på lämpliga födoämnen ha nedsatt arbetsförmågan hos en del. Några fingo tillfälle att under sommaren vistas vid kusten eller på andra platser utanför vår fält och därigenom återvinna krafterna eller undvika svårare svaghetstillstånd. På försommaren blev Thyra Lindgren i tillfälle att resa hem och Erik och Ingrid Malm samt Gerda Gustavsson sattes mot slutet av året i stånd att resa till hemlandet för välbehövlig vila. De senare medförde lille Bengt Malm och Carl-Olof Bergquist, den senare för att i hemlandet komma i åtnjutande av den skolundervisning, som under förhandenvarande omständigheter ej kunde beredas honom härute. Johannes och Ingrid Aspberg ankommo med sina små till Shanghai tidigt på året, där de deltogo i arbetet bland flyktingar av olika slag. Missionär Aspberg anlände till fältet i tid att övertaga Loyang station vid de hemvändandes avresa. Vi ha också haft glädjen höra, att förstärkning sänts oss hemifrån senare, men som dessa våra återvändande syskon ej nådde landet före årsskiftet, få de stå över till nästa årsberättelse, om någon sådan blir skriven.

När vi sålunda se tillbaka på det flydda året och räkna över bevisen på Guds trofasthet under all vår egen brist och nöden omkring oss, kunna vi ej annat än stärkas i vår förtröstan och förväntan att under det nya året få se allt mer av Guds kärlekstankar förverkligas. Give Herren blott åt oss alla, härute och därhemma, nåd att lyda maningen. "Söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder. Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen, ty morgondagen skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga."

Yuncheng Sha. den 25 januari 1940.

Carl F. Blom.

Berättelse om arbetsåret 1939 i provinsen Shensi.

"År 1939, kunna vi säga, har varit ett nådens år från Herren, när det gällt hans sak; aldrig förr har väl församlingen genomgått så svåra prövningar och burit så tunga bördor som under det tilländalupna året, men församlingens livskraft har väl ej heller någonsin förr visat sig så stor då det gällt att uthärda prövningar och bära bördor. Betecknande är, att den infödda församlingens offersinne ökats, trots de höga priserna på grund av den allt mer tilltagande dyrtiden." —

Så skriva missionärerna i Hoyang-Hancheng-distriktet, och orden gälla i huvudsak för Shensi-fältet i sin helhet, som visat utveckling av verksamheten i stället för tillbakagång. Sådan hade man befarat av ovannämnda orsak såväl som på grund av den ständiga faran för luftangrepp med därav orsakad utflyttning av missionsarbetare från stationerna i de större städerna.

Våra trenne, av missionärer bebodda stationer, hade under första delen av året icke känt någon direkt påverkan av kriget. Men så kom ordern, att Hoyangs stadsmur skulle rivas, och att befolkningen där, så väl som i andra städer, skulle bereda sig på att utrymma staden. Ämbetsmän kommo till ett par av våra stationer och förbjödo oss att mottaga flyktingar där, ja t. o. m. att vår svenska flagga visades. Vid ett besök hos fältets högste chef blev det med Herrens nåd mig dock möjligt att hävda den neutrala maktens rätt att vid behov hissa sin nations flagga.

Dessa våra städer ha alla blivit bombarderade. En gång voro missionärerna vid tillfället ej hemma, en annan gång voro Ingeborg Ackzell jämte skolelever utsatta för oerhörd fara, då de hade måst kasta sig på marken i en liten dunge utanför staden, under det bomber slogo ner på båda sidor om dem.

Missionärerna i Pucheng och Tali kände sig omsider böra flytta ut till landsbygden, där de också kunde bo ibland troende, se till skolor och hjälpa till vid gudstjänster och i verksamheten. Ingeborg Ackzell har allt efter som förhållandena det krävt, flyttat från plats till plats med sina flick- och kvinnoskolor. Tali och Pucheng goss- och flickskolor ha sålunda på utstationer på landet kunnat fortsätta sitt arbete, även om elevantalet nödvändigtvis blivit minskat. I Hoyang och Hancheng ha skolorna i stort sett kunnat fortsätta som förut.

Under 1½ månad bodde jag på utstationen Siao-tsai, sydost om Pucheng. Fukten och kylan där drevo mig dock åter hem till Pucheng. Sedan vårt bombskydd blivit förstärkt, hade jag glädjen att den 20:de december hälsa min hustru välkommen hem. Hon hade, efter en månads vistelse på sjukhus i Sian, kommit att såsom konvalescent stanna i Skandinaviska Alliansmissionens missionshem därstädes. Arvid Hjärtberg, som kunnat få plats i en grottlägenhet bland en grupp kristna, 50 li österut, nära Yungfeng, bor, när detta skrives, kvar där, upptagen med skötandet av Missionens och missionärernas i Shensi-Honan räkenskaper samt med deltagande i verksamheten.

Bibelkurser kunde ostört hållas under våren och på sommaren, i mindre utsträckning även under hösten. Om dessa skriver Ida Söderberg från Hoyang-Hanchengdistriktet: "Under dessa kurser, såväl som under dopklasser, ha vi fått se Guds Ande verka i hjärtana, det har varit nöd över synd, men också frälsningsglädje". Och Ingeborg Ackzell skriver från Tali: "Under vårens stormöte var det särskilt kvinnor från södra delen av distriktet, som beredde oss glädje, dels de, som kommo till dopklassen, och dels andra, som kommo till stormötet, alla med brinnande hjärtan, tacksamma och lyckliga över Guds stora nåd, som hjälpt dem igenom livsfara och trångmål av olika

slag". Bibelkvinnorna, fruarna Wei och Liu, som en längre tid vistades bland troende i Huahsien i Puchengs distrikt, kommo hem fulla av tacksamhet över de nya möjligheter för evangelium, som givits oss i denna domsaga genom några kristnas verksamhet. Ehuru det gått utför för en f. d. predikant, som kommit på ekonomiskt obestånd, ha de troende ej gått tillbaka, utan endast valt sig en annan samlingsplats. Dessutom ha ett par nya predikoplatser öppnats. I den ena är en f. d. ivrig buddistkvinna den nitiska ledaren och i den andra en av Gud benådad läkare, som samlar en stor skara till sina möten. Underbara helbrägdagörelser genom trons bön från svåra årslånga sjukdomar och opieslavars räddning på samma sätt göra människor villiga att höra och mottaga det enkla, men trosvarma vittnesbördet om frälsningen i Kristus.

Angående samlingar i Hsiao-i (Puchengs distrikt) berättar församlingsäldsten Chang med strålande ansikte att åhörarskaran växer och att Guds Ande verkar läkedom åt sjuka genom trons bön. Vid Julaftonsfesten uppgick antalet deltagare till 300—400, och sedan juldagens möten hållits, kunde församlingen traktera sina medlemmar och sökarna med en gemensam middag, då 14 bord, vardera för åtta personer, fullsattes med gäster. Utgifterna hade helt bekostats genom föregående insamling.

Utbredningen av evangelium har, på grund av kriget, ej som förut kunnat bedrivas genom tältpredikan i nämnvärd skala, utan verket har fortgått mera i det stilla, då Guds Ande verkat såsom ovan nämnts. När staden Tungkwan till största delen ödelades, flyttade troende därifrån upp till den ovan staden belägna långa åsen, och de ha där genom liv och vittnesbörd utbrett kunskapen om frälsningen i Kristus. En fru har under flera månader gått omkring och verkat bland grupper av troende, som på länge ej kunnat få undervisning, och även flera hedningar ha därigenom kommit till tron.

Till den nya staden ("Fattigmansstaden"), som nyligen byggts i Gula flodens gamla fåra, nära staden Chao-i, har ett antal allvarliga kristna kommit och ådagalagt stort nit för andras frälsning. De ha redan insamlat $ 300:— till byggande av egen gudstjänstlokal. Tills den blir färdig, få de samlas i en troende läkares lokaler.

Krigsflyktingars bosättning på flera platser har sålunda åstadkommit detsamma, som skedde, när den första församlingen i Jerusalem skingrades genom förföljelsen. Gud vänder så åter det onda till godo för många och för sitt rike.

Den normala livsföringen i församlingarna har naturligen blivit delvis bragt ur jämvikt på grund av kriget, vars nöd drabbar huvudsakligen männen. De ständiga pålagorna av olika slag, den månadslånga exercisen, vartill varje ung man allt emellanåt inkallas, de ständiga utskrivningarna av manskap till armén, av arbetsfolk, vagnar och dragare — ja, allt gör att det är ett oerhört hårt liv, som en lantman får föra, och församlingen består till största delen av jordbrukare. Här få vi nu se, huru den kristna kvinnan träder fram och intar sin höga plats som förmedlaren och uppehållaren av det varma livet i församlingen.

Ett dyrbart vittne om Herrens närvaro ha, genom den goda tillslutningen av troende, stormötena och särskilt julens möten varit. Gud gav oss i nåd att få slippa larmsignaler under helgen t. o. m. juldagen. Julens synes denna tid utöva en underbar dragning på hedningarna; ej underligt när de få se de kristna fröjda sig över ägandet av det, som hedningens hjärta trånar efter: frid — genom den av Gud sände Fridsfursten, och då de i predikan få höra att denne Frälsare vill vara en tillflykt, hos vilken även han, hedningen, skall kunna få vila sin jagade, sargade själ.

På många vägar har Herren under året gått fram för att nedbryta Satans makt och bana vägen för sin frälsning, och vi skönja seger mitt ibland det, som stundom ter sig som nederlag. Det är ej så många år sedan den av kommunistisk agitation upphetsade skolungdomen visade sig mycket hätsk emot missionen. De spejade på våra jul- och andra fester för att komma och överändakasta dem. För att få ro måste vi t. ex. här i Pucheng under ett par år fira julfesten på hemligt ställe och på icke annonserad tid. Ändå blev vår station en gång överfallen av en instormande hop av ungdom, som, jämte annan åverkan, på gården uppbrände missionärens böcker.

Nu låter Gud den hedniska skolan få tjäna missionens sak. För att få nog med lokaler för barnens nu obligatoriska skolgång nedrivas många tempel på regeringens order och ombyggas till skolor; andra tempel förvandlas till skolsalar genom att man bygger en mur framför avgudarnas rad, då gudarna, sålunda inmurade, komma ur räkningen. En kristen huvudman i en köping sade mig häromdagen: "Jag är glad få medverka till denna saks genomförande i ett tempel hos oss, i hopp om att, när folket avvants från att tillbedja gudarna där, vi skola kunna kasta ut dem helt och hållet och så få ett bättre tillfälle att för folket predika Kristus".

Är det inte också underbart, att "den Heliga Julen" nu fått officiellt erkännande av Kinas regering? — Den av högste chefen startade "Nationella Andliga Mobiliseringsrörelsen", som vill tillförsäkra landet seger genom ett uppbyggande av nationen inifrån, i individens karaktär, (vilket skall driva medborgaren till intensivare offer för fosterlandet) söker nu genom olika slags organisationer ute i landet vinna tillslutning bland folket.

Julen ger ett osökt tillfälle att befrämja saken. Det var på juldagen 1936 som chefen, Chiang Kai-shek, på underbart sätt blev befriad från sin fångenskap hos kommunisterna i staden Sian och per flygplan kunde återresa till huvudstaden. Nu skall denna räddning firas i samband med en annan historisk händelse .

Här i staden skedde det genom en stor festtillställning i teatern på juldagens e. m. och kväll, då man kunde vara säker för luftanfall. Borgmästaren öppnade festen och förklarade i sitt tal, att jämte de nationella händelserna skulle "Den Heliga Julens" högtid firas, och han uppmanade sedan en kristen ämbetsman att frambära en bön till Himmelens Gud om fortsatt välgång för land och folk. Jag hade skriftligt blivit kallad att hålla tal och bedja, men av misstag kom denna kallelse mig ej i tid tillhanda. Vilket gott tillfälle till vittnesbörd hade ej detta varit! Ehuruväl vår Gud denna gång knappast fick mycket ära för sin nåd i räddningen av den aktade generalen, kan man ej annat än glädja sig åt, att det varit denne kristne ämbetsman möjligt att rikta nationens tanke på den kristna julen; och så få vi, kristna, anknytningspunkter för vårt vittnesbörd om Julens härliga löfte för mänskligheten.

"Guds vagnar äro tiotusenden, tusen och åter tusen; Herren drog fram med dem." Må det givas oss, missionens folk, att under det nu ingångna året få se honom alltjämt draga fram bland Kinas millioner, och att genom nöden alltjämt väg beredes i tusendes hjärtan för Fridsfursten, som ock är Ärones Konung. *Hugo Linder.*

Översikt över missionsarbetet i Shanhsiendistriktet år 1939.

"Kämpa trons goda kamp." "Varför utsätta vi oss själva var stund för faror?" "I allt detta övervinna vi . . . genom honom som har älskat oss."

Församlingarna i vårt distrikt ha även under 1939 — såsom under året förut — fått kämpa trons kamp under yttre faror. Men endast tillfälligt ha några få av de kristna lämnat staden,

när krigsfaran varit som störst, såsom när inkräktaren trängt fram till floden mitt emot vår stad, under det vattenståndet var exceptionellt lågt och knappast några försvarare funnos på denna sidan. Eller såsom då Lingpao häftigt bombarderades, en gång med flyg, en annan gång med kanoner från motsatta flodstranden. Folket i allmänhet har blivit vant vid farorna och tar på det hela taget saken mera lugnt än förut. Men att de kristna hållit sina gudstjänster som vanligt och samlats till stormöten på utsatt tid — med undantag för Lingpao-församlingen — det har dock visat, att de ha en levande Gud, en Gud som förmår beskydda och skänka ro och frid mitt i all oro. Ingen av våra kristna har lidit någon skada till liv eller egendom under alla bombardemangen, och missionsstationen i Pinglu bevarades som genom ett under, när staden brändes i grund. En kristen och diakon i närheten av staden undgick dock ej att drabbas av inkräktarnas plundringar, och i hela trakten däromkring, varhelst deras härjningståg drog fram, brändes biblar och sångböcker. Vi ha därför fått en enträgen begäran därifrån att förse de troende med dessa för dem så oumbärliga böcker.

Tack vare Chiang Kai-sheks proklamation för ett par år sedan, att "militären ej får ta in på den kristna församlingens lokaler", och myndigheternas välvilja i allmänhet, ha vi sluppit soldatinkvarteringar även på utstationerna utom i Chüehchow.

Det inre andliga tillståndet i församlingarna har nog inte kännetecknats av den tillväxt, som var behövlig för att den yttre framgången året förut skulle kunna fortsätta. Tsai-yuan-församlingen med dess evangelist, äldsten Wang, är ett vackert exempel på en levande församling ledd av en andlig ledare, men motsatta förhållandet ha vi också tyvärr exempel på.

Församlingarna ha under året fortsatt med att *bidraga till evangelisters och bibelkvinnors* underhåll, men bidragen ha i flera församlingar varit något mindre än under föregående år. De frivilliga arbetarna ha fortsatt med att gå ut med vittnesbördet eller hjälpa till i söndagsskolarbetet. Shanhsien församling har förutom ovannämnda bidrag åtagit sig halva lönen för en arbetare under det gamla årets två sista och det nya årets tre första månader.

Evangelisationsarbetet har bedrivits ungefär i samma utsträckning som vanligt. Tältarbetarna ha arbetat i Wenhsiang domsaga, där tältet först slogs upp i en by till stor del med anledning av mandarinens inbjudan och råd. Men snart nog blev krigssituationen allvarlig. Mandarinen blev då uppskrämd och fruktade icke blott att ha tältet uppslaget utan — senare — även att låta folk samlas i ett privat hem. Tältarbetarna fingo då flytta till en by ett längre stycke därifrån, dit de fått upprepad inbjudan. Här möttes de av ett varmt välkommen även av byns ledande män, som uppläto byns största fädernehall åt dem till samlingssal. Sockennämndens ordförande (pao-chang) beredde tältarbetarna bostad i sitt hem. Herren välsignade arbetet rikligen i byn under de få veckor som återstodo till skördetiden, och på de nyväcktas enträgna begäran måste tältarbetarna komma tillbaka och verka någon tid under hösten också, innan de togo upp arbetet i en annan by.

I Pinglu har predikanten, äldste Pei, tillsamman med en tillfälligt anställd arbetare hållit kortare serier av evangelisationsmöten i byarna. Arbetet har tidvis hindrats av strider och härjningar. Krigslinjen går nämligen fram där. — I östligaste delen av vårt **distrikt**, 2—3 sv. mil väster om Tsai-yuan, har väckelsens ande varit å färde. Närmaste orsaken till att man började fråga efter Gud var ett läkedomsunder hösten 1938, som Gud gjorde som svar på äldste Wangs bön. Åtskilliga verkliga omvändelser och — senare — dop äro frukter av detta Herrens verk. Vid

stormötet i Tsai-yuan i höstas bad mig en grupp troende därifrån (Kung-chuan), att vi skulle sända dem någon som kunde predika evangelium för dem. De ville bidraga med maten åt honom. Hittills har det dock ej gått att få någon. Äldste Wang lovade att resa dit och hålla en bibelkurs på en à två veckor. Här i Shanhsien-församlingens distrikt har evangelisationsarbetet bedrivits en kortare tid av frivilliga arbetare, som erhållit mindre bidrag till matpengar genom särskild insamling.

Skolverksamheten i vårt stora distrikt är under normala förhållanden högst otillräcklig: en liten gosskola och en dito flickskola på sex församlingar. Under detta krigets andra år har dessa tvenne skolor haft att kämpa med stora svårigheter. Gosskolan har under vårterminen skötts av en dåligt kvalificerad lärare — bättre stod ej att få — och under hösten måst ligga nere på grund av soldatinkvartering. Flickskolan i Lingpao har haft att leva under ett nästan ständigt krigshot, då staden varit utsatt för både luftangrepp — t. o. m. ett nattligt — och beskjutning av kanoner från motsatta flodstranden. Men lärarinnan Li har kämpat tappert i tro och hållit ut, även när elevantalet smält ihop till sju à åtta barn. — Behovet av kristna barnskolor i Shanhsien- och Tsai-yuan-församlingarna är mycket kännbart, men medel saknas. Församlingarna ha inte bärkraft nog att starta och underhålla skolor, emedan de numera bidraga med halva lönen till evangelii arbetare och f. ö. offra för arbetet utåt (Shanhsien), som ovan nämnts, eller (som i Tsai-yuan) årligen måste offra ganska mycket för att utvidga eller skaffa nya större lokaler för den alltjämt växande församlingen.

Missionsverksamheten i Mienchih.

(Endast den del av missionsdistriktet, som numera kommer under min tillsyn.)

Vad kristlig skolverksamhet i våra församlingar har betytt för församlingen i fråga, märker man, när man kommer till Mienchih. Församlingssången ljuder klar och stark. De många f. d. eleverna utgöra en god tillgång för församlingen genom sin kristendomskunskap och klarare kristna syn. Det betyder naturligtvis mycket, att församlingen har åldern inne och har fått mångårig god ledning och mycken undervisning i Ordet av missionärer. Likaså är det av oskattbart värde att ha flera personer i församlingen, som genomgått predikant- eller bibelskola och att som ordförande i församlingsrådet och egentlige ledare för församlingen ha en av våra gamla stabila folkskollärare, som tjänat som överlärare i Missionens — och sedermera församlingens — gosskola i staden och blivit mycket uppskattad såväl för sin kristliga karaktär som för sin undervisningsskicklighet. Hade han större ledaregåvor, skulle Mienchih ha en blomstrande församling.

Ett gott arbete utföres på landsbygden i det tysta av frivilliga arbetare. Funnes här någon, som kunde organisera och leda de frivilliga krafterna, skulle vi troligen få se en församling på kraftig frammarsch. Församlingsrådet har begärt att få en missionär boende på platsen. Missionärsbostaden har stått tom under många år och farit illa vid soldatinkvarteringar. Någon tid efter krigsutbrottet kommo olika välgörenhetsföreningar och togo in på missionsstationen, så att församlingen funnit det svårt att få rum för sin verksamhet. Saknaden av missionär under många år har blivit alltmera kännbar. Men den undervisning, som församlingen fått i Ordet, och den uppmuntran missionären givit den att stå på egna ben har varit den till stor hjälp. Mienchih församling skulle säkerligen inte gå under, även om den lämnades alldeles ensam. Men med hjälp av en missionär skulle den helt visst kunna göra en stor insats för Guds rikes utbredande i dessa bygder.

Shanhsien i jan. 1940.

C. J. Bergquist.

Från Loyangs horisont

Då vi i början av januari anlände till Loyang hade nästan ett helt år förflutit sedan vi lämnade Sverige. Nog visste vi vid utresan att vägen till fältet var stängd, men aldrig kunde vi ana att så lång tid skulle förflyta innan vi skulle vara här. I krigstider är det ju alltid svårt att resa, men ändå hade vi aldrig kunnat tänka oss att sträckan Shanghai—Loyang — som vid hemresan tillryggalades på två dygn — nu skulle kräva över en månad, och därmed längre tid än resan Stockholm—Shanghai. Men om de närmare detaljerna har min hustru skrivit en särskild reseskildring, varför jag förbigår dem här.

I april 1939 stod jag färdig att resa upp ensam till fältet för att deltaga i vårens stormöten ett par månader och f. ö. sätta mig in i det nya läget på vårt fält i Honan. Men just då omöjliggjordes avresan genom en offensiv längs den väg jag och mitt ressällskap hade pass för, och när det om någon tid var lugnt där igen, var tiden så långt framskriden, att de flesta stormötena voro över. På detta sätt kom jag att stanna över hettiden med familjen på Kina Inlandsmissionens hem i Shanghai. Redan vid ankomsten till Shanghai i slutet av febr. ombads jag av Shanghai Hebrew Mission att hjälpa till med deras möten och gudstjänster för de från Tyskland utdrivna judarna, som i tusental strömmade in i det redan alltför överbefolkade Shanghai. Under en krävande men oförglömmelig tid av fem månader fick jag flera gånger i veckan frambära budskapet om honom som är deras egen Messias Många vänner vann jag bland dem, och jag hoppas och beder, att utsädet må bära evighetsfrukt genom Guds stora nåd.

I mitten av augusti beredde jag mig att ensam resa upp till fältet igen, och denna gång lyckades det bättre. I sällskap med Arne Bendtz och ett par missionärer från Shensi anlände jag den 10 september till Loyang. Tio dagar senare reste familjen Malm härifrån för att fara hem på semester. Mycket hade förändrats på de tre år vi varit borta från fältet. De dagliga flyglarmen och svåra bombraider nu och då var det mest påtagliga beviset på att vårt fält och därmed arbetet befann sig i ett svårt nödläge. Skulle man döma av de fåtaligt besökta gudstjänsterna tidigt på söndagsmorgnarna i Loyang och de övriga städerna längs järnvägen, där faran för bombraider var störst, kunde man på goda grunder bli pessimistisk över läget i församlingarna. Men jag hörde att arbetet på landsbygden inte på långt när blivit så förryckt av kriget och dess följder. När vi så under första hälften av oktober fingo vara samlade till gemensamma stunder omkring Guds ord med medarbetare från hela honanfältet i Sinanhsien, förnam jag något av det jag ofta läst om under hemmavistelsen, att kriget och den nöd det fört med sig också fått bliva till välsignelse för mången i våra församlingar. Den svåra dyrtiden och allt annat abnormt, som följt med kriget, gör det synnerligen prövande för våra församlingstjänare och evangelister, men i stort sett fann jag ibland dem en långt frimodigare ande än man kunnat vänta. Efter att de sista dagarna i okt. ha deltagit i stormötet på vår gamla station Shanhsien och därunder på själva söndagsförmiddagen mellan två gudstjänster ha upplevat den stadens dittills största bombraid och sett den förödelse av både människoliv och materiella värden en sådan kan åstadkomma, fann jag vid återkomsten hit helt oväntat ett telegram från Shanghai, att jag skulle resa dit och eskortera min familj till Kaifeng, där Kina Inlandsmissionen just fått löfte att återfå sitt flera månader tidigare av japanerna ockuperade sjukhus. Så for jag då i början av nov. till Shanghai, och flera omständigheter gjorde, att vi sågo Guds ledning i att resa hit hela familjen trots de risker, som det för med sig att vara här. Mot

all förmodan ha vi också hittills fått ha det fullkomligt lugnt. Vi ha inte ens haft flyglarm en gång på den tid av över en månad som vi nu varit här.

Av det nyss avslutade arbetet med statistiken för det gångna året framgår, att 106 personer genom dopet intagits i församlingarna i Loyang-ditsriktet. Under 1938 var det mer än dubbelt så många dop, under det att 1937 endast ett 70-tal döptes. Att under nuvarande mer eller mindre kaotiska förhållanden

Den enormt stora efterfrågan på biblar och testamenten, som nu råder över hela Kina, visar kanske bättre än något annat att Guds verk ej hindras av kriget i den utsträckning man kunnat befara. Tryckpressarna som arbeta för bibelsällskapen i Shanghai gå natt och dag, men ändå hinna de på långt när ej med att fylla de inkommande beställningarna. Då vi kommo hit hade vi med 7—800 biblar och testamenten, och detta antal var allt jag kunde komma

Foto: E. Malm.

Kristna kineser på en av utstationerna i Loyangdistriktet.

få reda på exakta antalet kristna i de olika församlingarna är omöjligt. Så rapporterar en församling, att 35 män lämnat hemtrakten, varmed förstås att de antingen uttagits till militärtjänst eller annars på grund av kriget rest bort. Hur många av dem som en gång komma åter är ju ovisst. I skolorna ha ett hundratal elever undervisats, vilket är mindre än vanligt. Men levnadsomkostnaderna ha stigit till det tredubbla jämfört med 1936, och många ha ej råd att hålla sina barn i skola. Tältarbetet har fortgått oavbrutet, dock med den skillnaden att tältet ej kunnat uppsättas på grund av bombfaran. Förhyrda lokaler ha ersatt tältet. Folket lyssnar villigt till budskapet, och nöden gör nog månget sinne mottagligare än förr.

över i en hast hos de tre bibelsällskapen och ett par bokhandlare i Shanghai. Sen jag så rättvist som möjligt delat upp dessa böcker på alla församlingarna på vårt honanfält, stå vi nu efter en månad här utan böcker igen. Enahanda är förhållandet med ett tusen sångböcker, som vi hade med oss hit.

Våra församlingar här i Honan ha sen många år lidit av bristen på arbetare, som kunna ta sig an och undervisa de många årligen tillkommande nykristna. I detta hänseende har kriget inneburit en skärpning av svårigheterna. Dyrtiden och de tillfällen till anställning i ganska bra avlönade organisationer, som kommit till med anledning av kriget, ha dragit många av våra frivilliga församlingsarbetare bort från

hemtrakten. Flera av dessa ha genomgått tvåårigа bibelskolekurser, och före krigsutbrottet gjorde de en god insats i församlingslivet, fast varken missionen eller församlingarna hade råd att avlöna dem härför. Men vi ha å andra sidan exempel på att flera av våra väl utbildade medhjälpare blivit erbjudna anställningar med flerdubbelt högre löner än de nu ha, men de förbli på sina poster ändå. Då det dagliga brödet är knappt och tillfällen till högre inkomst gives, och det i tjänst för fosterlandet i denna kritiska tid, undrar man inte på att frestelsen blir stark för många. Må vi alla tänka på dem i våra förböner!

Det är en stor Guds nåd att vi ännu få höra till "det fria Kina". Och det ser verkligen ut som om utsikterna för denna del av vårt fält att slippa bli slagfält på allvar skulle vara större nu än på länge. Loyang har under den gångna hösten också upphöjts till provinshuvudstad, vilket väl bl. a. också innebär, att myndigheterna känna sig rätt säkra med avseende på framtiden. Många av de nya ämbetsmännen äro kristna, och att flera ibland dem ta sin kristendom på allvar ha vi märkt mer än en gång. Andra däremot tyckas inte ha tid eller intresse för någon gemenskap med församlingarna här. Provinsregeringens finanschef är en av våra gamla skolpojkar och son till en församlingsäldste. Vore det inte för den ständigt överhängande bombfaran och de av denna orsakade olämpliga gudstjänsttiderna, skulle vi helt säkert ha en omfattande verksamhet i staden nu. Må Gud i sin nåd förkorta Kinas lidandestid! Och må vi alla trots krig och örlig, Ni därhemma och vi härute, få daglig nåd att vara trogna den heliga kallelse vi en gång fått att sprida evangelii budskap bland Kinas millioner.

Loyang i februari 1940.

Joh. Aspberg.

VERKSAMHETEN I HEMLANDET.

Kommittén för Sv. Missionen i Kina.

Gud har sedan föregående årsmöte till sig hemkallat vår missions grundläggare, missionsföreståndare Erik Folke, som intill sin död var Kommitténs vice ordförande. Vi sakna honom mycket. Till hans efterträdare som missionsföreståndare och som medlem av Kommittén valdes förre missionssekreteraren Martin Lindén. — Fru Ester Fredberg, som avsagt sig återval, har efterträtts av fröken Elsa Lundblad.

Fröken Elsa Lundblad, Umeå, ny medlem av Kommittén för Svenska Missionen i Kina.

Kommitténs funktionärer äro: Fil. d:r Karl Fries, ordförande, missionär Aug. Berg, v. ordförande, och kapten Oscar von Malmborg, kassaförvaltare.

Kommitténs Arbetsutskott består av följande ordinarie ledamöter: Doktor Karl Fries, missionsföreståndare Martin Lindén, kapten Oscar von Malmborg, missionär August Berg samt fröken Lisa Blom och följande suppleanter: musikdirektör Harald Gillgren och tandläkare Josef von Malmborg.

Som Kommitténs sekreterare har tjänstgjort hemmavarande missionären Martin Bergling.

Fullständig uppgift på Kommitténs ledamöter återfinnes i "Förteckning på kommitterade, missionärer och ombud", införd längre fram i detta nummer av vår tidning. Här må dock nämnas att Gud hemkallat redaktör Carl Boberg, som under en följd av år tjänat som Missionens revisor. Gud vare lov för det ljusa minne redaktör Boberg lämnat efter sig.

S. M. K:s Kvinnokommitté. En synnerligen kännbar förlust gjorde Kvinnokommittén genom fru Elin Holmgrens frånfälle. Fru Holmgren var änka efter Missionens förste sekreterare och kassör, pastor Josef Holmgren. För övrigt ha inga förändringar skett i denna Kommitté, vilken liksom föregående år regelbundet samlats till överläggningar och bön för Missionen. Den insats Kvinnokommittén gjort för Missionen har varit ovärderlig. Gud löne dem! Medlemmarnas namn återfinnas i "Förteckning på kommitterade, missionärer och ombud".

Missionärskåren. Under det gångna verksamhetsåret ha fem missionärer återkommit till Sverige på semester. De äro: fröken Thyra Lindgren, som anlände den 5 augusti, Ingrid och Erik Malm (med deras gosse Bengt) samt Gerda Gustavsson, som anlände den 14 december, och Carl-Gustaf Nordberg, som anlände den 29 mars 1940. Trots många faror under vägen nådde de välbehållna hemlandet.

Till Kina reste i slutet av november 1939 missionärerna Olga och Nils Styrelius, Elna Lenell, Maja Lundmark, Hanna Wang och Ebba Vidén. De ha alla kommit fram till Kina, där fröken Lenell den norra vägen kunnat återvända till arbetet i Shansi, medan vi ej ännu veta, om de andra, som södra vägen sökt komma till vårt fält, nått fram eller ej. Missionär Styrelius har i Shanghai måst genomgå en operation.

De tre nyantagna missionärerna Margit Andersson, Ella Nilsson och Eugén Alm ha under de senast gångna 12 månaderna ej kunnat tillrådas avresa till Kina, varför de utnyttjat tiden till studier i kinesiska språket å Missionens hem i Duvbo. Eugén Alm har dock fått avbryta dessa studier för militärtjänstgöring.

Flera unga män och kvinnor ha meddelat att de tro sig ha kallelse att som missionärer träda in i Svenska Missionen i Kina. För dem alla tacka vi Gud och bedja honom steg för steg leda dem in i de uppgifter han har i beredskap för dem. — Alla våra missionärer i arbete eller vila, på resor eller under förberedelser, behöva omslutas av mycken förbön. Ett varmt tack till alla Missionens vänner för att I viljen bära dem.

Missionsresor och möten. Till stor uppmuntran ha de av Missionen anordnade "veckorna" på Åh vid Ljungskile, vid Mauritzberg och i Piteå varit. Där ha vi fått förmånen möta en skara ungdom, i vilkas hjärtan en levande eld för missionen brinner. Vad bådar ej detta för missionens framtid! De låta oss hoppas på förbedjare, som vilja gå in i den stilla tjänsten, på män och kvinnor som vilja med händer och fötter, med hjärtan och tankar tjäna Herren till att bära ut evangelii glada budskap till olyckliga människor i Kina.

I synnerhet under vintermånaderna ha många inbjudningar till besök hos Missionens vänner runt om i landet ingått. Så ha alla, som kunnat, både hemmavarande missionärer och de mera permanent i hemarbetet deltagande gjort en mångfald resor inom 19 av Sveriges landskap, bokstavligen från Ystad till Haparanda. Vid dessa resor har sammanträffandet med Missionens äldre trofasta vänner och de

yngre vännerna från sommarmötena, "länkarna", varit till rik uppmuntran och inspiration. Vi äro en stor skara vid trossen och fronten, som gemensamt ha mottagit uppdraget av Gud att kämpa hans strider till Kinas frälsning. Lovat vare hans heliga namn!

De av Missionen anordnade större högtiderna ha varit väl besökta. Syföreningarnas försäljningar, Eksjö Kinakrets' 50-årsjubileum, 14-marsmötet m. fl. sammankomster ha givit oss fortlöpande belägg för att Gud har fridens tankar för oss. Därför lova vi vår Gud och tacka för de vänner han givit.

Missions-expeditionen. Detta är den plats, där vi oavlåtligen få bevittna Guds godhet genom påtagliga bevis för människors kärlek till Missionen. De många länkmötena, bönemötena, sammanträdena, besöken, breven, gåvorna äro pulsslagen i vår Missions liv. — I arbetet känna vi dock tomrummet stort efter vår hemgångne missionsföreståndare Folke. Den övriga personalen är oförändrad med undantag av att Martin Bergling nu även deltager i arbetet därstädes.

Publikationer. Missionstidningen "Sinims Land" har utgivits enligt samma plan och i samma upplaga som föregående år. — Kalendern "Hans Stjärna i Östern" utgavs i en större upplaga än vanligt och blev inom kort slutsåld. — En ny bok har under året utgivits: "Jesu sista budskap" bibelstudium av Erik Folke. Den kom strax efter missionsföreståndare Folkes död som en hälsning och en påminnelse om det rika evangeliska budskap han fick nåd frambära. — Nya upplagor av "Om I bedjen' av James H. Mac Conkey, och "Ämnen för bön och tacksägelse" ha utgivits.

Ekonomien. Underbart har Herren även under det gångna året försett Missionen med de medel som behövts för arbetets bedrivande. Hans skaffare ha villigt och med märkbar glädje gått hans ärenden, varför vi ödmjukt tacka honom. Växelkursen har även under det gångna året berett Missionen lättnad. "Allt har han väl beställt!"

Missionens hem å Duvbo Missionärsparet August och Augusta Berg stå alltjämt i ledningen för detta hem, som under det senaste halvåret varit fullt utnyttjat. Många missionsvänner ha kommit på tillfälliga besök dit. För det krävande värdskapet, som så väl fyllts av missionärsparet Berg ville vi säga dem ett varmt tack, liksom vi även vilja tacka alla dem, som med kärleksfulla gåvor bidragit till hemmets underhåll.

S. M. K:s ombud. Följande Missionens ombud ha under det senaste året kallats hem till Gud: Predikant Valfrid Andersson, Vetlanda, fru Elise Bohlin, Källunge, inspektor Carl Hansson, Göteborg, kyrkoherde Carl Olsson, Värnamo, fröken Helene Steen, Vetlanda samt kyrkoherde V. Westling, Lindesberg.

Till nya ombud för Missionen ha kallats: predikant Gunnar Classon, Holsbybrunn, fru Minnie Carlsson, Kristdala, bankkassör Erik Hägg, Edsbyn, lärarinnan Elise Olsson, Lonnhyttan, Karlskoga, fru Ester Fredberg, Göteborg, samt fru Annie Jakobsson, Boden.

Gud vare lov för den insats de hemgångna ombuden gjort! Välsigne han de nya, att de må få med glädje gå in i uppgiften och rikligen välsignade därunder bringa välsignelse ut till missionsfältet. Må vi i Svenska Missionen i Kina få nåd att i kärlek och ödmjukhet hålla samman i tjänsten för Mästaren. Han själv give oss kraften därtill!

"Vår själ väntar efter Herren; han är vår hjälp och sköld." Ps. 33: 20.

Stockholm i april, 1940.

Martin Bergling.

REDOGÖRELSE

för Svenska Missionens i Kina ekonomiska förvaltning under år 1939.

Inkomster och utgifter under året samt den ekonomiska ställningen vid årets början och slut framgår av följande sammandrag av räkenskaperna.

Inkomster.

Kontant och i bankräkningar vid årets början		34.747: 11
Gåvomedel	193.308: 31	
Gåvomedel gm. Thilda Sandbergs testamente i kontanter och värdepapper	13.214: 79	206.523: 10
Från tidningen och bokförlaget		8.163: 66
Räntor		5.678: 60
Kronor		255.112: 47

Utgifter.

Missionsarbetet i Kina, missionärers och hemarbetares underhåll, utbildning av missionärskandidater, resor till och från Kina, resor i hemlandet		179.107: 45
Omkostnader för hemarbetet, hyror, skatter, annonser, telegram, telefon, porton m. m.		11.015: 50
Omkostnader för missionshemmet		2.781: 39
Tidningen och böcker		8.033: 79
Enligt kommitténs beslut den 30/5 1921, 23/5 1936, 2/9 och 14/10 1938		1.000: —
Överfört till kontot för pensionering		405: 95
Kursdifferens		1.074: 44
Kronor		203.418: 52

Överskott:

kontant	237: 38	
i bankräkningar	38.241: 78	38.479: 16
Thilda Sandbergs testamente:		
i värdepapper	10.218: 75	
i bankräkning	2.996: 04	13.214: 79
Kronor		255.112: 47

Behållning den 1 jan. 1939.

Kontant och i bankräkningar enligt ovanstående		34.747: 11
Donerade medel, för vilka givarna uppställt särskilda villkor		123.728: 34
Inventarier		2: —
Fastigheter i Duvbo		48.000: —
Fastigheter i Kina		1: —
Andelar i Svenska Skolan i Kina, u. p. a. Kr. 31.800: —		—: —
Kronor		206.478: 45

Skulder. Inga.

Behållning den 31 december 1939.

Kontant		237: 38
Innestående medel å bankräkningar		38.241: 78
Donerade medel, för vilka givarna uppställt särskilda villkor:		
Gåva av A. Koskull	2.000: —	
Gåva av G. o. A. Svensson	2.000: —	
Margit Erikssons minne	1.000: —	
Thilda Sandbergs testamente	13.214: 79	
För pensionering	119.134: 29	137.349: 08
Inventarier å expeditionen i Stockholm		1: —
Inventarier å hemmet i Duvbo		1: —
Fastigheter i Duvbo		48.000: —
Fastigheter i Kina		1: —
Andelar i Svenska Skolan i Kina u. p. a. Kr. 31.800: —		—: —
Kronor		223.831: 24

Skulder. Inga.

Till tacksam hågkomst må omnämnas, att i årets gåvobelopp ingå influtna testamentsmedel med kr. 24.854: 28 efter följande avlidna missionsvänner:

Fröken Stina Bauer, Stockholm	500: —
Fru Elin Carlstedt, Grenna	1.000: —
Fröken Bertha Peterson, Kristianstad	5.867: 67
Fröken Kristina Johansson, Ekenässjön	650: —
Fru Thilda Sandberg, Ystad	13.214: 79
Fröken Frida Sjöberg, Björköby	500: —
Fröken Helga Pettersson, Vetlanda, slutlikvid	62: 73
Herr Hugo Lindmark, Drängsmarksby	960: —
Fröken Andrea Lindquist, Göteborg, slutlikv.	49: 09
E. E., Misterhult	50: —
Fröken Stanny Boije av Gennäs, Halmstad	2.000: —

På förekommen anledning erinras om att

i testamente till förmån för S. M. K. namnet *Svenska Missionen i Kina* fullständigt bör utskrivas.

Stockholm den 13 april 1940.

Oscar von Malmborg. *Lisa Blom.*

REVISIONSBERÄTTELSE.

Undertecknade revisorer, valda vid Svenska Missionens i Kina årsmöte 1939, få härmed avgiva redogörelse för den utförda granskningen, gällande arbetsåret 1939.

Den ekonomiska ställningen samt inkomster och utgifter finnas angivna i den till Kommitténs årsberättelse fogade tablån, vilken vi genomgått och funnit överensstämma med räkenskaperna. Siffergranskningen har utförts av Herr N. Johannesson, som skriftligen intygat, att ingen anledning till anmärkning föreligger, utan allt befunnits rätt.

Protokollen vid Kommitténs och Arbetsutskottets sammanträden hava vi genomläst och funnit i behörig ordning.

Missionens värdehandlingar hava inventerats och befunnits vara i överensstämmelse med räkenskaperna samt förvarade i bankvalv.

Missionshemet i Duvbo har inspekterats, varvid kunnat fastställas, att all möjlig omsorg och sparsamhet gjorts gällande för fastigheters och inventariers underhåll och skötsel.

Försäkringsbeloppen för desamma så väl som för inventarier i Stockholm synas vara fullt betryggande.

Då intet finnes att anmärka mot förvaltningen eller de omsorgsfullt förda räkenskaperna, föreslå vi, att Kommittén och dess funktionärer med tacksamhet beviljas ansvarsfrihet.

Stockholm den 19 april 1940.

E. Alfr. Jansson. *P. E. Werner.*

S. Schubert.

Förteckning på kommitterade, missionärer, hemarbetare och ombud.

Kommittén för Sv. Missionen i Kina.

a) *ordinarie ledamöter:*

Karl Fries, fil. d:r, ordförande, Storängen (r. 1897, o. 1908, r. 1921, o. 1925).

August Berg, missionär, v. ordf., Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg (o. 1929).

Martin Lindén, missionsföreståndare, S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, Stockholm (o. 1940).

O. von Malmborg, kapten, kassaförvaltare, Stockholm, (o. 1919, uttr. 1927, s. 1929, o. 1935).

G. Arbman, kyrkoherde, Järpen (o. 1922).

Lisa Blom, fröken, Stockholm (s. 1935, o. 1936).

Harald Gillgren, musikdirektör, Ulvsunda (r. 1922, s. 1926, o. 1937).

Sven Johnson, grosshandlare, Örebro (o. 1921).

Elsa Lundblad, fröken, Umeå (o. 1940).

J. von Malmborg, tandläkare, Stockholm (r. 1922, o. 1927).

K. Nilenius, apotekare, Göteborg (o. 1921).

Gust. Törnqvist, disponent, Norrköping (o. 1924).

b) *suppleanter:*

Thure A. J. Carlsson, folkskollärare, Jönköping (s. 1936).

Gösta Harlin, domkyrkoorganist, Luleå (s. 1939).

Johan Hoff, komminister, Stockholm (s. 1937).

Ella Josephson, fröken, Vetlanda (s. 1937).

J. Th. Sandberg, komminister, Tranås (s. 1936).

V. Wisborg, ingeniör, Malmö (s. 1927).

Missionssekreterare:

Martin Bergling.

S. M. K:s kvinnokommitté.

Maria Berg, doktorinna (1902).
Bell Fries, fru (1908).
Inez Bölling, fru (1910).
Louisa Tottie, överstinna (1921).
Karin Wennerström, fru (1922).
Judit Högman, fru (1928).

Årtalen angiva årtal för inval i kommittén. Tecknen o. = ordinarie; r. = rådgivande; s. = suppleant.

Emma Kruse, fröken (1928).
Augusta Berg, fru (1933).
Lisa Blom, fröken (1933).
Jane Guinness, doktorinna (1936).
Elsa Tottie, fru (1936).

S. M. K:s Californiakommitté.

O. Pearson, mr, kassör.
Ole Alen, mr, sekr.
John Loven, mr.
K. G. Lindkvist, mr.
Carl Fahlén, mr.
E. H. Lindquist, rev.

S. M. K:s Minnesotakommitté.

C. J. Södergren, pastor, teol. d:r, ordf.
Albert M. Johansson, pastor, sekr.
Samuel M. Miller, pastor.
Erik Dahlhielm, redaktör.
Josef G. Williams, mr.

S. M. K:s missionärer.

samt året för deras första ankomst till Kina.

a) *Ej i aktiv tjänst.*

Mimmi Folke (f. Beskow).
Carl Henrik Tjäder 1889
Hilma Tjäder (f. Blomberg) 1892
Anna Hahne (f. Watz) 1893
Anna Janzon 1890
Dagny Bergling (f. Aas) 1893
Emma Anderson 1895
Inez Bölling (f. Berzelius) 1902
Richard Anderson 1905
Hildur Anderson (f. Engström) 1908
Judit Högman (f. Gustafsson) 1905
Maria Hultkrantz 1907

b) *I aktiv tjänst.*

Frida Prytz 1890
Carl Fr. Blom 1892
Ethel Blom (f. Usher) 1901
Hugo Linder 1894
Marie Linder (f. Bordson) 1903
Maria Pettersson 1896
Gerda Carlén (f. Wetterstrand) 1904
Maria Nylin 1904
Malte Ringberg 1908
Ida Ringberg (f. Andersson) 1903
Nils Styrelius 1909
Olga Styrelius (f. Ahlman) 1905
Ingeborg Ackzell 1912
Estrid Sjöström 1915
Carl Johan Bergquist 1916
Elsie Bergquist (f. Rudvall) 1928
*Nath. Engbäck 1919
*Elsa Engbäck (f. Engström) 1921
Elna Lenell 1919
Hanna Wang 1921
Johannes Aspberg 1922
Ingrid Aspberg (f. Israelsson) 1929
*Morris Bergling 1922
*Carola Bergling (f. Rudvall) 1922
Lisa Gustafsson 1923
Ida Söderberg 1926
*Wilhelm Bergling 1929
*Margaret Bergling (f. Linder) 1931
Ebba Vidén 1930
Maja Lundmark 1930
*Thyra Lindgren 1931
*Gerda Gustavsson 1932
Åke Haglund 1932
Frances Haglund (f. Bartlett) 1934
*Erik Malm 1932
*Ingrid Malm (f. Berg) 1932
*Carl-Gustaf Nordberg 1932
Arvid Hjärtberg 1933
Astrid Löfgren 1933
Selfrid Eriksson 1934
Hanna Eriksson (f. Lundberg) 1933
Dagny Nordgren 1935
Gösta Goës 1935
Arne Bendtz 1936
Ella Dahle 1936
Astrid Håkansson 1936
Runa Hägg 1939

I hemarbetet anställda:

Martin Lindén, missionsföreståndare 1916
Anna Lindén (f. Ahlgren) .....
August Berg, husfader på missionshemmet 1890
Augusta Berg (f. Hulander), husmoder på missionshemmet 1892
Martin Bergling, missionssekreterare 1925
Birgit Bergling (f. Brandin-Olsson) 1931
Gustaf Adolf Österberg, reseombud.
Lisa Blom, fröken, kassör.
Hildur Blom, fröken, korrespondent.
Svea Pettersson, fru, bitr. kassör.
Vera Ekborg, fru, expeditionsbiträde.

S. M. K:s ombud.

a) *Manliga ombud.*

Almgren, Knut, kyrkoherde, Bålsta.
Andersson, Anders, lantbrukare, Gisselås.
Andersson, Elis, lantbrukare, Fröberga gård, Norrköping.
Andersson, Fred., lantbrukare, Bergabo, Mariestad.
Andersson, G., lantbrukare, Svamperyd, Flisby.
Andersson, Gust., lantbrukare, Hagshult, Klevshult.
Andersson, Nils, herr, Håkansta, Brunflo.
Andersson, Ruben, folkskollärare, Tranås.
Arén, Emanuel, överlärare, Norrköping.

* Vistas f. n. i hemlandet.

Arvedson, Helge, kontr.-prost, Nora
Arvidsson, Sigfrid, mekaniker, Höganäs (övre).
Aspan, Otto, kyrkoherde, Sturefors.
Beinhoff, E. O., kyrkoherde, Kungsängen.
Berggren, Karl, kyrkoherde, Torsås.
Biörklund, Carl A., kyrkoherde, Nerkes Bo.
Bjursten, K. E., riksbankskassör, Göteborg.
Blom, F. G., läroverksadjunkt, Wästbroga, Älvsjö.
Bolin, Rud., landstingsman, Alfva, Hemse.
Bohman, E. G., kontr. prost, Hammerdal.
Bredin, J. A., kyrkoherde, Byarum.
Brodin, E., fabrikör, Madängsholm.
Byström, E., kyrkoherde, Råneå.
Carlbom, A. E., kyrkoherde, Backe.
Carling, O., prost, Borgholm.
Carlsson, E., grosshandl., Fjugesta.
Carlsson, Henrik, kyrkoherde, Burträsk.
Carlsson, S. A., herr, Vetlanda.
Classon, Gunnar, predikant, Holsbybrunn.
Dahlin, Tycho, missionssekr., Äppelviken.
Dahlström, D., predikant, Malmbäck.
Danielsson, And., köpman, Karlstad.
Dillner, J., trädgårdsmästare, Bureå.
Engstrand, J. F., herr, Edane.
Eriksson, C. Th., fabrikör, Berga Stenhuggeri, Hällabrottet.
Eriksson, E., mjölnare, Ulungsfors, Edsbyn.
Fagerström, J. W., herr, Kramfors.
Feldt, Oscar, red., Vittsjö.
Flodin, Hj., handl., Motala.
Forsell, Ruben, herr, Lövriset.
Forsgren, Fred, disponent, Sundsvall.
Forshell, J., Plym-, kyrkoherde, Jönköping.
Forsman, O., häradsdomare, Forshem.
Fridén, Joh., herr, Ulricehamn.
Goës, Olle, slöjdlärare, Göteborg.
Granath, Nath., folkskollärare, Traneberg.
Granberg, Carl, rådman, Skellefteå.
Gunnardo, K. A., stationsföreståndare, Åsaka.
Gustafsson, Bror, handlande, Ersnäs.
Gustafsson, K., lantbrukare, Sunneränga, Flisby.
Gustafsson, O., predikant, Espebråna, Ekenässjön.
Hahne, Olof, komminister, Karlskrona.
Hall, G., hemmansägare, Rök.
Hallencreutz, Percy, komminister, Västede.
Hannerz, Rune, tandläkare, Sigtuna.
Hansson, A., kamrer, Holsbybrunn.
Hansson, O., kontraktsprost, Sollentuna, Norrviken.
Helgesson, Hjalmar, stationsinspektor, Gunnarstorp.
Hellgren, Knut E., folkskollärare, Malåträsk.
Hemberg, A., grosshandlare, Axvall.
Hilberts, Hj., kontraktsprost, Kättilstad.
Holmlund, Albin, handl., Bastuträsk.
Horsner, Gösta, rektor, Karlskoga.
Hult, Rudolf, lärare, Hult.
Hultberg, N., f. d. folkskollärare, Värnamo.
Häger, Nils, prost, Vadstena.
Hägg, Erik, bankkassör, Edsbyn.
Högqvist, Sigurd, kyrkoherde, Asby, Asbysand.
Isaksson, H., herr, Fridhem, Älgarås.
Jansson, Alfr., grosshandlare, Ålsten.
Johansson, Anton, kyrkvärd, Skärblacka.
Johansson, A. P., lantbrukare, S. Lindkulla Ramfall.
Johansson, Arvid, lantbrukare, Jonsund, Järlåsa.
Johansson, Erik, lantbrukare, Rosshyttan.
Johansson, F., lantbrukare, Tyskagården, Kinnemalma.
Johansson, Josef, köpman, Lugnås.
Johansson, J. Georg, folkskollärare, Oviken.
Johansson, J., lantbrukare, Rude, Gisebo.
Johansson, S., handl., Eksjö.
Johansson, S., grosshandlare, Luleå.
Johansson, Valfrid, lantbrukare, Husaby.
Johansson, Viktor, missionsföreståndare, Jönköping.
Johnson, J. F., folkskollärare, Hovslätt.
Jonsson, A., fabrikör, Rosenfors.
Johnson, G. P., direktör, Norrköping.
Jonsson, J. A., lantbrukare, Värne, Medalby.
Jonsson, Per, lantbrukare, Käringstorp, Stensjön.
Jonsson, Per, lantbrukare, Bodåker, Söräng.
Kalling, H., gymnastikdirektör, Lund.
Karlsson, Albin, folkskollärare, Göteborg.
Karlsson, Aron, kontraktsprost, Grebo.
Karlsson, David, lantbrukare, Åsen, Ekenässjön.
Karlsson, Fredrik, fabrikör, Tibro.
Karlsson, Gottfr., lantbrukare, Östantorp, Bohult.
Karlsson, Johan, svarvare, Bodafors.
Kuller, C. J., folkskollärare, Anten.
Kårström, Aug., stationsinspektor, Sprängsviken.
Lagerberg, Bror, folkskollärare, Brånsta, Kumla.
Lagergren, A., kakelugnsmakare, Hemse.
Larsson, Joh., lantbrukare, Hemmungs, Hablingbo.
Larsson, Nils, S., komminister, Hultsfred.
Larsson, Lars, kommunalordf., Ålsta, Norderön.
Larsson, Oscar, lantbrukare, Ånaryd, Brötjemark.
Leckström, W., sjökapten, Sjötorp.
Leijonhufvud, K., hovpred., Södertälje.
Levenstam, Thorsten, kyrkoadjunkt, Alingsås.
Lindberg, Joh., komminister, Stockholm.
Lindelöw, Josef, folkskollärare, Ammeberg.
Linder, Josef, lärare, Strandbaden.
Lindgren, G., kyrkoherde, Norrköping 5.
Lindholm, J. P., skräddarmästare, Virserum.
Lindkvist, Erik, kontraktsprost, Flisby.
Ljungqvist, C., direktör, Mullsjö.
Ljungkvist, Otto, järnhandlare, Skövde.
Löfgren, Aug., godsägare, Borås.
Magnusson, O., lantbrukare, Orrviken.

Markgren, Albert, kyrkoherde, Umeå.
Mogensen, F., handlande, Mörby, Stocksund.
Mårtensson, John, sekr., Stockholm.
Mårtensson, M., lantbrukare, Orrviken.
Möllervärn, M., kyrkoherde, Häggenås.
Nilson, Ax., nämndeman, Gropen.
Nilssén, Ernst, kantor, Vimmerby.

Olofsson, Erik, herr, Dvärsätt.
Olson, Anders, nämndeman, Norderön.
Olsson, Carl, frisör, Mariestad.
Olsson, Erik, sekreterare, Göteborg.
Olsson, Filip, lantbruksingenjör, Falun.
Olsson, Ivar, hovrättsnotarie, Lidhult.
Olsson, Joel, fabrikör, Borås.
Palm, J., poilsmästare, Hälsingborg.
Persson, G., lantbrukare, Halffara, Äskekärr.
Persson, Ivar, lantbrukare, Hagedahl, Önnestad.
Persson, Storåkers Erik, lantbrukare, V. Björken, Siljansnäs.
Peterson, Fritz, pastor, Stockholm.
Petersson, J. A. V., folkskollärare, Mönsterås.
Pettersson, Edvin, trädgårdsmästare, Nysund, Mölnbo.
Pettersson, Joh., bagarmästare, Ovanmyra.
Pettersson, J. A., herr, Götene.

Redell, J. E., kamrer, Stockholm.
Rinman, Knut, kontorschef, Göteborg.
Rosén, N., disponent, Ystad.
Rudvall, K., rektor, Jönköping.
Rylander, K. G., kyrkoherde, Alsters station.
Samuelsson, A., lantbrukare, Sandåkra, Bäckseda.
Samuelsson, Emil, resesekr., Nye.
Samzelius, E., banktjänsteman, Kumla.
Sandelius, J. S., kyrkoherde, Ljungby.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Sjöberg, John, kyrkoherde, Mönsterås.
Sjöbeck, Frans, smidesmästare, Hedvigsdal.
Sjöqvist, Karl, folkskollärare, Jönköping.
Skoglund, Edm., direktör, Stockholm.
Stéen, Martin, bokhandlare, Östersund.
Stenbeck, C., prost, Örebro.
Stendahl, B., sekreterare, Malmö.
Stenqvist, J. D., fabrikör, Kvidinge.
Sundby, Gustaf, kamrer, Finspong.
Sundén, C. V., fabrikör, Lindesberg.
Swensson, J., postmästare, Uppsala.
Svensson, N. B., kantor, Killeberg.
Svenson, Nils, herr, Laxviken.
Svensson, Ragnar, folkskollärare, Åstorp.
Svensson, Robert, kyrkoherde, Arjeplog.
Svärd, G., mjölnare, Hörle.
Söderström, J., folkskollärare, Nederby, Värnamo.
Ternéus, Fridolf, kyrkoherde, Öja, Burgsvik.
Thörnvist, S., godsägare, Maspelösa.
Tideström, Hj., prost, Uppsala.
Toorell, C. E., lantbrukare, Ettarp, Hok.
Unosson, C., förvaltare, Skebobruk.
Wahlström, A., köpman, Göteborg.
Waller, P. E. L., komminister, Köping.
Wallerstrand, Alfr., folkskollärare, Skillingaryd.
Værneman, A., kyrkoherde, Gudhem.
Westman, A., direktör, Korsnäs.
Windahl, B., grosshandl., Figeholm.
Voss, C.-G., sekr., Jönköping.
Öhrn, Eber, apotekare, Delsbo.

b) *Kvinnliga ombud:*

Ahlström, Frideborg, fru, Järvsö.
Andersson, Edit, fru, Kvidinge.
Andersson, Elin, fröken, Vadstena.
Andersson, Elisabeth, fröken, Vetlanda.
Andersson, Hilda, fru, Appleryd 3, Brömsebro.
Andersson, H., fröken, Hareryd, Flisby.
Andersson, Maria, fröken, Älvdalen.
Anjou, J., fru, Trollebo, Herrljunga.

Bergh, Naëmi, fröken, Tranås.
Bergh, Olga, lärarinna, fröken, Västerås.
Billing, E., fröken, Flisby.
Björk, Agnes, lärarinna, fröken, Hjoggböle.
Bogeman, Märta, fröken, Hjo.
Bogren, Astrild, fröken, Klippan.
Bohlin, Maria, lärarinna, fröken, Hejde.
Bondesson, Lydia, lärarinna, fröken, Hjärkanstorp, Björköby.
Bostedt, Frida, lärarinna, fröken, Sollefteå.
Brandin, Jenny, lärarinna, fröken, Stockholm.
Brunskog, Eva, fröken, Mullsjö.
Brusewitz, H., fröken, Hova.
Burman, Maria, seminarieföreståndarinna, fröken, Skellefteå.
Burman, Thelma, lärarinna, fröken, Fahlmark, Hjoggböle.
Bäärnhielm, Aina, fru, Skellefteå.

Carlsson, Dagmar, sjuksköterska, Sundbyberg.
Carlsson, Ester, fru, Sjöagård, Österkorsberga.
Carlsson, Minnie, fru, Kristdala.
Carlsson, Ruth, fru, Ervalla.

Dahlberg, Maja, lärarinna, fröken, Kristdala.
d'Albedyhll, Daga, friherrinna, Stockholm.
Dalholm, Anna, lärarinna, fröken, Kristdala.
Danielsson, Brita, fröken, Yttergärde, Oviken.
Didoff, K., fröken, Växjö.
Dunell, Anna, lärarinna, fröken, Skattungbyn.

Edstam, Märta, fru, Göteborg.
Ekberg, Elsa, fru, Mariestad.
Ekström, Hanna, fru, Stockholm.
Eriksson, Anna, fru, Laxå.
Eriksson, Anna, fru, Katrineholm.
Eriksson, Emma, fröken, Ersnäs.
Eriksson, Nina, lärarinna, fru, Gummark.
Flodberg, Bertha, fröken, Duved.
Forsell, Adelia, fröken, Lobonäs.
Forssander, Elin, fru, Herrljunga.
Fredberg, Ester, fru, Göteborg.

Gahnström, Nora, lärarinna, fröken, Etelhem, Gotland.
Gallander, G., fröken, Uppsala.
Gavelin, Hulda, fru, Stöde.
Granlund, Agnes, fröken, Skellefteå.
Gunnardo, Elna, fröken, Norrtälje.
Gustafsson, Jenny, fröken, Vadstena.
Gustafsson, Ruth, lärarinna, fröken, Dagsberg.
Göransson, Emma, lärarinna, fröken, Brunflo.
Habbe, H., lärarinna, fröken, Virserum.
Hallencreutz, Nilsalie, fru, Djursholm.
Hansson, Sigrid, fröken, Sävar.
Hedberg, Ida, fröken, Skelleftehamn.
Hellman, Anna, sjuksköterska, Grycksbo.
Hofverberg, Olga, fröken, Ursviken.
Jakobsson, Annie, fru, Boden.
Johansson, Alida, fru, Storegården, Kinnemalma.
Johansson, Anna, fröken, Framnäs, Köping.
Johansson, Annie, fröken, Bor.
Johansson, A., fröken, Alingsås.
Johansson, Emy, lärarinna, fröken, Boden.
Johansson, Sophie, fru, Skärblacka.
Jonsson, A., fru, Ärnäs, Österäng.
Jonson, Augusta, fru, Vänfors, Spöland.
Larsson, Kerstin, lärarinna, fru, Åre.
Lidén, Linnea, fröken, Brattåker, Långsjöby.
Lindberg, E., fru, Malmö.
Lindberg, Gertrud, lärarinna, fru, Villa Fridhem, Lucksta.
Lindgren, Aino, fröken, Kristianstad.
Lindqvist, Elin, lärarinna, fröken, Huskvarna.
Ling-Wennerus, Elin, fröken, Lidköping.
Luck, Hildur, fröken, Stockholm.
Lundgren, Maria, lärarinna, fröken, Värna, Linköping.
Lundholm, Maria, fru, Kumla.
Löfqvist, Märta, fru, Visby.
Magnusson, Rut, fru, Norrtelje.
Marklund, S., fru, Bastuträsk.
Nilsson, Emilia, folkskollärarinna, fröken, Fryele.
Nilsson, Hanna, fru, Jönköping.
Nilsson, Lisa, fröken, Sjövik, Edsbyn.
Nyblad, Selma, fröken, Uppsala.
Olofsson, Hilda, fru, Öhrviken.
Olsson, Elise, lärarinna, fröken, Lonnhyttan, Karlskoga.
Olsson, Klara, fru, Borgvik, Oviken.
Pettersson, Anna, fröken, Tidaholm.
Petterson, Elina, fröken, Lyckeby.
Pettersson, Emilie, lärarinna, fru, Ljungby.
Petersson, Fredrika, fröken, Björklinge.
Pettersson, Hanna, fru, Karlstad.
Pettersson, Hanna, fröken, Sjömarken.
Pettersson, Ida, fröken, Skillingaryd.
Reuterswärd, Maria, fröken, Södertälje.
Runnbäck, Hilma, fröken, Uppsala.
Sandberg, Olga, fru, Misterhult.
Sjöström, Lilly, fröken, Obbola.
Stork, Klara, fru, Hok.
Sundell, J., fru, Stockholm.
Svenson, M., fröken, Visby.
Svensson, Olga, fru, Sandarne.
Söderstedt, Thyra, fröken, Sala.
Tronêt, Signe, fru, Nockeby.
Uhrbom, I., fru, Värnamo.
Ulff, Louise, fröken, Stockholm.
Wahlberg, Ellen, sjuksköterska, Stockholm.
Vennér-Tommos, Anna, fru, Häverösund.
Wennerberg, Elin, lärarinna, fröken, Söderhamn.
Westerström, Emelia, fru, Stockholm.
Viklund, Barbro, lärarinna, fröken, Ronöholm, Hargshamn.
Öhman, Rut, fru, Göteborg.

PROGRAM

vid

S. M. K:s 53:e Årsmöte den 1—4 maj 1940.

Onsdagen den 1 maj.

Kl. 7.30 e.m. Möte på *K.F.U.M.*, Birger Jarlsgatan 35, Stockholm. Inledningsföredrag av doktor *Karl Fries*. Årsmötesförhandlingar. Föredrag av missionär *Erik Malm*.

Torsdagen den 2 maj.

Kl. 11 f.m. Möte i *Betesdakyrkan*, Floragatan 8. Predikan av missionär *August Berg*. Missionsföredrag av missionär *Carl-Gustaf Nordberg*.

Kl. 3 e.m. Gemensam middag på *K.F.U.M.* (Hotell Excelsior), Birger Jarlsgatan 35. *Av dem som önska deltaga i denna middag måste anmälan göras före den 1 maj till S. M. K:s exp., Tel. 10 44 59 eller 10 54 73.*

Kl. 6 e.m. Möte i *Betesdakyrkan* under ledning av missionsföreståndare *Martin Lindén*.

Korta föredrag av fröken *Lisa Blom* och missionssekreterare *Martin Bergling*.

Fredagen den 3 maj.

Kl. 10.30 f.m. Morgonbön på *K.F U.M.*, Birger Jarlsgatan 35, där alla mötena hållas denna dag. Talare: Komminister *Torsten Folke*.

Kl. 11 f.m. Bibelstund. Pastor *Petrus Hsi* tolkad av missionssekreterare *Martin Bergling*.

Kl. 12 m. Kafferast.

Kl. 12.30 e.m. Möte med tal av missionärerna *Birgit Bergling*, *Thyra Lindgren* samt *Margaret* och *Wille Bergling*.

Kl. 7.30 e.m. Möte. Korta föredrag av pastor *Petrus Hsi* samt missionärerna *Ingrid Malm* och *Gerda Gustavsson*.

Lördagen den 4 maj.

Kl. 11.30 f.m. Samling vid *Missionshemmet, Duvbo*.
Avresan från Stockholm sker med tåg från Centralstationen till Sundbyberg Norra station kl. 11 f.m. eller med buss eller spårvagn från Norra Bantorget.

Varmt välkomna att deltaga i vår årshögtid! Bedjen för den!

Missionstidningen

Sinims Land.

Organ för *Svenska Missionen i Kina*, utkommer 1940 i sin 45:e årgång.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90.

Till utlandet kostar den kr. 2:75 pr år.

Prenumeration kan verkställas på posten men ställer det sig fördelaktigare för Missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

Frid. — Svenska Missionens i Kina årsberättelse för dess 53:e verksamhetsår. — Redogörele för Svenska Missionens i Kina ekonomiska förvaltning under år 1939. — Revisionsberättelse — Förteckning på kommitterade. — Program. — Missionstidningen Sinims land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Stockholm 1940. Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.